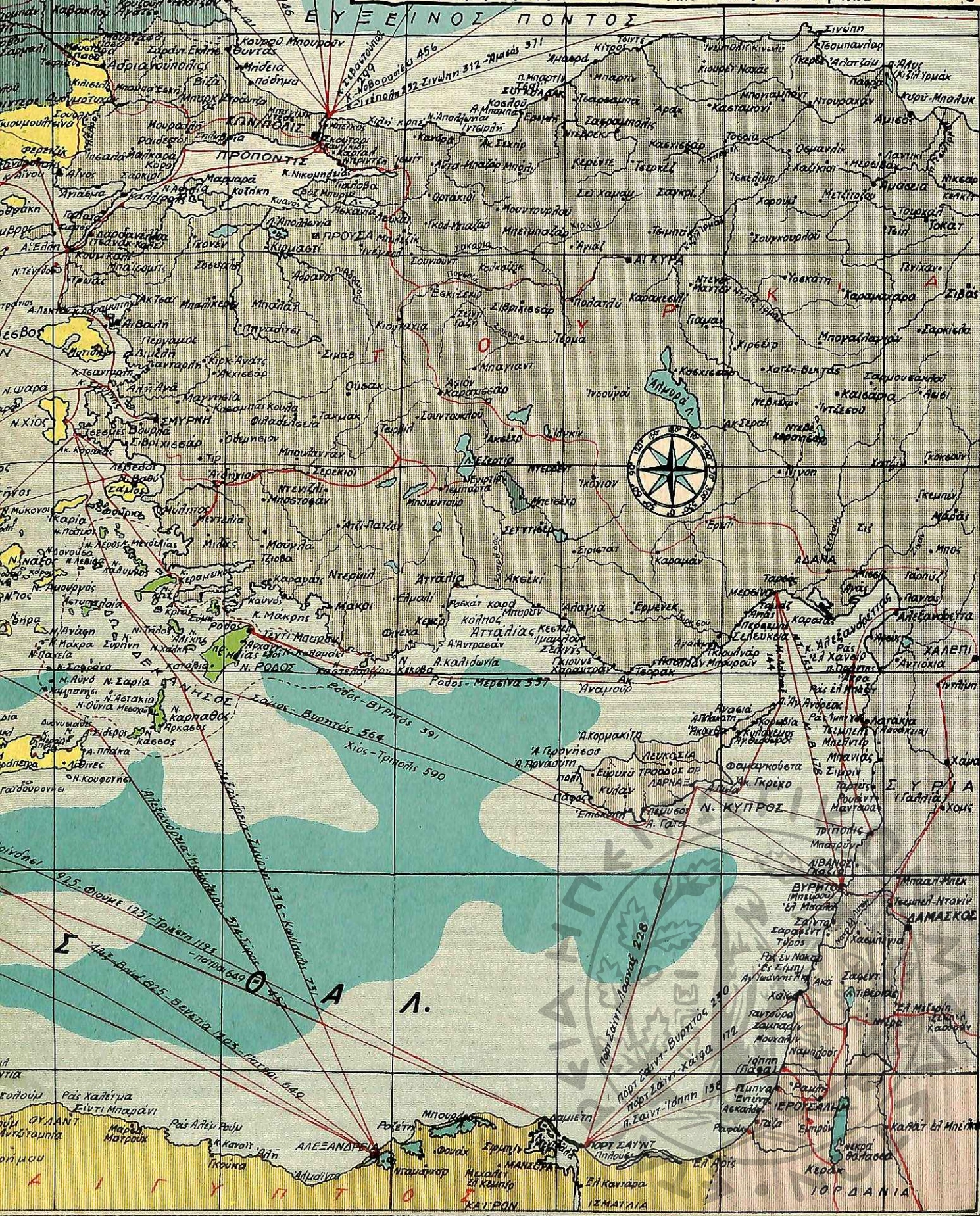

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Σύνορα Κρατών — — — — — Ποταμοί ~~~~~
Σιδηροδρομ. Γραμμαι ————— Αποστάσεις εἰς Ναυτ. μίλια —————

№ 145
ΔΡΧ. 6

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνο 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ

«Τὴν Αὐγὴν, μετ' τὴν δροσουλὰ, ἐγεννήθηκε ἓνα ρόδο. Τὴν Αὐγὴν, μετ' τὴν δροσουλὰ, ἐμαρθηκε τὸ ρόδο».

Εἶνε ὁ κλασσικὸς στίχος τοῦ ποιητοῦ, ποὺ χαρακτηρίζει τὸ ἐφήμερον τῆς ζωῆς τῶν ὠραίων πραγμάτων, τὸ χιμαρικὸν τῆς πραγματείας τῶν χρυσῶν ὀνείρων, τὸ θνησιμαῖον τῆς διαρκείας τῶν εὐτυχῶν ἐλπίδων, τὸ ἀπατηλὸν τῆς εὐδοκίμησης τῶν ἀναμενόμενων θριάμβων. Ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ὠραία πράγματα, καὶ τὰ χρυσὰ ὄνειρα, καὶ οἱ εὐτυχεῖς ἐλπίδες, καὶ οἱ ἀναμενόμενοι θρίαμβοι, συντατίζουν τὴν τύχην τοὺς μετὰ τὸ ρόδο. Μετὰ τὸ περιφθόρον ρόδο ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τῆς ἀνοξείας, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ βασιλεὺς τοῦ λουλουδοκοσμοῦ, ποὺ προσομοιάζεται μετὰ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς θρόνης τῆς νεότητος. Μετὰ τὸ ξακουστὸ ρόδο, ποὺ ὑπηνίχθη ὁ μέγας Λιονταρὴς τοῦ αἰῶνος, ὁ ἀσύγκριτος Φαυφάρωνος τοῦ φασισμοῦ, ὁ περιλάλητος Ντούτσε στὸν τελευταῖον τοῦ λόγου.

Σὰν τὸ ρόδο λοιπὸν αὐτὸ, τὸ ἐφήμερον τῆς ζωῆς, τὸ χιμαρικὸν τῆς πραγματείας, τὸ θνησιμαῖον τῆς διάρκειας, τὸ ἀπατηλὸν τῆς εὐδοκίμησης, ἴσως καὶ ὁμοίως εἶναι οἱ ἐλπίδες, τὰ ὄνειρα καὶ οἱ ἀναμενόμενοι θρίαμβοι τοῦ Ντούτσε. Ὅταν ξανανθίσουν τὰ ρόδα, θὰ κἀν καὶ θὰ δεῖξιν. Τὰ ἀναμένει γιὰ νὰ χρωματίσουν μετὰ τὴν ὄψιν τοὺς τὸν δρίζοντα τῆς ἱταλικῆς καταστάσεως. Γιὰ νὰ ἰδῇ τις ὑποθέσεις τὸν ρόδινον!

Καὶ δὲν ξέρει, ὁ τάλας, ὅτι ὅταν τὰ ρόδα ξανανθίσουν καὶ δὲν μόνον τ' ἀντικρύσωμεν καὶ ἡμεῖς, θὰ ἐροίμασθωμεν τὴν κλωστήν μας καὶ θὰ τοὺς τὴν καταφέρωμε στὰ ὀπίσθια, θρονιοφωνώντας τοὺς καὶ πάλιν στὴν Ἀλβανίαν:

—Κόβε ρόδα!

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Χοντρή: —'Αμάν, γιατρέ, δυνατό! Στὴν ἀνάγκη κρεμάσου!
Γιατρός: —'Εννοία σου καὶ κρεμάστηκα.
(ΠΑΜΙΖ)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

'Αγαπημένε μου ἔγγονε,

Μὲ κόπο μου μεγάλο, πήρα κι' ἐγὼ στὰ χέρια μου μιὰ πένα... Δὲν μπορῶ —τὸ ξέρεις— μὰ, δὲν θάβηκα, παιδί μου, τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σ' ἔξῃ ἡ Παναγία παντοτεινὰ γερό καὶ σύντομα στὸ σπῆτι μάς καὶ πάλι, νὰ γυρίσης καὶ νὰ καλῶς ὀρίσης...

Δὲν ξέρω ἐμὲν ἂν θὰ με βρῇς κι' ἂν θὰ σὲ ἰδῶ, παιδί μου, λεβέντη, νικητή...

Μ' ἂν λείπω, θάμαι δέβαια, στὸν οὐρανό... κι' ἡ εὐχή μου ἴσως σοὺ δώσῃ βέλγησι καὶ δύναμι ἀρκετή— πρᾶγμα ποὺ ἐλπίζω γυῖόκα μου, μὲ μάτια δακρυσμένα νὰ φέρης πίσω τὰ ὅπλα σου θαυνοσηφωμένα!...

Θὰ σοῦγραψῇ ἡ μητέρα σου πὺς ἦσαν στὸ κρεβάτι καὶ παρὰ τρίχα νὰ σὰς πῶ ἀντίο παντοτεινῶ, μὰ ὁ Θεός, στίς μέρες μου, ἔβαλε ἀκόμα κατὶ καὶ τὸ τοῖσίδι τὸ στερεὸν τὸ ἀνεβάλα γιὰ λίγο...

Τώρα, δὲν ξέρω, βέβαια, πότε ἀκριβῶς θὰ φύγω, μὰ εἶνε ἡ πρώτη μου φορά, ποὺ τὴ ζωὴ ἀγαπῶ καὶ δάβηκα νὰ ζήσω

γιὰ νὰ ἐκπληρώσω, γυῖόκα μου, μονάκριβο σκοπὸ τὸ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νικητή, τὰ ματια μου πρὶν κλείσω! Φαντάζομαι ὅτι ὁ Θεός, μοῦκανε αὐτὴ τὴ χάρι καὶ θὰ προλάβω νὰ σὲ ἰδῶ, ἀγόρι μου!... Μακαρί!..

'Εκεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκεσαι, ποῖος ξέρει σὲ ποῖα ράχη ποὺ ἀγγίζουσιν οἱ βουνοκορφές ἀπὸ κοντὰ, τὸν ἥλιο σκοτῶθηκε ὁ πατέρας σου —τὸ ξέρεις— σὲ μιὰ μάχη ποὺ εἶχε παεῖ ἐδελοντῆς, κοντὰ στὸν Σπυρομήλιο...

Τώρα, σ' ἔκεινα τὰ βουνὰ —ποὺ σὰς ἀφῆσαν ὀρφανὰ καὶ σένα καὶ τ' ἀδερφία σου, παιδί μου— πολέμης καὶ ὅταν μετὰ τὴν λύγην σου, σὲ ὕψωμα ὀμρῆς, τὸ φυλαχτὸ ποὺ σοῦδωσα, νὰ τὸ κρατῶς μαζί σου στὸ στήθος σου, δεμένον...

Εἶνε ἀπὸ μιὰ σημαία μας, στὸ λέω καὶ θυμῶς, —σημαία Χειμαρριώτικη— κομμάτι ξεσχισμένο!... Τὴν κράταγε ὁ πατέρας σου, στὸν Σπυρομήλιο πάλι κι' ἴσως νάχη τὴ δύναμι, γερό νὰ σὲ φυλάξῃ!..

'Η ἀδελφή σου, μ' ὅλο δὰ ποῦναι μικρὴ ἀκόμα, ἔγινε νοσοκόμα.

Πρῶτ-πρῶτ σηκώνεται καὶ νύνεται καὶ τρέχει γιὰ τὴν ὑπηρεσία της... Εἶνε πολὺ καλὴ, κι' ἕνας γιατρός μὰς ἔλεγε: «Νὰ ἰδῇτε πὺς προσέχει σ' ὅτι της ποῦνε...». Καὶ φορὰ τὴν ἄσπρη τῆς στολῆ ποὺ τῆς πηγαίνει μιὰ χαρὰ! Καθημερινὴ καὶ σκόλη ποτὲ δὲν ἐλείψει, ποτέ... Κι' οἱ τραυματίες ὅλοι στ' ἀλήθεια τὴν λατρεύουν... Αὐτὴ πιά καμαρώνει καὶ παίρνει πόδες κωμικὲς σὰν ψεύτικη βαρύνη!

Οἱ δυὸ οἱ ξοδελφούλες σου εἶνε καλὰ. Ἡ Σοφία κραταεῖ σ' ἓνα ἐμπορικὸ τὴν ἀλληγογραφία καὶ ἐκεῖ καλοπληρώνεται. Ἡ πῖο μεγάλη, ἡ Γιῶλα, ἔμεινε εἰς τὸ θεῖο σου τὸ μαγαζὶ μοναχὴ καὶ νὰ τὴν δῆς, ἀγόρι μου, ποὺ καλὴ ὥρα νάχη, τὰ καταφέρει μιὰ χαρὰ καὶ τὰ προφταίνει ὅλα... Σοῦγραφε, λέει, δυὸ φορὲς ἡ τρεῖς κάν... δὲν θυμάμαι... Τὶς Κυριακές μαζεύονται στὸ σπῆτι καὶ μιλάμε καὶ λέμε γιὰ τὸν πόλεμο, κι' ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα... 'Ε! πρώτη στὴν κουβέντα μὰς, εἶνε ἡ θεία σου ἡ Φλώρα ποὺ πάντα ἐπιχειρήματα σπουδαῖα μὰς ἀραδιάζει καὶ μὰς διηγείται διαρκῶς πὺς ἔπεσε ἡ Βεγγάζη!... —Ποῖος ξέρει ποῦ τὰ διάβασε— καὶ τὴ σοφὴ μὰς κάνει σὰν νάτανε, τοῦλάχιστον, παρὰ τοῦ Γκρατσιάνι!...

Δὲν ξέρω ἂν εἶδες, γυῖόκα μου, στὸ μέτωπο ἐκεῖ πάντα τὸν φίλο μας τὸν Πάνο ποὺ εἶν' ἀνθυπολοχαγὸς στὰ μεταγωγικά. 'Εάν σοὺ τύχῃ καὶ τὸν δῆς, πῶς τοῦ τὰ φιλικὰ ὅλων μὰς χαίρετιστα καὶ πῶς τοῦ νὰ μὰς γράψῃ... Ἡ μὲν σου, κάθε πρῶτ, ἓνα κερί θ' ἀνάψῃ γιὰ σένα, στοὺ καντηλιοῦ ἀπάνω, τὴ γωνιά... Κάνει καὶ μιὰ παρακλήσι κάθε πρωτομηνία καὶ κάθε τόσο, τακτικά, σοὺ στέλνει καὶ τσιγάρα... 'Ὅλοι μὰς περιμένωμε μ' ἀληθινὴ λαχάρα πότε θάρῃς, ἀγόρι μου, καὶ πάλι στοὺς δικούς σου κι' ἐγὼ, ἀπ' ὅλους πῖο πολὺ... ἀπ' ὅλους σου!...

Διὰ τὸ πιστὸν ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Π ρ ο μ η θ έ α, Νέον φά-
ληρον. — Τὸ ζήτημα τῆς ἀσθε-
νείας σου πρέπει νὰ τὸ προσέξ-
ει ἀπὸ τοῦδε, ὅχι τὸσον διότι εἶ-
νε σοφὸν σήμερον, ἀλλὰ διότι
δύναται νὰ ἐξελιχθῇ εἰς σοβαρό-
τερον μίαν ἡμέραν. Ἡ ἀσθενεία
σὰς εἶνε θεσπείας ἐλαφρὰς μορ-
φῆς καὶ δύναται μετὰ τὴν ἀνάλογον
προσοχὴν νὰ θεραπευθῇ εὐκόλως.
Διὰ τὸ ζήτημα τοῦ διαγνώσμοιο
δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω σαθα-
ρὰς ἐλπίδας. Δυστυχῶς γιὰ σὰς
δὲν φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ
τίποτε. Ἡ φίλη σὰς ἔχει καλὸν
χαρακτήρα καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Γά-
μος πολὺ βραδύτερον

Π ο θ ο ὕ λ α ν α. — 'Εκεῖ-
νον ποὺ φοβεῖσθε δὲν συμψῆ ἢ γιὰ
τὴν ἀκρίβεια συμψῶναι ἦθ. Ὁ
φίλος σας σὰς ἀγαπᾷ καὶ σείς
ἴεν ἀπέχετε πολὺ ἀπὸ πῶ νὰ
αἰσθανθῆτε τὸ ἴδιον αἰσθημα γι'
αὐτόν. Ὁ χαρακτήρ του εἶνε κα-
λὸς καὶ εὐκρινής. Ἀντιθέτως
σεῖς ἔχετε δυστροπὸν χαρακτήρα
καὶ εἰσθε μάλιστα ἀρκετὰ κρυφί-
νους. Κατέχετε ἀπὸ φιλοδοξίας
γιὰ μιὰ πολὺ ἀνώτερη ζωὴ, ποὺ
σὰς ἀποκαρνεῖ ἀπὸ τὴν πραγμα-
τικότητα. Γάμον σύντομον δὲν
ἐλπίζω. Περιπτώσεις ταξιδίου ἀπὸ
κλίσεται. Ἡ οικονομικὴ κατὰ
σας τοῦ φίλου σας δὲν ἐλαττωθῇ
πολύ εἰς τὸ μέλλον.

Ν έ α ν. — 'Ε λ λ α δ α. —
Χαρακτήρ ἀνίσχυρος καὶ ὅχι πολὺ
σταθερός. Σὰς χαρακτηρίζει
μία μεγάλη ἀτομία καὶ ἀδελ-
φότης. Ἐναλλαγαὶ διαθέσεως. Σὺ
ἠθίζετε νὰ κρύβετε τὰς πρα-
γματικὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ αἰ-
σθηματὰ σας καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε
καλόν. Δύναμις στοργῆς. Ἀρκε-
τὰ ζήλοτυπος. Ἡ εὐνοία τῆς τῆς
χρῆς δὲν εἶνε πάντοτε σταθερὰ ἀ-
πέναντί σας.

Ζ ο ρ ε φ ί ν α ν Μ π α ῖ κ
ε ρ Σ. Π. — Νὰ μοὺ στείλε-
τε εἰς ὁλόκληρον ἐπιστολήν, εἴτε
ἐπαρκὲς ἀπόκριμα, εἴτε τρόπον ὅ-
στε νὰ εἶνε δυνατόν νὰ κάμω τὰς
κρίσεις μου.

Γ. Χ. Κ α ῖ ρ η. — Τὰ ὅσα
μοὺ γράφετε σὰς τιμοῦν καὶ ἐλ-
πω πράγματι δὲν ἔτσι συμβαίνει.
Εἶνε εὐτόχημα ὅτι ἀντιμεταπίζε-
τε τὰς πικρίας μὲ τὰς ὁποίας
σὰς ἐπτόκει ἡ ζωὴ μ' αὐτὸν τὸν
τρόπον, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαί-
νει μὲ πολλὰ ἄλλα κορίτσια τῆς
ἡλικίας σας. Ἡ ζωὴ σας δὲ ἀλ-
λῇ. Μὴν ἀμφιβόλλετε γι' αὐ-
τό. Ἡ ἀποκατάστασις σας μ' ὅ-
λο πρὸς ἐξάρθρωσιν πολλὴ ὡς σήμε-
ρα, θὰ εἶνε πολὺ καλὴ καὶ θὰ
σὰς ἱκανοποιήσῃ. Θὰ γίνῃ κατό-
πιν συνουκείου, τοῦ ὁποιοῦ θὰ
προηγήθῃ ἀμοιβαία συμπάθεια
μὲ πρῶτον σοβαρὸν καὶ κατέ-
χον καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Θὰ
πραγματοποιηθῇ ἐντὸς προβεβη-
ας μικρὰς σχεδὸν καὶ δὲ δώσῃ
τὴν χαρὰν σὲ σὰς καὶ στοὺς δι-
κούς σας. Ἀποδύμετε μὲ ἐμψι-
σσύνην στὴν τύχην σας.

Ν έ ν η ν Ν. — Εἰσθε ὀλίγον
ἀσυνάρτητος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις
σας. Σὰς κούραζον ὅλα ὅσα
ἀρχίζετε καὶ συνήθως τὰ ἐγκα-
ταλείπετε εἰς τὸ μέσον. Ἡ ζωὴ
θὰ σὰς εὐνοήσῃ ἰδίως εἰς τὸ
οικονομικὸν ζήτημα, ὅπου συντά-
μως θὰ ἀποκτήσετε ἀξιόλογον εὐ-
ημερίαν. Δὲν ἀπικλείονται μάλι-
στα τὰ ἐκκατὰ κέρδη. Νὰ καλ-
λιεργήσετε τὴν καλαισθησίαν σας.
Γάμος ἐξ ἔρωτος εἰς νεανὸν ἡ-
λικίαν. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογέ-
νειαν.

Α ν ζ έ λ Γ κ λ α ζ ε ρ. —
Συμφωνῶ μαζί σας ὅτι ὁ πε-
ρισσὸς στὸν ὁποῖον σὰς ὑποβά-
λουν διέστρεψε τὸν χαρακτήρα
σας. Προσθέτω μάλιστα ὅτι σὰς
παρέσυρε σὲ μερικὰς τρέλλας,
ποὺ εἶνε θεσπείας παιδαριώδεις,
θὰ μπορούσαν ὅμως νὰ ἀπο-
δοῦν πολὺ σοβαρές. Τὰ αἰσθη-
ματὰ σας εἶνε συγκεχυμένα καὶ
ἀόριστα. Γι' αὐτὸ σὰς λέγω ὅτι
εἶνε ἀκόμη καιρὸς καὶ θέσετε τέρ-
μα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν πολυπλο-
κὴν λογιαν πᾶν σχεδόν σας,
ποὺ δὲν μοὺ λέγει ἀπολύτως τί-
ποτε ἀπὸ πῶς μελλοντικῆς ἐ-
ξελίξεως. Ξαναγυρίστε στὸν ἑα-
νὴν σας καὶ θὰ ἰδῇτε τότε πὺς
θὰ ἐρῇτε ἀμέσως τὴν γαλήνην καὶ
τὴν ἡρεμίαν σας. Στείλτε μου τὴν
φωτογραφίαν γιὰ τὴν ὁποία μοὺ
γράφετε καὶ ὑπενηθισμένῳ μου τὴν

περίπτωσίν σας, διότι θὰ ἦθε-
λα νὰ σὰς πῶ καὶ μερικὰ ἄλλα
πράγματα.
Α λ ῖ ς. — 'Εχετε καλὸν καὶ
συμπῶθι χαρακτήρα. Ὁ ψυχικός
σας κόσμος εἶνε ὅμως πολὺ ἀ-
κατάστατος καὶ δι' αὐτὸ δὲν κα-
τορθῶνται νὰ ἱκανοποιηθῇ ποτὲ
σχεδόν. Μετρία ζωτικότης. Ζηλό-
τυπος καὶ πείσμων. Ἡ ἀποκα-
τάστασις σας βραδύνει ἀκόμη.
Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθηματος. Με-
ρικὰ ὁικονομικὰ στενωχῶνται.
Ἡ θελητικὴ δὲ ἐπέλθῃ βραδύνει
καὶ βραδέως.

Ν ῖ κ η ν 1941. — Ὁ γά-
μος σας προσκορπεῖ εἰς σοβαρὰ
ἐμπόδια καὶ εἰς μίαν ἐλλείψιν πρ-
θυμίας καὶ διατακτικότητος — ἴ-
σως ὅχι τελείως ἀδικαιολόγητον —
ἐκ μέρους τοῦ προσώπου διὰ
τὸ ὁποῖον μοὺ γράφετε. Δὲν ὁ-
πάρχει λοιπὸν περιπτώσεις συντό-
μου πραγματοποιήσεως. Θὰ εἶνε
κατόπιν αἰσθηματος. Σχετικὴ οἰ-
κονομικὴ ἐνημερία. Ἡ ὕγεια
σας ὅχι πολὺ σταθερὰ. Δὲν κα-
τορθῶνται νὰ συγκρατήσετε τὰς
συμπαθείας ποὺ δημιουργεῖτε.

Κ α τ ι α Ν α σ ι α ν Ι.
Φ., Φάληρον. — Ἡ εὐκρινὴς
συμβουλὴ ποὺ μπορῶ νὰ σὰς δώ-
σω εἶνε νὰ παρατηρήθῃ ἀπὸ τὴν
ἀπραγματοποίησιν αὐτῆς ἐλπίδας,
τὴν ὁποῖαν τρέφετε. Πρέπει ἐπί-
σης νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν στανὴν
τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον μοὺ
γράφετε. Προτιμᾷ νὰ σὰς δυσχε-
ρήσῃ παρὰ νὰ προσδῇ τὴν φι-
λίαν τὸν πρὸς τὸν ἀδελφόν σας.
ἐφόσον σκέψῃς περὶ γάμου δὲν
μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὸ νὰ ἐξακολου-
θῇτε νὰ φθεῖρεσθε δὲν τὸ ἐρισκὼ
λογικόν. Εἰσθε, ἄλλως, τὸ πᾶν
μικρὴ ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ ἀνοίγε-
ται τὸσον πλούσια καὶ τὸσον με-
γάλην μπροστὰ σας. Χρησιμοποιο-
ῖτε ὅσον μπορεῖτε καλλύτερα τὴν
ἐνεργητικότητά σας καὶ μὴν ἀφή-
νετε τὸν πόνον καὶ τὴν ἀπειλήν
σιαν νὰ σὰς φθείρουν περισσότε-
ρον.

Κ ρ η τ ι κ ο π ο ὕ λ α ν Τ.
Μ. — Ὁ φίλος σας ἔχει χαρακτή-
ρα ἡρεμὸν, λογικὸν καὶ ἰσορρο-
πημένον. Ὁ αἰσθηματικὸς του κ-
σμος δὲν εἶνε πολὺ πλούσιος. Εἶ-
νε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς
ὁποίους προέχει ἡ πραγματικότης
καὶ οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ λύ-
σουν διὰ τῆς λογικῆς τὰ ζητήμα-
τα τῆς καρδίας. Εἰσθε τελείως
διαφορετικὸς τύπος καὶ ἡ συνεν-
νόησις δὲν εἶνε εὐκόλως.

Α ρ γ α λ α σ τ η ν. — Δὲν
ἐλαβὰ τὴν ἐπιστολήν διὰ τὴν ὁ-
ποῖαν μοὺ γράφετε. Ὅσον ἀφορᾷ
τὰ παλαιὰ ἐρωτήματα, σὰς ἔχω
ἤδη ἀπαντήσει εἰς ὅλα. Νὰ μοὺ
στείλετε ἀπαρτήτως καὶ τὸ ἀπὸ
κομμά.

Ρ ε θ υ μ ν ι ὠ τ ι σ σ α Γ.
Ι. Κ. — Χαρακτήρ ἀνίσχυρος καὶ
ἀρκετὰ ἀτακτικὸς εἰς τὰς ἐκδηλώ-
σεις του. Ζηλοτυπος καὶ πεί-
σμων. Εἰσθε ἀποκλειστικὴ εἰς ὁ-
ρισμένους ἀντιλήψεις σας καὶ αὐ-
τὸ δὲν εἶνε καλόν. Ὅλιγον κρυφί-
νους. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Ἀρκετὰ
εὐτυχῆς. Θὰ γνωρίσετε βραδύτε-
ρον ἀξιόλογον ὁικονομικὴν εὐμέ-
ρεια. Κοινωνικὴν θέσιν θὰ κα-
ταλάβετε καλὴν. Μερικὰ ἀνωμα-
λίας εἰς τὴν σημερινὴν ζωὴν σας.

Π ο ν ε μ έ ν η ν Ψ υ χ η ν
Γ. Α. — Χαρακτήρ ἐνθουσιώδης.
Συνήθως ὅμως οἱ ἐνθουσιασμοὶ
σας δὲν διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ. Πό-
θος διακρίσεως καὶ ἀνόδου. Εὐ-
γενικὰ διαθέσεις. Ὁρισμένοι ἀ-
ποψηθεῖς τῆς ζωῆς σας δὲν
σὰς ἔχουν εὐτυχῶς καταβάλει.
Ἀλτρουϊστικὰ αἰσθηματὰ. Ἡ ζωὴ
θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ συντόμως διὰ
τὰς πικρίας καὶ τὰ ἀτυχήματα
τοῦ παρελθόντος. Γάμος κατόπιν
αἰσθηματος. Δὲν θὰ βραδύνῃ πολ-
λύ. Θὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπὸ πολ-
λῶν ἀποψέων.

Δ ρ α π έ τ η ν Φ ρ ε ν ο
κ ο μ ε ῖ ο υ. — Αἱ διαθέσεις
τῆς εἶνε καλὰ, ἀλλ' εἶνε ἀπερί-
σκεπτος καὶ ἐπιπολαία. Παίρνει
τὰ πάντα μετὰ καὶ ἀσυστήτως νὰ γί-
νεται ἀντιθέτως πρὸς σὰς ποὺ εἶ-
σθε λεπτολόγος καὶ ἀποδίδετε ση-
μασίαν καὶ εἰς τὸ παραμικρόν.
Ἡ φίλη σας θὰ εὐνοήθῃ βραδύ-
τερον ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ ὁικονομικοῦ
ἐπιπέδου. Συχνὰ ἔριδες καὶ ἀν-
τεγκλήσεις. Δὲν ἐλπίζω περιπτω-
σιν πραγματοποιήσεως συντόμου
γάμου.

Ρ ω μ α ῖ ο ν. — Εἰσθε χαρ-
κτήρ πολὺ στενωχῶρος καὶ με-
ψίμορος. Αἱ σκέψεις σας συγκε-
ντρῶνται καὶ ἀόριστοι. Δημιουρ-
γεῖτε διαρκῶς ἐρίδας μετὰ τὸ πε-
ριβάλλον σας. Αἱ ἐνέργειαι σας
δὲν ἔχουν συνοχὴν μετὰ τῶν
δὲν ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην εἰς
τοὺς ἄλλους. Ἡ σταδιοδρομία
σας δὲν θὰ εἶνε πάντοτε συνε-
χῆς. Ἡ σταθεροποίησις τῆς κοινῆς
νικήσεως καὶ ὁικονομικῆς θέσεως
σας θὰ σὰς κούρασῃ πολὺ.

Γ α λ α ζ ι α ν ὕ χ τ α Β.
Μ. — Διαθέσεις ὀνειροπόλος καὶ
αἰσθηματικὴ. Παρὰ τοῦτο δὲν στε-
ρεῖσθε τὸλμης, ἡ ὁποία μάλιστα
σὰς δόνησι κάποτε εἰς τὸ νὰ κά-
νετε ἀπερίσκεπτες. Γενικῶς, εἰς
τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις σας θὰ δια-
τηρήσετε σεῖς τὴν πρωτοβουλίαν,
ἀντὶ νὰ τὴν ἀφήνετε εἰς τὰ πρό-
σωπα μὲ τὰ ὁποῖα συνδέσθε. Ὁ
φίλος σας ἔχει καλὸν καὶ εὐγενί-
κον χαρακτήρα. Θέλεις ἀσθε-
νῆς. Θὰ ἀσκήσετε μεγάλην ἐπι-
ρροὴν ἐπάνω σου. Εἰς τὴν ἐξέλι-
ξιν τῶν σχέσεών σας δὲν διακρί-
νουν τίποτε ἀκόμη. Ξαναγράψτε
μου.

Ε. Π. Π ο ὕ λ ι α ν. — Ὁ
φίλος σας σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὸ ἐν
διαφέρειν τοῦ γιὰ σὰς εἶνε εὐκρι-
νής. Ὁρισμένα γεγονότα πα-
ρεμποδίζουν τὴν κανονικὴν ἐξέ-
λιξιν τῶν σχέσεών σας. Ὅσον
γιὰ σὰς εἰσθε πολὺ στενωχῶρος
χαρακτήρ. Σὰς διακρίνει μία
τάσις νὰ περιορίζετε διαρκῶς τὰς
ὁριμὰς σας καὶ τὰς τάσεις σας.

Ἡ ζωὴ θὰ σὰς κούρασῃ ἐπὶ ἓνα
διαστήμα ἀκόμη. Βραδύτερον ὁ-
μως θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ ἀρκετὰ.
Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ εἶνε
καλὴ, ἀλλὰ βραδύνει ἀκόμη.

Β έ ρ α ν 18. — Ἡ ἀποκα-
τάστασις σας θὰ ἀργήσῃ ἀρκετὰ
ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιηθῇ κα-
τόπιν νέου αἰσθηματος, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ δημιουργηθῇ ὑπὸ συνθή-
κας ἀπρόσποτος καὶ κάπως περι-
έργους. Ὁικονομικὴ κατὰστασις
κάπως δυσκόλος. Χρειάζεται καὶ
ποία μεγαλυτέρα περισκέψις εἰς
τὴν ὅλην ζωὴν σας, διότι σὰς ἀ-
πειλοῦν μερικὰ ἀπρόοπτα.

Β ε ν ε τ σ ι ἄ ν ι κ η ν ὁ
χ τ α. — 1) Κομμία μεταβολὴ
πρὸς τὸ παρόν. Τούταντιον θὰ
ἔχετε μερικὰς στενωχωρίας, εὐτυ-
χῶς παροδικὰς. 2) Ἡ οἰκογενεια-
κὴ σας ζωὴ θὰ εἶνε ἀρκετὰ ὀμα-
λῇ. 3) Θὰ συνάψετε βραδύτερον
σχέσεις, χωρὶς καμμίαν σοβαρό-
τητα ὅμως. 4) Ὁ γάμος σας θὰ
ἐπέλθῃ κατόπιν αἰσθηματος. Δὲν
τὸν ἐλπίζω πολὺ σύντομον.

Τ. Σ. Ρ. Μαρκόπουλον. — Ἀ
ποφύγετε πρὸς τὸ παρόν τὰς ἐρω-
τικὰς περιπετείας, διότι δὲν σὰς
εὐνοοῦν. Βραδύτερον, ἓνα μεγα-
λὸ αἰσθημα θὰ φωτίσῃ τὴν ζωὴν
σας καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσῃ εἰς μίαν
πολύ καλὴν ἀποκατάστασιν. Θὰ
ἀποκτήσετε οἰκογένειαν. Οἰκονο-
μικὰ ἀνέσεις.

Μ ι κ ρ ὁ κ υ κ λ ἄ μ ι ν ο
— Καλὸς καὶ τρυφερός χαρα-
κτήρ. Πλούσια αἰσθηματικότης.
Εὐκρινείας καὶ εὐθύτης. Δύνα-
μις στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Θὰ
εὐνοήθῃ βραδύτερον ἀρκετὰ ἀπὸ
τὴν ζωὴν καὶ θὰ συνάψῃ πολὺ κα-
λὸν γάμον κατόπιν αἰσθηματος.

Π. Α. Ε. ἀριθμ. 20. — Χα-
ρακτήρ δυστροπὸς καὶ στενωχῶ-
ρος. Ἀκατάστασις σκέψεως καὶ
ἐνέργειας. Γάμος βραδύνει ἀρκε-
τὰ. Θὰ ἔχετε προηγουμένως πολ-
λὰς ἐρωτικὰς σχέσεις. Ἡ

Ένα τρυφερό κοινωνικό ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

— Πάλι καλά που ήρθες στις δαμάς! Γιατί ελάττωγες τόσο πολύ καμμένη. Μά δεν μου λες στο ρεστωράν νομίζεις πως έφτασες; Φαίνεται όμως η ανόητη που καθόμαι και σε περιμένω να εδωκόνης νόστιμο να φάμε!..

— Τα ίδια έχωμε πάλι! είπες μέσα του ο Άρμάνδος Νταζιέ στενοχωρημένος απ' τη λαμπρή αυτήν υποδοχή της συζύγου του.

— Είχα δουλειά και γι' αυτό άργησα, είπες ψάτσος. Έξέ αλλού, δεν τράπεζ πριν απ' τις δαμάς το έρωδο.

— Άλλοι τις ψευτιές! Είχες δουλειά; Κι' αν είχες δουλειά έπρεπε να την αφήσεις γι' αύριο. Όταν παντρεύεται κανείς, άγασητέ μου, δεν έχει πιά το δικαίωμα να είνε πρόστυχος, καταλαβε το έπί τέλους!...

Και η Φρανσίν έσκολοούθησε... έπί άρκετην ώρα να γκρινιάζει στον ίδιο τόνο.

Ο Άρμάνδος ήθελε να δουλώσει τ' ατύχια του. Πώς διάβολο κατήντησε έτσι η γλυκιά του, η τρυφερή Φρανσίν, πως ήταν δυνατόν αυτό, το ήμωμπούκακι, το άυλο πλασματάκι που τον ξετρελάανε με την αιβέρια εμφάνισή του, με την χαρή, την γλυκύτητα του πριν από τέσσερα χρόνια, να παρουσιάζεται τώρα μπροστά σου μ' αυτό το άγριεμένο όφος της μανιάδας!

— Άρκετά με στενοχωρήσεις το πρώτο Φρανσίν, της είπες. Ήσυχασε τουλάχιστον το έρωδο. Είμαι και κουρασμένος, δεν μπορώ.

— Αν δεν μπορείς να μ' άκουσ, η πόρτα είνε άνοιχτή κι' ο δρόμος έλευθερός...

— Λαμπρά! Όπως θέλεις, Πηνελόπη!

Και παίρνοντας με ψυχραιμία το κατελλάκα του, βγήκε έξω.

Η Φρανσίν δεν τώ περίμενε αυτό. Έμεινε κατάντηκη.

Ο Άρμάνδος, καθώς έκλεινε την έξορτα, ένόμιζε πως την άκουσε να τώ φωνάζει: «Άρμάνδελ! Βγάλε όμως έξω ελαστικές, Έτρεψε από την ταραχή του. Καταλάβαινε πως αν έμεινε, έκινδύνε να της φερθή άσκημα. Ίσως και πρόστυχα.

Στό δρόμο, ήσυχασε λιγάκι. Δεν ήξερε όμως πού να πάει. Τέσσερα χρόνια τώρα δεν έδραθηκε ποτέ του έξω τέτοια ώρα, χωρίς την Φρανσίν.

Δέν, είχε πιά βρει για φαγητό. Περιπάτησε άρκετά ώρα κι' έπί τέλους μπήκε σ' έναν κλινματογράφο.

Όποτε έπρόσθετε τί παίζανε. Ο νόος του ήτανε στην Φρανσίν. Τι να έκανε τώρα που βρισκόταν μόνη της; Τι θα τώ έλεγε όταν θα γύριζε; Θα καταλάβαινε έπί τέλους ότι τώ έκανε τη ζωή μαρτύριο, θα έπαινε αυτό το μάθημα;

Βέβαια, η Φρανσίν, κατά δάδες δεν ήταν κακό πλάσμα. Μονάχα έπειδή ήταν κάπως εύπεστη, βέβαιη για την άμορφιά της και την άγάπη του, είχε γίνει σιγά-σιγά έγωιστρια. Ήταν όμως ελκυστική, δεν έκρυβε τίποτε μέσα της.

Ο Άρμάνδος ήταν εύχαριστήμιος γι' αυτό, πο πο έκανε. Μά τί ώρα έπρεπε να γυρίσει; Δεν έπρεπε να την κάνει να περιμένει και πάλι να μην άνησυχήσει η καμμένη! Δεν τώ είχε φανάζει την τελευταία στιγμή, καθώς άνοιγε την έξορτα; Αύτη την ώρα βέβαια άναισθητοούσε τα σφάλματά της άπέναντί του και θα είχε καταλάβει πως έπρεπε ν' αλλάξει τακτική. Τό καμμένο τό κορίτσι. Τώρα ο Άρμάνδος την λυπόταν.

Όταν τελείωσε ο κληματογράφος αίσθαν, ήθελε πως πεινώσει. Για μία στιγμή τώ ήρθε η ιδέα να πάρη κρύα φαγητά και νά πάει σπλι του να φάη μαζί με την Φρανσίν. Δεν θα είχε δειπνήσει κι' αυτή σίγουρα από την ταραχή της.

Άλλ' άχι! Θάβεινε μ' αυτό τον τρόπο πως μετάνιωνε θα φανέρισε μία μεγάλη έπιθυμία να συμπιλιωθή μαζί της, ένώ έπρεπε η συμπιλιώσις να μην προέλθι απ' αυτόν γιατί τότε όλοι του οι κόποι κι' η άπομνη στενοχωρία θα πήγαιναν χαμένα.

Μπήκε λοιπόν σ' ένα μπαρ, όπου έδωχνε άλλους και παρηγγύει σάντουιτς κι' ένα κοκτέιλ. Ήμπε κι' έφαγε μ' εύχαρίστηρι. Καλά ήταν εκεί. Τό μέρος ήταν διασκεδαστικό. Σε νοχορήθηκε όμως κάπως πού έρέθηκε όλομύ, νοχος έκει μέσα κι' από συνήθεια έκανε την σκέψη να ενασπάσει μαζί με την Φρανσίν.

Εκύτταξε συχνά την ώρα. Μεταόχτη περσά, σπινάκι! Θάβεινε στη μισή, σέ λίγο. Αισθάν, ήθελε ξαφνικά ζωηρή έπιθυμία να ξαναβρή την Φρανσίν και με δυσκολία έμεινε λίγα λεπτά άκίνητη.

Έπί τέλους έπληρώσε και βγήκε έξω.

Ένα ταξί τόν έπληξε στο σπίτι του...

Έτρεμαν λιγάκι τα χέρια του καθώς άνοιξε την πόρτα του. Παντό σκοτάδι, πίσσα. Άναισθητοούσε τώ φάος. Οι πόρτες των δωματίων άνοιχτές, παντού ήσυχία, σιωπή. Άνήσυχος, σκέ...

δόν τρομαγμένος, εφώνησε: «Φρανσίν! Φρανσίν!... Καμιά άπάντησις.

Έφαξε σ' όλα τα δωμάτια. Πουθενά η Φρανσίν. Στην κρεβάτοκάμαρα όμως, καρφισωμένο στο προσκεφάλι του έθηκε ένα γράμμα απ' τη γυναίκα του.

Τά χέρια του έτρεμαν καθώς τώ άνοιξε και διάβασε:

«Έφυγες έσύ. Φεύγω, λοιπόν, κι' έγώ. Δεν ξέρω αν έσύ θα γυρίσεις, έγώ όμως δεν πρόκειται νά επιστρέψω. Η άπομνη διαγωγή σου είνε άσυγχώρητη. Ός τώρα τά λάθη και των δυο μας είχαν περιορίσει μονάχα σέ λίγο. Απόψε άρχισες και με έργα: Μ' άφες μόνη κι' έφυγες. Μ' έγκατέλειψες, αν και άκουσ, βέβαια, πολύ καλά πως σ' έρωναί πίσω. Όπως καταλαβαίνεις δεν μου είνε δυνατόν νά μείνω στο σπίτι σου, κοντά σ' έναν άνθρωπο που μπορεί να μου φερθή όπως μου φερθήσεις έσύ άποψε. Έβεβαιώθηκα όμως πως δεν μ' άγασής. Γι' αυτό φεύγω...»

Σαστισμένος μη τολμώντας, μη θέλοντας νά πιστέψι στα μάτια του, ξαναδιάβασε τό γράμμα, νοιώθοντας στην καρδιά του την πιο σκληρή άγώνια. Ύστερα, κλονήθηκε και μόλις έπρόφτασε να πείσι σέ μία πολυθρόνα.

Έφυγε έφυγε η Φρανσίν! Θέ μου! Φρανσίν!... έστένανε με φωνή ραγισμένη, πνιγμένη, και ξαφνικά έπσεσε κρατώντας τό κεφάλι του στα χέρια έπάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Έπέρασαν άρκετά λεπτά. Έπί τέλους σηκώθηκε, έκούπισε σάν ύπνοδάση τά μάτια του. Τότε τόν έκυριεύει η άπελπισία της μοναξιάς του, της δυστυχίας του τόσο, ώστε ένοιασε την άνάγκη να πάη κάπου, νά φύγη πού! απ' τό έρμητο σπίτι του.

Άρπασε τό κατέλλο του κι' έκανε να φύγει. Τότε άκουσε πίσω του έλαφρή, άπαλή, τη φωνή της Φρανσίν:

— Άρμάνδελ! Άρμάνδελ!

Εγύρισε με τά μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες του. Η Φρανσίν έθηκε πίσω από τις θάρες κουρτίνες που ήταν κρυμμένη άμορφη όπως πάντα, δροσερή γελιστή. Τά μάτια της έλαμπαν θριαμβευτικά.

— Έδώ είσαι! Έδώ είσαι! Δεν έφυγες; Δεν μ' άφες; Ψιθύρισε ο Άρμάνδος ένώ τά μάτια του πλημμύριζαν πάλι από δάκρυα.

— Όχι, έλάκα μου! Πώς μπορούσα νά φύγω; Έθελωσ μονάχα να σέ τρομάξω και νά καταλάβω αν μ' άγασής. Κρυφτήκα λοιπόν πίσω απ' τις κουρτίνες. Τώρα είμαστε πάλι.

Εβίστασε και μετά έπρόσθεσε θριαμβευτικά με κάποιον όνκτο:

— Πώς έκανες, Παναγία μου! Πώς έκλαιγες! Όποτε μ' άγασής τόσο πολύ; Δεν μπορείς λοιπόν νά ζήσης χωρίς μένα;...

Ο Άρμάνδος την άρπασε, την έφίλεσε στην άγκαλιά του δυνατά κυττάζοντας την κατάντητα, εύχυσμένους. Την έφίλε έπάνω στο στήθος του, σάν να φοδόναν μίν το την άποστα, σουν από τά χέρια του, μην τώ την πάρουν. Ξανάειδε μέσα στα μάτια της την παλιά, άπλη, γλυκεία τους τρυφερότητα, την παλιά Φρανσίν, πού έλάτρευε και καταλάβε πως αυτό ο έδραστο πλάσματάκι τώ ήταν άκριβότερο απ' την ίδια τη ζωή του.

— Άχ, στριγγίλισσα της είπες άνάμεσα στα άτέλειωτα φιλά που της έδινε, τώρα πού ξέρεις πόσο σέ λατρεύω, τί έχω νά τρελλήξω ο άμωρος!...

ΦΡΕΙΔ, ΜΠΟΥΤΕ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΤΗΣ ΕΠΕΤΡΕΠΕ

«Εκείνη (με θυμό): — Τίποτα δεν έννοεις νά μου επιτρέψης πιά. Άν έξοκολούηση αύτη η κατάσταση, θα γυρίσω στους γονείς μου.

Έκείνος: — Αυτό σού τώ επιτρέπω εύχαρίστως!

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ

Μεταξύ φίλων: — Δεν πιστεύω νά όπάρχη γυναίκα που νά μπορεί νά κρατήσει έναν μουσικό.

— Η δική μου λοιπόν γυναίκα μπορεί. Είμαστε παντρεμένοι δέκα χρόνια και όταν μου ζητείει χρήματα... ποτέ δεν μου λείπει τί τά θέλει!

ΤΙ ΑΛΛΟ

— Η Φιφή λέει στον άρραβωνιαστικό της: — Όταν θα παντρευθώμε πρέπει νά έγκαταλείψης το παιχνιδί.

— Άρσάκι.

— Έπειτα πρέπει νά άγκαταλείψης τό πιανά.

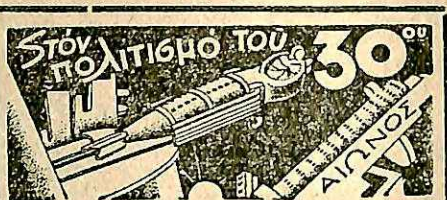
— Άρσάκι.

— Αύτά νομίζω ότι πρέπει, έπί του παρόντος να έγκαταλείψης.

— Συγγνώμη, πρέπει νά έγκαταλείψω και κάτι άλλο ακόμα.

— Τι;

— Την ιδέα να σέ παντρευθώ!

47 - ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Τό εργαστήριό του Άπλάμ, μέσα στο όποιον έβρισκονταν τώρα, έκτός από τον παράξενο αυτόν έφευρέτη, η Σίλλη, ο Κωπάπ και ο Πανσπά, ήταν ένα μακρόστενο δωμάτιο, γεμάτο με διάφορα όργανα φυσικής, γνωστά και άγνωστα. Η όροφή ήταν σκεπασμένη σχεδόν από σύρματα.

Ένας τεράστιος ηλεκτρομαγνήτης στήριζόταν έπάνω σ' ένα άναέσθρο. Άντικρυ του ήταν τοποθετημένο ένα γυάλινο πρίσμα. Δεξιά από τό πρίσμα αυτό ήταν ένα έδωλλιο έπάνω από τό όποιον κοεμόταν ένα χαλκίνο κράνος. Δίπλα στο έδωλλιο ήταν μία ύψηλή φυκογυαλίνη πλάκα. μ' έναν μοχλό και με διάφορα μικρά κομμάτια.

Αυτό είνε τό μηχανήμα μου, είπες ο Άπλάμ. Εκείνος πού θα τό τέρη, θα κρατή τις τύχες τού κόσμου στα χέρια του. Καί τώρα, κύριε Κωπάπ, εδραστηρίθητε να καθήσετε σ' αυτό τό έδωλλιο, γιά νά πεισθήτε γιά την άλήθεια των λεγομένων μου...

Όχι! έφώναξε ο Πανσπά, συγκρατώντας τον Κωπάπ πού έκαμε νά προχωρήσει. Δεν είνε δική μας δουλειά αύτη. Έγώ πού ανέλαβα να περιγράφω την παράδοξη αύτη μηχανή, έγώ πρέπει να δοκιμάσω.

Και έπωφελούντας ενός σπινταίου δισταγμού τού θοητού τού Νισάδ, ο πρώην ρεπόρτερ τού «Έωθινού Ταχυδρόμου» έβρέθηκε μ' ένα πήδημα άπάνω στο έδωλλιο.

Ο Άπλάμ άκούμπησε τότε τό χέρι του έπάνω στον μοχλό. Ένας έλαφρός τριγυμός άκούστηκε άμέσως, ένώ ο Πανσπά, όπως έξηγούσε άργότερα, γιά μία στιγμή είχε την έντύπωση πως ένας πέπλος έφευγε έμπρός του και τώ έσκέπαζε τον έξωτερικό κόσμο.

Όταν σέ λίγο άνασκήκωθηκε ο μοχλός, ταραγμένος κάπως ο Πανσπά, είδε τον έφευρέτη νά τον προσέβλη με αστακινό χαμόγελο έπάνω στα χείλη, ένώ η Σίλλη και ο Κωπάπ, πού έστέκονταν πίσω από τους ώμους του, είχαν αλλάξει όψη από την ταραχή και την συγκίνησή τους.

Έμπρός λοιπόν! έφώναξε ο Πανσπά. Τι περιμένετε και δεν άρχίζετε;

Τό πείραμα έγινε ήδη, χωρίς νά τό καταλάβετε, άποκρίθηκε με σαστάρισμα ο Άπλάμ. Και τώρα μπορείτε να παραχωρήσετε τη θέσι σας στον άντάξιο θοητό τού διασήμου Νισάδ ή στην κόρη τού σεδαστού μου καθηγητού, γιά νά δοκιμάσουν την ιδέα έντύπως μ' έσας.

Ο Πανσπά έστράφηκε τότε πρds τους συντρόφους του και τώ φάνηκε πως ποτε πού άλλοτε δεν είδε την Σίλλη και τον Κωπάπ τόσο ταραγμένους. Αυτός πού έσυνήθισε να θέλει πάντα, ίδιους της Σίλλης, άτέρωχη, αδιάφορη για όσα συνέβαιναν γύρω της, τράμαζε με την ταραχή πού έδρασε τόσο ζωντανά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Και έννοιασε πως τό χέρι της νέας έτρεμε, ένώ τόν έπαινε από τη φόρμα και τώλεγε με ζωηρή συγκίνησι.

— Ναί, άλήθεια, άγασητέ μου Πανσπά, ότι είχες εξαφανισθή γιά μία στιγμή από τά μάτια μας. Έμένα μου φάνηκε μάστιχα πώς δεν θα σέ ξανάβλεπα ποτέ πιά όλο κληρο μ' αυτόν μου καί...

Σταμάτησε γιά μία στιγμή, έφες έναν θαύτο στεναγμό και κυττάζοντας τον δημοσιογράφο κατάματα με θάλαμα θωπευτικό, έπρόσθεσε άχνά:

... κι' ένόμιζα σ' ένα γκρεμίζοταν μέσα μου... Μόλις όμως κατέδρασε ο κύριος Άπλάμ τον μοχλό, εμφανίσθηκες και πάλι στη ζωή, άγασητέ μου Πανσπά...

— Η σιμά σας, τώρα, κύριε Κωπάπ, δέκαμπε η υπνηλία φωνή τού Άπλάμ. Εκτός αν φοδάζε να υποβλήθηκε στο πείραμα αυτό.

Τά ερωτικά σ' αυτά λόγια τού έφευρέτου έκαναν τόν Κωπάπ νά όρθωθεί ύπερφανα τό κεφάλι του, να πλησιάση με σταθερό όμμα στο έδωλλιο και νά καθήση έπάνω σ' αυτό.

— Κι' έγώ, έφώναξε η Σίλλη άναγκάτως ξαφνικά τό θάρρος της, θάλα και έγώ νά δοκιμάσω την έντύπωση πού δίνει η παράξενη αύτη μηχανή.

Και, πριν προλάβει ο Πανσπά, νά την συγκρατήσει, έπήδησε έπάνω στο έδωλλιο και κάθισε δίπλα στον Κωπάπ.

Ο Άπλάμ κατέβασε τότε τον μοχλό στον αριθμό 3 και η Σίλλη μαζί με τόν Κωπάπ εξαφανίσθηκαν ως διά μαγείας.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΠΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

— Για πού κ. Σουσού;

— Διά τό μέτωπον.

— Ύστε φευγείτε.

— Τό άπεφασίσα, άνενδότης.

— Και δεν φοδάζετε;

— Άστέιο πράγμα. Ποίους νά φοδάζω; Τους Ίταλούς; Έδώ δεν τους φοδώνται οι Μπυβουλαίοι και μού γράφει ο καμμένος ο κουρέψ τού Μπυβουλά Ζώρζ, ότι μόνος όμου μετά άλλων τριών πωχών ανθρώπων συνέλαβον αίχμαλώτους έικοσι πειναλούς πτερωτούς. Καί τους έχουν εκεί και διασκεδάζουν καθότι φωνάζουν «κρίκο γκρίκο» και τά τσιούτα. Έπρωκείτο, δηλαδή, νά άναχωρήση ο σύζυγός μου νά μου στείλη μερικούς όπως χρησιμοποίησέ τάς άνάγκας μου, έννοείται οικιακή χρσις. Άλλα ο σύζυγός μου ένεκα σπουδαιάς υπηρεσίας είνε τά μετοπισθεν δεν άδειάζει και άναχωρώ αύτοπροσώπως.

Τό είχε βάλει στο μυαλό της. Και όταν η Σουσού άπεφασίζει κάτι ούδεμία ανθρώπινη δύναμις ήταν ικανή νά την συγκρατήσει. Ήθελε σώνει και καλά νά άποκτήση μερικούς Ίταλούς, νά έχη στην υπηρεσία της.

— Άντιλαμβάνεσθε;

— Πώς!...

— Οραιο πράγμα.

— Σας άρέσει η άκολουθία;...

— Άναμφόβολως. Μία κυρία καθώς πεί έχει άνάγκη από άκολουθία. Είτε μελανοχίτωνας, είτε κενταύρους, είτε λύκους, είτε Τζούλιες και ότιδήποτε. Μόνον δεν θέλω νά με άκολουθούν αίχμαλώτοι της μεροκαρίας πουστερία — με τό μπαρόν — καθόσον τό όνομα κακόηχον και σάν δεν έντρέπονται νά δάζουν τσιούτα όνόματα είνε στρατιώτας!...

Η καλτζάουσα φαντασία της Σουσούς λύνει τό πρόβλημα κατά τον τελειότερον δυνατόν τρόπον. Πέντε Κένταυροι ως έμποροφυλακή της, άλλοι δέκα Λύκοι ως όπισθοφυλακή, ίδού τί την έγοήτευε τελευταίως. Νά δγαίνει με την σωματοφυλακήν της, άποτελουμένη από ύποτελείς στρατιώτας τού Μπενίτο, ήταν γιά την έπαχην κάτι έξαιρετικά σικ και πολύ της μόδας.

— Θά σας στοιχίζουν πολλά.

— Κωμικόν!

— Πώς! Δεν θα πρέπει νά τους ταΐζετε;

— Σωστόν. Και πολύ πειναλέοι οι άνθρωποι τού Μπενίτο, άλλα αύτά είνε ζητήματα τά όποια θα αναλάβη η οικονομία. Καί ούδέποτε άνακατεύομαι είνε τά οικονομικά. Άλλωστε χρήματα ύπάρχουν και η υπηρεσία μου πρόθυμος.

Αυστηρώς τά σχέδια μέν ήταν ωραία. Ή πραγματοποίησις των όμως έσκόνατπε σέ ώρισμένες δυσκολίες άρκετά σοδάρεις. Όταν πορουσιόσθη η Σουσού στις άρμόδιες άρχες γιά νά ζητήσει άδειαν άναχωρήσεως γιά τό μέτωπον την ύποδεχθηκαν με έλαφρό μείδισμα.

— Θέλετε νά πάτε σ'ό μέτωπο, έ;

— Ύς άντιλαμβάνεσθε...

— Για νά κάνετε τί;

— Νά προσφέρω τις υπηρεσίες μου είνε τους στρατιώτας μας άφ' ενός. Μία Σουσού Καντακουζηνού πάναν χρησιμη. Έξ άλλου όμως και έν πρώτοις διά νά παραλάβω μαζί μου μερικούς αίχμαλώτους που τους χρειάζομαι.

— Σοβαρολογείτε;

— Η Σουσού έθιγη θαύτατα:

— Γιατί, άνόητε;

— Α! Α! Όλα κι' όλα!

— Σας έθιξα; Πτωχέ άνθρωπε! Άπορώ πως τολμάς και φέρετε άντιρρήσεις όταν μία Σουσού άποφασίζει κάτι. Και μεγάλη μου η καλωσύνη που τό άπεφασίσα. Έδώ έχουν πάει είνε τά νοσούντες είνε τους τραυματίας και είνε τά νοσούντες μέτα άλλες, φθού Κύριε φυλακήν στο σ'όματί μου, και μία Καντακουζηνού θα συναντήση δυσκολίας. Άς γελάσω. Χά-χά! Ποίος είνε ο άνώτερός σας;

Άλλα οι υπηρεσίες είχαν πολλή εργασία και ήθελαν ν' άπαλλάγουν από τη Σουσού.

— Πώς είπατε;

— Έλατε άλλη φορά κ. Σουσού;

— Έγώ;

— Έσεις, μαντάμ.

— Άναψε η Σουσού:

— Με συγχωρείτε, κύριε. Μήπως σας έπέρασε η ιδέα ότι όμιλείτε πρds την σύζυγόν σας και συμπιρφέρεσθε κατά τούτον τρόπον; Η μήπως νομίζετε πως όμιλείε πρds καμμία τσοκαρία; Οραιο είνε τούτο! Άς γελάσω! Χά-χά! Ποίος είνε ο προϊσταμένος σας;

Όπου ο ύπάλληλος έχασε την ύπομνην του.

— Σας παρακαλώ, κυρία μου, αφήστε μας ήσυχους γιατί έχομεν πάρα πολλή δουλειά. Τί νομίζετε πως είνε τό μέτωπο; Καμμία δεξιότης; Η κοσμική συγκέντρωσις; Άντε στο καλό.

— Βλάξ!

— Πηγαίνετε, κυρία μου.

— Άνόητε!

— Ελάτε! Γρήγορα.

Η Σουσού άναφοκοκκίνισε. Έσήκωσε τό κεφάλι ψηλά. Έσήκωσε ψηλότερα την μύτη. Κι' άκόμα ψηλότερα έσήκωσε τά φασμαίν και από τό δυσθεώρητον εκείνο ύψος της πίκας και της αξιοπρεπειας κατεκεραυνώσε τον ύπάλληλον.

— Κοσόν!...

— Α! στο καλό.

— Πάω όμ!

Ήταν τό πλέον φαρμακερό δέλη που έξοφάλε είνε την γαλλικήν η Σουσού. Έτσι τά σχέδια έναύγησαν.

Η Σουσού όμως δεν μπορούσε νά τό χωνέψη. Και νυμμένη με την στήλην της έκστρατιώτας της όπως ήτο έτράβηξε ίσα κατά τού Ζώργζ όπου έμπηκε με άψογον πόδα. Έκάθισε σ' ένα τραπέζακι και έφώναξε τό γκαρσόνι:

— Γκαρσόν!

— Άμέσως κυρία.

— Μελάνι και χαρτί.

— Για νά γράψετε;

— Μάλιστα, και ταχέως.

Έρριξε ένα βλέμμα ύπεροπτικόν είνε τους τριγύρω, κρατώντας με την άκρη των δακτύλων της τά φασμαίν στην άκρη της μύτης. Ύστερα έκάτεδασε με κίνησιν άργήν τά φασμαίν, μισόκλεισε τά μάτια, εκύτταξε μία κυρίαέξαιρετικά κομψή πού καθόταν πλάι της και έψιθύρισε «σαχλή!»

Με την ίδιαν άριστοκρατικήν κίνησιν ένοιξε κατόπιν τό τσαντάκι της και έδωλε ένα γράμμα, πού έδιάδασε με πολύ προσοχήν:

Μ έ τ ω π ο, 22 Φεβρουαρίου.

Μαντάμ Σουσού,

Μαντεύετε ότι οι ύποφαινόμενοι τυγχάνουν και οι δύο στρατιώτες τού μετώπου, ύπερασπιστές της ανθρωπότητας, φρουροί και φύλακες τού ιερού μας πυργου τού Μπυβουλά.

Είνε συγγνωστόν, εύσεθεστάτη μαντάμ, ότι η άλληλογραφία τώ τσιούτας συνθήκας είνε μία ήθικη χειραφέτησις άναμφισθητός δημιουργική στον ιερόν μας άγώνα. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ένα μικρό έδω γράμμα σας πού νά διαπνέεται από τά ευγενικά σας αισθήματα με πόσο ένθουσιασμό θα μας πλημμύριση την ψυχή. Πιστεύομε, μαντάμ, ότι η παράκλησις μας θα γίνη δεκτή καθότι επαναλαμβάνομεν

ή έπικοινωνία, δι' άλληλογραφίας έστω, με πρόσωπον τό όποιον έκτιμούμεν και υεδόμεσθε, είνε λύ.ρωσις ήθικη.

Με πολλή τιμή

Παπαδόπουλος Χαρίλαος

Καλόμνος Γεώργιος.

Ένα μείδισμα εύχαριστήσεως έντελές άδιόρατο διεγράφη στα χείλη της πυργωδίσποινας τού Μπυβουλά. Άπό όσα γράμματα έλαβε τόν τελευταίο καιρό τό πλέον άψογο, τό πλέον καθώς πρέπει, αύτό πού ήταν ακριβώς συντεταγμένο σ'ε εύσεβες ύφος πού της ήρμοζε, ήταν των δύο ύπαξιωματικών. Μονάχα πού τό «υπό» την έναγλώρισε έλαφρώς — οι καμμένοι, νά ήταν τούλάχιστον άξιωματικοί και όχι «υπό».

Μόλις, λοιπόν, τό γκαρσόν της έφερε μελάνι και χαρτί έγραψε την άπάντησι.

Κ ά π ο υ ε ί σ τ ο υ ζ ώ ν α ρ ε . 10 Μαρτίου 1941.

Πτωχοί ύπαξιωματικοί,

Έλαβον την έπιστολήν σας και μολονάτι ύπαξιωματικοί και όχι άξιωματικοί, καταδέχομαι νά σας άπευθύνω άπάντησιν ένεκα ιερότητας άγώνος. Τσώνη την στήγην λίαν συγχισμένη ένεκα δυσκολιών πρds άναχώρησιν είνε τό μέτωπον όπου έσκεπτόμην νά ψυχαγωγήσω διά καταλήλων εκφράσεων τους στρατιώτας μας. Άλλά τά μετόπισθεν λίαν δύσκολα είνε την έξυπρήτησιν των έμπροσθεν και έσεις έμπροσθεν και πολύ τά συμπαθώ. Όνοι σουα κιμάλι πάνσυ! (Έάν είσθε και γαλλομαθείς με άντιλαμβάνεσθε).

Έφ' όσον πολεμιστάι είνε τό μέτωπον θα συλλαβάνετε άσφαλώς Ίταλούς και μού χρειάζονται μερικοί διά την φρουράν τού πυργου μου. Ένεκα άδυναμίας προσωπικής άναχωρήσεως, παρακαλώ άπεστείλατε τινάς, μέχρι ντουζίνα, φθάνει, πρds έξυπρήτησιν τού ιερού πυργου όπερ πολύ δρόμος άναφέρει είνε την ταπεινήν έπιστολήν σας.

Προσοχή, πτωχοί μου!

Θέλω τρεις κοντούς με γενειάδα, κατότι πολύ κωμικοί και εύχάριστοι η έντύπως. Θέλω ώσάυτως τρεις ψηλούς με πτερά, ός είνε και Βερσαλλίεροι. Παραμοίως μού χρειάζονται τρεις Τζούλιες ένεκα ώραιών κινήσεων και πολύ γραφικοί είνε τάς παρελάσεις μου. Και πορομοίως τρεις χονδρούς, προτιμώ μελανοχίτωνας, τό όλον δώδεκα, γαλλιστι δουζίνα. Άντιλαμβάνεσθε ότι τά αισθήματά μου λίαν θερμά και η παραγγελία νά τηρηθή κατά γράμμα. Λόγω μεγάλης μου δίας και με περιμένουν κάτι άριστοκράτες δεν ήμπορώ νά γράψω περισσότερα και εάν σας περισσεύουν πτερά παρομοίως εύπρόδεκτα.

Ο γραφικός χαρακτήρ σας καλός. Και δεν φαίνεσθε τσοκαρίες, δι' αύτό σας κάμνω την τιμήν νά σας γράψω τό παρόν και τά παρακάτω δα τά δοίμε. Είπετα και είνε τους άλλους στρατιώτας όπου μού γράφουν από τάς έμπροσθεν γραμμάς ότι έν καιρώ θα άπαντήσω — δεν πρόκειται περί τό ότι δεν πληρώνω γραμμάς, άστέιο πράγμα! — άλλα έπιθυμώ αί έπιστολαί νά γράφονται είνε ύφος ύποτακτικόν, σεβάσιμον και όχι έντε—άντε! Καί νά λάβουν όλοι ύπ' όψιν των ότι πονηρόν μεταξύ μας τίποτε και όχι όταν έπιστρέψουν νικηται νά μού ζητούν πονηρίας.

Μετά τιμής (ιδιώς σας)

Μαντάμ Σ ο υ σ ο ύ,

«Εκλεισε τό γράμμα στον φακέλλο και έφώνησε:

— Γκαρσόν!

— Άμέσως κυρία.

— Λάβε την έπιστολήν και σπείσε είνε τό ταχυδρομείον. Λάβε και αύτην την δραχμήν ως μπουρμπουάρ και μην άργήσης. Ύστερα έσήκωθηκε και έτράβηξε με τά πόδια στον Μπυβουλά, ψιθυρίζοντας σέ τόνον ρεμβαστικόν:

— Πτωχοί στρατιώται! Πρέπει νά τους άλληλογραφώ έφ' όσον δεν ήμπορώ νά τους ψυχαγωγήσω αύτοπροσώπως. Καί σά φθάσουν οι σωματοφυλακές μου, θα σκάσουν μερικές-μερικές σ'ό Κολωνακί. Οι σαχλές!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Περὶ ληψις προηγουμένων.—
Ἡ Κρινώ, κόρη τοῦ Φαναριῶτου Δημήτρη Πεφάνη, καὶ ἡ θιγὴ τῆς ἀδελφῆς Ἐρατώ, συναντοῦν μιά μέρα τυχεῖα τὸν Κωνσταντὴν Δαλιῆ, ἕνα νέο ποῦ ἤλθε ἀπὸ τὴν Τεργέστη γιὰ νὰ διοργανώσῃ ἐπαναστατικὴ κίνημα σὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ Κωνσταντῆς αἰσθάνεται σφοδρὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Κρινώ, ἀλλὰ ἡ Ἐρατώ, ἡ ὁποία ἀλλοτε ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφὸν τῆς Κρινῶς, Ἀλέξανδρον, χωρὶς, ἀνταπόδοσι, ἀγαπᾷ τὸν καὶ αὐτὴ τὸν Κωνσταντῆ. Ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ Κωνσταντῆς ἀγαπᾷ τὴν Κρινώ, τὴν πιάει ἀπελπισμένη ἔλπει, ὁ Κωνσταντῆς καὶ ἡ Κρινώ ἀρραβωνιάζονται μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων τῆς κοπέλλας. Ἡ Ἐρατώ ἱκετεύει τὴν παλιὰ τὴν παραμάν Χαμίντα, ἡ ὁποία μένει μαζὶ τῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Περφάνη, ὅπου ἀνατρεφεται ἀπὸ οἶκτον ἡ δόξα τῆς Κρινῶς, νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ Χαμίντα ἔχει ἀδελφὸν τὸν Ἀλῆ, εὐνοῦχο στὸ Γιλδίζ. Διοργανώνεται ἕνα σκῆδιν ἀπαγωγῆς τῆς Κρινῶς. Θὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ Ἀλῆς καὶ θὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸν χαρῆμι τοῦ σουλτάνου. Ἐτοί μὲν Ἐρατὴ νομίζει ὅτι θὰ ἀπαλλάξῃ γιὰ τὴν ἀντιλήλ τῆς καὶ ἡ Κρινώ τὸν Κωνσταντῆς θ' ἀγαπήσῃ πιά αὐτὴν. Ἐνα θρᾶ δὲ, ποῦ ὁ Κωνσταντῆς καὶ ἡ Κρινώ προκεῖται νὰ συναντήσῃ μὲ τὴν δάρκην τοῦς στὸ Βοσπόρ, στέλνει ἡ Ἐρατὴ ἐκ μέρους τῆς Κρινῶς μήνυμα στὸν Κωνσταντῆ γιὰ νὰ μὴν περιμένῃ στὸ Βοσπόρ. Μαζὶ ἡ Ἐρατὴ καὶ ἡ Κρινώ παῖρουν τὴν θάρκα τοῦς καὶ προχωροῦν στὰ νερά τοῦ Βοσπόρου, ἀρκετὰ μακριὰ. Ἡ Κρινώ δλο περιμένει μὲ χτυποκάρδι νὰ ἀντικρύσῃ τὴν θάρκα τοῦ ἀγαπημένου τῆς)

12ον

Πραγματικὰ, στὴ θάρκα ποῦ ἐξύγανε, διέκριναν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μιά ψηλὴ σιλουέττα.

— Θὰ τὸν μαλῶω ποῦ ἀργῆσε, εἶπε ἡ παιδούλα μ' ἕνα εὐτυχισμένον χαμόγελο.
— Ὅλοι τῆς οἱ πόδοι ἐθυσαν μὲ μιάς, μὲ τὴν ἰδέα πὺς ἐξύγανε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς καὶ ἦταν τόσο σιγούρη πὺς δὲν μπορούσε νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ αὐτός, ὥστε καὶ ὅταν ἡ Ἐρατὴ διέκρινε πὺς ὁ θρόνος ἀνδρᾶς στὴ θάρκα φοροῦσε φέσι, αὐτὴ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆς ἐόλεπε μπροστὰ τῆς τὸν Κωνσταντῆ.

Ἀέφανα ὅμως, μιά κραυγὴ τρόμου ἐβγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Τώρα πιά δὲν μπορούσε νὰ νύστα. Στὴν φαντάσμα τῆς νύχτας, τρεῖς σκιὲς ἐστέκονταν τώρα στὴ θάρκα ἀντὶ γιὰ μιά. Καὶ τώρα, ποῦ δὲν ἔβλεπε πιά τὸ δνεῖρο τῆς εὐτυχίας τῆς, διέκρινε καθὼρ καὶ ἡ Κρινώ τὰ φέσια στὰ κεφάλαια τοῦς.

— Παναγία μου, ξεφάνισε πνιχτὰ ἡ Ἐρατὴ!... Εἶνε Τοῦρκοι! Οἱ ἴδιοι δὲ εἶνε ποῦ μᾶς ἐκτίτασαν προχθές.

— Συμφορὰ μὰς! ψιθύρισε ἡ Ἀλῆ. Χτυποῦσαν τὰ σαγόνια τῆς κ' αὐτῆς.

— Δόσε μου καὶ μένα τὸ ἕνα κουπί!... Νὰ φύγωμε ἀπὸ κοντὰ τοῦς...

Μὲ δλὴ τὴ δύναμιν τῶν λιγνῶν χερῶν τῆς ἄρξισε νὰ κωπηλατῇ ἡ παιδούλα.

Καὶ ἡ Ἐρατὴ κωπηλατοῦσε καὶ αὐτὴ καὶ γιὰ νὰ μὴν προβοθῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ τὴν αἰζε πιάσει καὶ αὐτὴν τώρα, στὴν κρίσιμην στιγμή, ἕνα φόδος τρελλός.

Μὰ γρήγορα καταλάβαιν οἱ δύο κοπέλλες

πὺς δ,τι καὶ νᾶκανον, ὁ κόπος τοῦς ἦταν ἄδικος. Τώρα ποῦ τὶς εἶδαν νὰ φεύγουν, οἱ τρεῖς ἄντρες ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν καὶ αὐτοὶ μὲ δύναμιν καὶ ἡ θάρκα τοῦς ἐξύγανε ἐφιαλτικὰ γρήγορα. Ἐκατὸ μέτρο... Πετῆλτα!... Τώρα πιά τοῦς ἐχώριζε μιά στενὴ αὐλαία νερού.

— Παναγία μου, Παναγία μου, σώσε μὰς! ψιθύριζε ἡ Κρινώ.

Ἀέφανα, κατὶ θαρρὸ ἔκανε τὴ θάρκα τοῦς νὰ κλονιστῇ λιγάκι. Ἐχῶν ρίξει ἀπὸ τὴν ἄλλη θάρκα ἕνα σχοῖνι. Τὸ σχοῖνι γαντζώθηκε στὸ τιμνι, καὶ πρὶν προφθῇ ἡ Κρινώ νὰ τὸ θάγῃ, ἡ ἄλλη θάρκα εἶχε κολλήσῃ στὴ δικὴ τοῦς.

Ἐνας ἀπὸ τοῦς τρεῖς ἀνδρᾶς ἐπήδησε μέσῃ στὴν ὁμορφὴ θάρκουλα τοῦς.

Τὶς ἐκτίταξε καὶ τὶς δύο μὲ ἀναίδεια καὶ γύρισε στοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ τοῦδεῖσαν τὴν Κρινώ. Τότε τὴν ἄρξαε ὁ Τοῦρκος στὰ σιμεθαρά τοῦ μπράτσα καὶ σὰν πούπουλο τὴν τέφερε στὴ δικὴ τοῦ θάρκα.

Ὁ τρόμος ἐπνίξε τόσο τὴ φωνὴ τῆς παιδούλας, ποῦ ἄδικα τῆς ἐκλείνε μὲ τὸ θάνατος χεῖρ τοῦ ἀνδρᾶς τὸ στόμα. Ἡ Ἐρατὴ καὶ θάταν σὰ μαρμαρωμένη. Τὸ μυαλὸ τῆς εἶχε ὀλότελα σταματήσει. Μὲ μάτια γυάλινα, τρελλὰ, εἶδε τοὺς τρεῖς ἄντρες νὰ δένουν τὴν ἑλτὴ τῆς ἀδελφῆς καὶ νὰ τὴ σπᾶνουν φεμωμένην στὸ ἔσθος τῆς θάρκας. Ἦταν τόσο ἀπλό... τόσο εὐκόλο... καὶ τόσο φοβερό!... Ἡ Κρινώ οὔτε ἐσάλευε σχεδὸν. Ὁ τρόμος τῆς εἶχε παραλύσει.

Ὅταν ἐτελείωσαν τὴ δουλειὰ τοῦς, οἱ τρεῖς ἀνδρᾶς ἐγύρισαν καὶ τὴν ἐκτίταξαν κ' αὐτὴν. Ἐπειτα ἔπιπσαν τὰ κουπιά, καὶ ἀπὸ μακρυναν λίγην τὴ θάρκα τοῦς. Ἡ Ἐρατὴ ἀκόμα δὲν μπορούσε νὰ σαλέψῃ.

Ἀέφανα, εἶδε τὴ θάρκα τῶν ἀπαγωγῶν νὰ σταματᾷ. Τὰ τρία πρόσωπα τὸν φοροῦσαν ἐστράφηκαν πρὸς αὐτὴν. Κάτι εἶπαν μὲ ταξὺ τοῦς οἱ αἱ. Ἐφάνησαν νὰ σκέπτονται λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα, γρήγορα, ἡ θάρκα τοῦς ἐξύγανε ξανά τὴ δικὴ τῆς.

Πετάχτηκε ἡ Ἐρατὴ ὀλόρρη, μὲ ἐκπλήξει. Ἀκόμα ὅμως δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἦθελεν. Φαντάστηκε μάλλον πὺς ἦθελεν κάτι νὰ τῆς ποῦνε... Ἰσως νὰ τὴ ρωτήσουν τίποτε...

Μὰ ὁ ἴδιος ἄντρας ἐπήδησε πάλι στὴ θάρκα τῆς. Καὶ πρὶν προφθῇ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξει, ἐνόησε τὸ θάνατος μπράτσα τοῦ γύρω στὸ παχύρλο κορμὶ τῆς. Ἐνα ἀγριο ξεφώνησε τὸν θάρκα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνόησε τὸ στόμα τῆς φεμωμένο. Σὰν πούπουλο τὴν ἄρξαε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἔριξε στὴν ἄλλη θάρκα. Καὶ ἐνῷ ἡ Κρινώ ἐμίενη ἀκίνητη, σὰν πεθαμένη, ἡ Ἐρατὴ ἐσφάδαξε καὶ ἐμύγνιζε σὰν πληγωμένο ζῶο δλὴ τὴν ὥρα, κ' ὅσο ἐρισκόταν στὴ θάρκα, καὶ ὅταν τῆς ἐσκέπασαν τὸ κεφάλι καὶ τὴν μετέφεραν κάπου, ὅπου ἐνόησε δὲ χωρὶς νὰ ἐλπίσῃ πὺς τὴν ἀνεβοκατέβαζαν σκάλες καὶ ἀνοικοκλείναν πολλές πόρτες.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε, ἀκούμπησαν τὶς δύο κοπέλλες στὴ γῆ, καὶ τοὺς ἐσεκέπασαν τὸ κεφάλι. Συγχρόνως, τοὺς ἔλυσαν τὰ γέρια καὶ τοὺς ἐξέλασαν τὰ φέμωτρα. Πρὶν κυττάξουν γύρω τους, κυττάχθηκαν ἡ μιά τὴν ἄλλη.

Ἡ Κρινώ φαίνονταν μισοπεθαμένη. Τὸ διὰ φανὸν πρόσωπό τῆς ἦταν ἀχνό, σὰ νὰ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ θαρεὰ ἀρρώστεια. Τὰ χεῖλη τῆς μάτια, πελώρια, ἐφαίνονταν μαύρα ἀπὸ τὸν τρόμο. Καὶ τὰ παιδιὰ καὶ χεῖλη τῆς ἐσούρθηκαν παραπονεμένα. Ἡ Ἐρατὴ πάλι ἦταν κατακόκκινη, καὶ φαίνονταν σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἔλθῃ συμφορὴ. Τὰ σταχτογάλανα μάτια τῆς ἀνοικοκλείναν νευρικά, τὰ χεῖλη τῆς ἐσάλευον σπασμωδικὰ καὶ τὸ σπῆθος τῆς ἐφοκούσκωνε σὰ νὰ ἦταν ἔτοιμο νὰ τινάχῃ στὸν ἀέρα.

Οἱ τρεῖς ἄντρες τῆς ἐκτίταξαν ἀπὸ πάνω ἑως κάτω, καὶ ὁ ἕνας εἶπε:

— Εἶνε καὶ οἱ δύο τοῦς ὁμορφες, δὲν σὰς τὸ εἶπα γῶ; Θὰ ἦταν κρίμα νὰ χσώμε τὴν ξανθεῖα!

— Ναί, εἶχες δίκην, συμφώνησαν οἱ δύο ἄλλοι. Πᾶν νὰ φωνάξω τὸν Ἀχμέτ.

Μιλοῦσαν τουρκικά, μὰ οἱ κοπέλλες καταλάβαιναν. Ἡ Ἐρατὴ, ποῦ ἤξερε τὰ πράγματα, ἄρχισε νὰ μπαλῇ στὸ νόημα. Φαίνεται πὺς εἶται τοῦς ἦρθε ἡ ἐμπνευσις τὴν τελευταία σιγὴν, νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ αὐτὴν... Τὴν εἶχαν ὀρῇ ὁμορφῇ. Γιά μιά στιγμή, αὐτὴ ἡ σκέψις ἐγλύκανε λιγάκι τὸν πόνο τῆς φιλέσσης κοπέλλας. Καὶ ἔπειτα τὴν παρηγόρησε ἡ σκέψις πὺς τὸ λάθος θὰ διορθωνόταν. Θὰ ἐρχόταν ὁ Ἀλῆς, καὶ θὰ εἶνε διαταγὴ νὰ τὴν ἔλθῃ.

— Ναί, εἶχες δίκην, συμφώνησαν οἱ δύο ἄλλοι. Πᾶν νὰ φωνάξω τὸν Ἀχμέτ.

Μιλοῦσαν τουρκικά, μὰ οἱ κοπέλλες καταλάβαιναν. Ἡ Ἐρατὴ, ποῦ ἤξερε τὰ πράγματα, ἄρχισε νὰ μπαλῇ στὸ νόημα. Φαίνεται πὺς εἶται τοῦς ἦρθε ἡ ἐμπνευσις τὴν τελευταία σιγὴν, νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ αὐτὴν... Τὴν εἶχαν ὀρῇ ὁμορφῇ. Γιά μιά στιγμή, αὐτὴ ἡ σκέψις ἐγλύκανε λιγάκι τὸν πόνο τῆς φιλέσσης κοπέλλας. Καὶ ἔπειτα τὴν παρηγόρησε ἡ σκέψις πὺς τὸ λάθος θὰ διορθωνόταν. Θὰ ἐρχόταν ὁ Ἀλῆς, καὶ θὰ εἶνε διαταγὴ νὰ τὴν ἔλθῃ.

— Ναί, εἶχες δίκην, συμφώνησαν οἱ δύο ἄλλοι. Πᾶν νὰ φωνάξω τὸν Ἀχμέτ.

Μιλοῦσαν τουρκικά, μὰ οἱ κοπέλλες καταλάβαιναν. Ἡ Ἐρατὴ, ποῦ ἤξερε τὰ πράγματα, ἄρχισε νὰ μπαλῇ στὸ νόημα. Φαίνεται πὺς εἶται τοῦς ἦρθε ἡ ἐμπνευσις τὴν τελευταία σιγὴν, νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ αὐτὴν... Τὴν εἶχαν ὀρῇ ὁμορφῇ. Γιά μιά στιγμή, αὐτὴ ἡ σκέψις ἐγλύκανε λιγάκι τὸν πόνο τῆς φιλέσσης κοπέλλας. Καὶ ἔπειτα τὴν παρηγόρησε ἡ σκέψις πὺς τὸ λάθος θὰ διορθωνόταν. Θὰ ἐρχόταν ὁ Ἀλῆς, καὶ θὰ εἶνε διαταγὴ νὰ τὴν ἔλθῃ.

— Ναί, εἶχες δίκην, συμφώνησαν οἱ δύο ἄλλοι. Πᾶν νὰ φωνάξω τὸν Ἀχμέτ.

Μιλοῦσαν τουρκικά, μὰ οἱ κοπέλλες καταλάβαιναν. Ἡ Ἐρατὴ, ποῦ ἤξερε τὰ πράγματα, ἄρχισε νὰ μπαλῇ στὸ νόημα. Φαίνεται πὺς εἶται τοῦς ἦρθε ἡ ἐμπνευσις τὴν τελευταία σιγὴν, νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ αὐτὴν... Τὴν εἶχαν ὀρῇ ὁμορφῇ. Γιά μιά στιγμή, αὐτὴ ἡ σκέψις ἐγλύκανε λιγάκι τὸν πόνο τῆς φιλέσσης κοπέλλας. Καὶ ἔπειτα τὴν παρηγόρησε ἡ σκέψις πὺς τὸ λάθος θὰ διορθωνόταν. Θὰ ἐρχόταν ὁ Ἀλῆς, καὶ θὰ εἶνε διαταγὴ νὰ τὴν ἔλθῃ.

— Δὲ θέλωμε τὸ κακό σας, περισσότεράκι μου. Κυττάξτε γύρω σας. Δὲ σὰς φέριμε σὲ καμμιὰ φυλακή.

Ἐρρίξαν μιά γρήγορη μετριά γύρω οἱ κοπέλλες. Τὸ δωμάτιο φαίνονταν πλούσιο, ἐπιπλωμένο μὲ θαρεὰ ἐπιπλά σκεπασμένα μὲ θυσανία ἐλαιοῦσα.

— Τὶ εἶνε ἐδῶ; ρώτησε ἡ Κρινώ.

— Ἐδῶ, ὁμορφούλα μου, εἶνε τὸ Γιλδίζ, ὅν ἔχῃς ἀκούσει. Μ' ἄλλα λόγια τὸ παλάτι τοῦ πολυχρονομένου μας Σουλτάνου.

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχομε ἐμεῖς ἐδῶ; ξαναρώτησε μὲ ἀληθινὴ ἐκπλήξει ἡ μικρὴ.

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς σὲ λίγο, ἀποκρίθηκε ὁ ἕνας καὶ γέλασαν δυνατὰ καὶ οἱ δύο.

— Ἡ δουλειὰ σου θὰ εἶνε νὰ προσφέρῃς ὑπηρεσίες, ποῦ μόνο μιά ὁμορφὴ κοπέλλα μπορεῖ νὰ προσφέρῃ, εἶπε ὁ ἄλλος καὶ ξαναγέλασαν εὐχαριστημένοι.

Ἡ Κρινώ πετάχτηκε. Δὲν καταλάβαινε τίποτε. Μὰ τὸ ὅρος τοῦς τῆς φαίνονταν προσβολὴ τικὸ καὶ ἄριστοκρατικὴ ψυχὴ τῆς ἐπασπαστοῦσε στὴ σκέψι πρὸς τὴν εἶχαν μεταχειριστῇ ἔτσι.

— Θὰ δώσετε λόγο μιά μέρα γι' αὐτὸ ποῦ ἐκάνετε! ἐφώνασε περήφανα.

— Καὶ βέβαια θὰ δώσωμε λόγο, ἀποκρίθηκε οἱ δύο ἄνδρες. Καὶ θὰ πάρουμε πολλές εὐχαριστίες καὶ πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸν ἀνὴρ τῆς μας.

— Ὁ ἀφέντης σας θὰ εἶνε κανένας ληστής! ἐφώνασε ἡ Κρινώ, ποῦ ὅλο καὶ ἐνόηθε πὺς ὁ θυμὸς ἐσθύνε μετὰ τῆς τὸ φόβο.

Ἐγέλασαν καὶ οἱ δύο τοῦς καὶ ὁ ἕνας τῆς εἶπε μὲ χοντρή φωνή:

— Κακομοίρα μου, εἰς εἰςαι συχωρεμένη, γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τί λές. Μάθε ὅμως πὺς ὁ ἀφέντης μας εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πολυχρονομένου μας Σουλτάνος καὶ δάγκωσέ τὴ γλῶσσα σου πρὶν πῆς τὸ νομιά τοῦ.

— Καὶ τί θέλει ἀπὸ μᾶς; ρώτησε ἡ παιδούλα μὲ ἐμφαντικὸν τρόπο.

— Αὐτὸ θὰ σὲ ἐξηγήσῃ καλύτερα ἀπὸ ὁλους ὁ Ἀχμέτ, ποῦ θαρρῇ τώρα.

Ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ Ἀχμέτ;

— Ὁ Ἀχμέτ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πῖδ ἱσχυρὰ πρόσωπα ἐδῶ μέσα, καὶ ἀ συμβουλεύει νὰ τὰ ἔχῃς καλὰ μαζὶ τοῦ. Εἶνε ὁ ἀρχιενοῦχος. Νὰ τοῦ ἐργαστῇ! Ἐμεῖς τώρα φεύγομε, ὁμορφούλας, γιὰτὶ προτιμᾷ νὰ μένῃ μόνος μὲ τὶς νεοφερμένες.

Ἐφύγαν μὲ θάνατος γέλια. Τὴν ἄλλη σιγὴν, ἐμπᾶνε στὸ δωμάτιο ὁ Ἀχμέτ, ὁ ἱσχυρὸς ἀρχηγὸς τῶν εὐνοῦχων τοῦ Σουλτάνου.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΥΝΟΥΧΟΥ

Ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ ξερακινὸς ἀνδρᾶς. Τὸ μελαγχρινὸ καὶ χλωμὸ πρόσωπό τοῦ, ἐντελὸς χωρὶς γενεῖα, εἶδεινε μιά ἀπαθὴ σκληρότητα. Ἐμῆκε μέσα μὲ ἔθμα θαρρῇ, καὶ ἐκλείσε πίσω τοῦ τὴν πόρτα. Πεταγμένοι καὶ δύο κορίτσια καὶ κάρφωσαν ἐπάνω τοῦ ματιὰς ἐχθρικές. Αὐτὸς τῆς ἐκτίταξε κἀμποσὴ γύρω σιωπηλός, μὲ τὰ φρύδια σουφρωμένα, σὰ νὰ εἶχε θαρεὰ ἔγνοια.

Ἀέφανα ἐξύγανε τὴν Κρινώ. Καὶ ἐνῷ ἡ παιδούλα παρέλυε ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς, τὸ σκληρὸν χεῖρ τοῦ Ἀχμέτ τῆς ἐσέκασε τὸ πρόσωπο. Τὴν ἐκτίταξε τώρα ἀπὸ κοντὰ, λές καὶ ἦθελε νὰ μελετήσῃ ἕνα - ἕνα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἔγνε τώρα κάπως πῖδ ἱσχυρὰ. Ἐπειτα, τῆς ἄρξαε τὸ πρόσωπο καὶ τῆς ἐπᾶσε τὸ χεῖρ, λές καὶ ἦθελε νὰ μελετήσῃ τὸ σῆμα τῶν δακτύλων τῆς.

Ἐτραβῆξε ἡ μικρὴ τὸ παγωμένο τῆς χεράκι καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀντήχησε δονούμενη ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

Τὶ θέλεις ἐσύ; Ποιὸς σοῦδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγγίξῃς ἐτσι μιάν ἀρχοντοπούλα;

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ ὁ Ἀχμέτ ἀκούμπησε τὸ χεῖρ τοῦ στὸ στήθος τῆς.

Τότε πιά δὲν ἔσκαψε ἡ Ἐλληνιστοῦλα. Ἐνα ἡχηρὸ χτύπημα ἀκούστηκε καὶ ὁ ἀρχιενοῦχος ἀλλάξε χρόμα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ πληρώσωμε πολὺ ἀκριβὰ, τῆς εἶπε μὲ δόντια σφιγμένα, ἀν δὲν ἦσουν πρὸς τοφεμένη ἐδῶ μέσα. Τὸ φέριμὸ σου δέχνην περήφανον χαρακτῆρα καὶ ἀτίθασσο. Πρέπει νὰ συμμορφωθῇς, ὁμορφούλα μου, ἀλλοιῶς ἐπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ σὲ κάμουν νὰ καταλάβῃς. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ἡ Ἀλῆ, μήπως εἶνε πῖδ καλὸδολι.

Προχώρησε στὴν Ἐρατὴ. Στὸ ἀγγίγμα τῶν σκληρῶν χερῶν ἀντηρίχθηκε καὶ αὐτὴ. Μὰ δὲν ἐσάλευε. Τὸν ἄφησε μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια νὰ τῆς ἐξέτασῃ τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιά, τὰ χέρια, τὸ στήθος, ἀκόμα καὶ τὰ πόδια.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ὁ Ἀχμέτ ἐφώνησε τὴν πόρτα κ' ἐφώνασε:

— Ἐμῖνέ!

Ἀμέσως, σὰν νὰ περιμένε κοντὰ, παρουσιάσθηκε μιά γορὴ Αἰθιοπίδα. Ἦταν καλοντυμένη καὶ ὁ σπῆθος τῆς εἶδεινε πὺς εἶχε ἀρκετὸ θάρρος μὲ τὸν ἀρχιενοῦχο.

— Ἐμῖνέ, εἶπε ὁ Ἀχμέτ. Αὐτὴς εἶνε πῖδ καινούργια, οἱ Ἐλληνίδες. Ἡ μικρὴ εἶνε πῖδ ὁμορφῇ... Μὰ ἡ μεγάλη ποῦ φαίνεται πῖδ τοῦ γοῦστου τοῦ Πατισῶ... Γι' αὐτὸ, τὶς κρατᾷς καὶ εἰς τοῦς... Ἀπόψε κίλως θὰ τ' ἀναφέρω στὸν πολυχρονομένου μας Σουλτάνο ὅτι μᾶς

τὶς ἐφεραν... Νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ τὶς θελήσῃ. Ἐσύ, ἀνάλαβέ τις... Στόλισέ τις ὅπως ξέρεις καὶ μᾶθε τοὺς τὰ καθήκοντά τοῦς. Ἡ μεγάλη φαίνεται πῖδ καλὸδολι. Ἡ μικρὴ, φαντάζομαι, πὺς εἶνε ἐντελὸς ἀδῶα καὶ ἀγνή... Εἰσὶ πευθῶν νὰ τῆς δώσῃς νὰ καταλάβῃ.

— Ἐννοία σου, ἐννοία σου, Ἀχμέτ Ἀγά. ἀποκρίθηκε ἡ γερόντισσα καὶ γαμογάλασε δειχόντας ἕνα στόμα ἀδειο ἀπὸ δόντια.

— Πάρε τες λοιπόν.

— Ἐλάτε περισσότεράκι μου, εἶπε ἡ Ἀραπὴ νὰ μὲ τὸ ἴδιο ἀπαῖσιο χαμόγελο.

Μηχανικὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν οἱ δύο αἰχμάλωτες. Ἐπέρασαν ἀπὸ μιά ἀτελείωτη σειρὰ διαδρομῶν καὶ στὸ τέλος μπῆκαν σ' ἄλλη πολὺ τελὴ αἰθουσα.

— Καθῆστε ἐδῶ, περισσότεράκι μου, τοὺς εἶπε ἡ γορὴ θαλαμηπόλος τοῦ χαρμενοῦ τοῦ Γιλδίζ. Καὶ ἀκούστε με φρόνιμα.

— Δὲν θ' ἀκούσω τίποτα, φώναξε ἡ Κρινώ, ἀν δὲν μάθω γιὰτὶ μᾶς ἐφεραν ἐδῶ καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα.

— Μὲ ποῖο δικαίωμα μικρὴ μου: Αὐτὸ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἐξηγήσω. Μὰ ξέρω πὺς ὁ Σουλτάνος εἶνε ὁ ἀφέντης δλωνῶν μας. Αὐτὸς ἐπρόσταξε νὰ σὰς φέρουν ἐδῶ... Τίποτε ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἐγὼ.

— Αὐτὸς ἐπρόσταξε; ἔκαμε ἡ Κρινώ μὲ κατὰληξιν. Καὶ ποῦ μᾶς ἔφερε αὐτός;

— Ὁ λόγος τὸ λέει πὺς αὐτὸς ἐπρόσταξε. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ποῦ σὰς ἔδωσαν, σὰς ἔρθηκαν ἀρκετὰ ὁμορφες γιὰ νάχτε τὴν τιμὴ νὰ γλυνε γυναικὲς τοῦ Σουλτάνου.

— Γυναικὲς τοῦ Σουλτάνου;

Τὰ μάτια τῆς παιδούλας πῆγαν νὰ πεταχτοῦν ἐξω ἀπὸ τὶς κόγχες ἀπὸ τὴν ἐκπλήξει. Ὅτι ἄλλο εἶχε βάλει στὸ νοῦ τῆς ἐκτός ἀπὸ αὐτὸ. Εἶχε φοβῆθῃ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀκόμα.

Εἶχε φανταστῇ χίλιες δύο περσικές. Μὰ στὴν ἀδῶα τῆς σκέψις δὲν εἶχε περᾶσει οὔτε στιγμή ἡ ἰδέα πὺς ἀπορούσε νὰ τὴν θέλουν γιὰ ὁδολογία τοῦ Πατισῶ.

Εἶχε ἀκούσει πὺς ὁ Σουλτάνος εἶχε χίλιες γυναικὲς. Ἀπὸ ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου. Χίλιες γυναικὲς ποῦ προσέμενον ὑπονομιητικὰ τὴν σειρὰ τοῦς νὰ τὶς θυμῇ ὁ Ἀφέντης καὶ νὰ τὶς καλέσῃ γιὰ μιά νύχτα. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ μακρυνὸν παραμυθῶ. Ποτὲ δὲν εἶχε δοθεῖ πραγματικὴ σιμασία. Καὶ τώρα τῆς φαίνονταν πὺς οὐνεύρεται.

— Γυναικὲς τοῦ Σουλτάνου; ἐ

Τὰ πιὸ ὁμορφα ΜΑΤΙΑ τοῦ κόσμου...

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

[Ἐκείνη μπαίνει θυμωμένη, χτυπώντας τις πόρτες, μ' ἓνα ὄφος ὅμως ἀπέραντης ἱκανοποίησως σὲ τὸ πρόσωπό της].

ΕΚΕΙΝΗ: Τέλειωσε! ΕΚΕΙΝΟΣ (δεδιά): Τί τέλειωσε; ΕΚΕΙΝΗ: Πράγμα ἀπ' ὅλα, καλὴσπέρα. Μὰ, δὲν ἦρθαν εἰ ἄλλοι; Μόνο ἐσύ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ μπριτζ εἶνε γιὰ τίς ἔ-ξη. Κι' εἶνε μάλιστα πέντε καὶ εἰκοσι... ΕΚΕΙΝΗ: Κάι... Κι' ἐσύ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς ἦρθα τόσο νωρίς, θές νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅχι... Ἀλλὰ... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι, ἀλλὰ, αὐτὸ θές νὰ πῆς. Λοιπόν, νά: Ἦρθα γιὰ νὰ σοὺ κρατήσω συντροφιά. Ἦξερα πῶς ἡ μαμά σου θέλει, ὁ μπαμπάς σου εἶχε γραφεῖο, κι' ἐσύ θὰ ἐπληττίζεις μόνη σου. Βλέπω ὅμως, ὅτι κι' ἐσύ εἶχες τίς ἀσχολίες σου πρὶν ἀπ' τίς ἔξη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀ, ἦταν κάτι ποῦπρεπε νὰ γίνῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅα μποροῦσα νὰ μάθαινα περὶ τίνος πρόκειται;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ὄχι; Ἐνας ἀνόητος, πού με κυνηγοῦσε ἀπὸ καιρὸ, μ' ἔφαγε νὰ τοῦ ὀρίσω ἓνα ραντεβού. Πήγα σήμερα, ἐπὶ τέλους τοῦῶσα τὴ χυλοπτήτα πού ἄξιζε, ἡσυχάσε, ἡσυχάσα, καὶ νὰ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σοὺ πῶ ὅτι ἔκανες μιὰ μεγάλη βλακεία;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πρὶν σοὺ ἐπιτρέψω, πῆρες μόνος σου τὸ θάρρος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶνε γιατί νοιώθω πραγματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σένα, καὶ τὸ ἔ-ρεις. Ἀνεξάρτητα, λοιπόν, με τὸ τί ἦταν αὐτὸς πού ἀπογοητεύεις σήμερα μὲ τὴν σκληρότητα, δρίσκα πῶς μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ πολλὴν ἐπιφυλακτικότη-τα, σχεδὸν ποτε νὰ μεταχειρίζεται τὸ «ὄ-χι» στὸν ἔρωτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Πρέπει, δηλαδή, νὰ λέη «ναί» σὸν σύμπαν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον. Ἡ, καλύτερα, ὄ-χι. Ἡ ἀνεπιφύλακτη συμφωνία, τὸ ἴδιο ὅπως κι' ἡ ἀδιάρρηκτη ἀρνήσις, εἶνε λύ-σεις τοῦ δὲν ἐπιδέχονται γιὰ τρεῖς καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τίς ἀποφεύγῃς. Τὸ «ί-σως» εἶνε ὅτι πρέπει. Τὸ «ίσως», πού δὲν τὸ λένε κὰν τὰ χεῖλια, μὰ περισσό-τερο ὁ τρόπος, κυρίως τὰ μάτια καὶ πού χωρὶς νὰ ὑποχρεώη σὲ τίποτα, ἀφίνει πάντα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ γιὰ νὰ προχωρήσῃς ἢ γιὰ νὰ τὸ βάλης σὲ τὰ πό-δια τρέχοντας...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ, ξέρεις, ἦταν ἓνας ἀνυ-πόφορος ἡλίθιος. Φαντάσου, μοῦπε πῶς ἔχω τὰ πιὸ ὁμορφα μάτια τοῦ κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐσύ τί τοῦ εἶπες;

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς δὲν τὸν πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὰ νὰ τοῦλεγες, δηλαδή, ὅτι καλὰ θάκανε νὰ σὲ πείθῃ μὲ τὴ δεύ-τερη φορὰ, γι' αὐτὸ πού δὲ σ' ἐπείσε στὴν πρώτη. Σὰ νὰ λέμε, τραβάτε με κι' ὅς κλαίω...

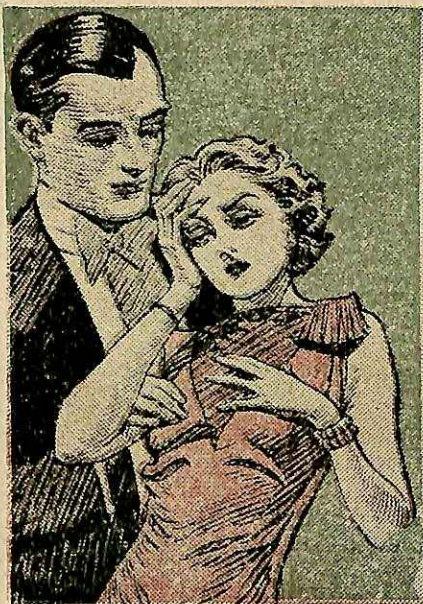
ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ προτιμοῦσες νὰ παραδε-χόμουν πῶς ἔχω τὰ πιὸ ὁμορφα μάτια τοῦ κόσμου; Ὅα μ' ἐπαιρνε γιὰ ξιππα-σμένη καὶ ψωροπερήφανη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὐτ' αὐτὸ, βέβαια. Πάλι φτάνεις στὰ ἄκρα καὶ στὸν ἔρωτα, σὸ ξαναλέω, οἱ μέσες λύσεις εἶνε πάντα προ-τιμότερες. Ὅταν ἓνας ἄντρας σοὺ πῇ πῶς εἶχες ὠραία μάτια, οὔτε τὸν δρίζεις, οὔτε τὸν πιστεύεις. Τοῦ λές μόνο ἓνα «δρίσκετε;...», πού, χωρὶς ν' ἀποκλείη τὴν εἰρωνεία, τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πῶς ὀρχίξῃ κοινότητα καὶ σαχλά, μὲ κομπλι-μέντα καὶ με ἡδίες, ἐνῶ μὲ μιὰ γυναίκα ὅταν κι' ἔσένα, χρειάζεται, κάτι περισσό-

τερο. Τὸ ἴδιο σύστημα πρέπει ν' ἀκολου-θῇ καὶ σ' ὅ,τι ἄλλο σοὺ συμβῇ μ' ἐ-ρωτικές ἀφορμὲς ἢ συνέπειες: Ἀν, —ὅς κάνωμε μιὰ ὑπόθεσι— βρεθῇς κάποτε μ' ἓναν ἄντρα πού, κάπως τολμηρότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους, σὲ φιλήσῃ, δὲν πρέπει αὐ-τε νὰ τὸν σκαμπιλίσῃς, πού θὰ πρὸδῶσῃ ἔλλειψι πολιτισμοῦ, οὔτε νὰ τοῦ ἀνταπο-δώσῃς τὸ φιλὶ ἀδισμαρτύρητα, πού θὰ δείξῃ ἐλαφρότητα. Πρέπει μόνο νὰ τὸν κυττάξῃς μ' ἓναν τρόπο ἐπιτιμητικὸ καὶ κάπως θλιμμένο. —Ἐνὰ δάκρυ δὲν βλαπτει νὰ λάμψῃ μὲς ἀπὸ τίς βλεφαρίδες σου... — καὶ χωρὶς ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ μὲ τὰ μάτια πάλι ὅτι πολὺ διάσθηκε —κι' ὅς σὲ τρι-γυρίζῃ χρόνια— ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ θάρρος πού δὲν τοῦῶσες — κι' ὅς τὸν ἔχῃς προκαλέσει ἐνῶ μ' ὄλη σου τὴ δύναμι— κι' ὅτι καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ τὸ πείσμα, γιὰτὶ τότε θὰ σὲ χάσῃ ἀσφαλῶς. Ἐ-σι εἶσαι σίγουρη ἔ-κατὸ τὰ ἑκατὸ πῶς θὰ τὸν τρελλάνης, κι' ἂν δὲ σ' ἐνδιαφέρῃ ὡς ἄντρας, θάχῃς τοῦλάχιστον νὰ τὸν προσέβῃς σὰν κατὰ-κίησθαι σὸ ἐρωτικὸ σου καρνέ...

ΕΚΕΙΝΗ (σκεπτική): Βλέπω, εἶσαι σπουδαῖος δάσκαλος τοῦ ἔρωτος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο συγκινημένος): Ναί, μόνο πού δὲν μπορῶ νὰ διδάξω τὸν ἑαυτὸ μου. Νά, τόσον καιρὸ τώρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δὲ μοῦ ἐμπιστεύεσαι ὅ,τι σοὺ συμβαίνει; Ἐγὼ δὲ σοῦχα δεί-ξαι τόση φιλία;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶνε μερικὰ πράγματα, πού δὲν τὰ λέει κανεὶς, ὅσο κι' ἂν τοῦ δώσουνε θάρρος...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐλα, λέγε. Τόσον καιρὸ τώ-ρα τί σοὺ συμβαίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει τὴν ἀπόφασιν): Νά... Κυττάζοντας τὰ μάτια σου, βλέπω κι' ἐγὼ πῶς εἶνε κατάμουρα φλύαρη, γε-μάτα φλόγα. Ἰσως...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Ἰσως; (Χτυπεί τὸ κουδούνι). Νά, κι' οἱ ἄλλοι γιὰ τὸ καρρὲ. (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μονορροφί): Νά... Ἰ-σως... Ἰσως τὰ πιὸ ὁμορφα μάτια τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΗ (πούχει χωνέψει τὰλεῖα τὸ μάθημά της): Βρίσκετε;...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ὁ ἔρωτας εἶνε γυνὴς τῆς φτώχειας καὶ τοῦ πλούτου. Τῆς φτώχειας γιὰτὶ πάντα ζητάει καὶ τὸ πλούτου, γιὰτὶ εἶνε τροπὴ ἀπά-τας.

★ Ὅπως στὰ χερτιά, ἔτσι καὶ στὸν ἔρω-τα, ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς ἐπιτηδεύοντες.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΕΑ

Σημῆστε ὅτι:

... ἡ Ἄννα Σέρινταν ἔλυσαν τὴν και-νούργια μόδα, πού εἶνε νὰ θάβῃ τὰ χεῖλη της σὲ ἴδιο χρώμα τοῦ φορέματός της.

Ἐνὰ ἑρᾶδ, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἡ νε-αρά καὶ ὠραία δευτέρα, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισ-τις σ' ἓνα καμπαρέ, μὲ φόρεμα ὑπὲρ - λα-έαντ καὶ τὰ χεῖλη της σὲ ἴδιο χρώμα...

Θὰ ἐρεθοῦν κι' ἄλλες ἄραγε, νῆ μιμηθοῦν αὐτὴ τὴ μόδα; Ἀς ἐλπίζωμε ὅτι ὄχι... Ὑ-πάρχουν τόσες κυρίες πού φοροῦν μαῦρα! Μπο-ρεῖτε νὰ φαντασθῇτε χεῖλη μαῦρα;

... ὁ Πρέστον Φόστερ καὶ ἡ Νιόροβη Λα-μούρ, ἐγύρισαν τὸν Σέλην, ἐπάνω ἀπὸ τὴ Μπουρμπα, στὴν ὁποία τοὺς ἐδόθηκε ἡ εὐκαι-ρία νὰ παρουσιάσουν καὶ τὸ κομικὸ ταῖνι τοὺς:

... ἡ Μύριαμ Χόπκινς καὶ ὁ Κλῶντ Ράιν ἐγ-κατέλειψαν τὸ σινεμά καὶ ἐστράφησαν σὸν δρι-ματικὸ θέατρο; Ἡδὲ ἔρρισκονται σὸν Μπρὼν-γούσι, ὅπου πρωταγωνιστοῦν σὸν «Ἡ κυρία μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά» καὶ τοὺς διζεῖται ἡ «ὁ καιρία νὰ δείξουν τὸ δραματικὸν τοὺς τα-λέντο.

... ἡ Μίς Μοργκάν ἐγύρισε ἦδη σὸν Χόλ-λυγουντ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ὠραῖο ταῖνι σπιν-ἴστανια καὶ σπιν Πορτογαλία; Αὐτοῖς λόγοι, ὅπως εἶπε, τὴν ἔκαναν νὰ ἐπιστεῖται τὴν ἐπι-στροφή της: πρῶτα γιὰτὶ δὲν ἤξερε τί μπο-ροῦσε νὰ συμβῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ ἔπειτα οἰκονομικοὶ λόγοι. Καθὺς εἶχε μὴ-νες καὶ μῆνες νὰ παίξῃ σὲ φιλμ, ἔβλεπε τὸ ὁ-ποῖμά της στὴν Τράπεζα νὰ λιγνιστοῦν ἄρ-κετά.

ἡ Ναταλί Παλὲ πού ἔπαιξε σὸν γαλλι-κὸ κινηματογράφον καὶ κατόπιν σὸν Χόλλυ-γουντ, μετεπέστησε τώρα σὸν θέατρο: Ἡδὲ παί-ζει σὸν «Πλατὴνα» τοῦ Μπρὼνγούσι, «ἱσὺς ἐρωτευμένοι» μὲ τρομερὴ ἐπιτυχία καὶ τοὶ παίζει στὰ γαλλικά. Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ πού δὲν γνωρίζουν τὴ γλῶσσα τοῦ Μολλιέρου, πηγαίνουν μόνο καὶ μόνο σὸν θέατρο γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ὁμορφὴ Ναταλί.

... τὸ διαζύγιον τῆς Μπέττυ Νταϊδὸς καὶ τοῦ Τζορτζ Μπρέντ εἶνε ἦδη πρᾶγμα ἀποφα-σισμένο; Μόλις ἡ στὰρ θὰ εἶνε ἐλ-ύθη, θὰ πετάξῃ πρὸς τὸ Ρένο καὶ θὰ ἀπελευθερωθῇ ἀ-πὸ τοὺς συζυγικοὺς δεσμούς της, οἱ ὁποῖοι δὲν της ἔφεραν καμμὴν εὐτυχία.

A.C.A.O.

★ Μεταξὺ τῶν περιεργότερων ἐξίμων τῶν καιρικῶν τῆς γῆς, συγκαταλέγεται μιὰ συνι-θὴ πού ἔχει μιὰ φυλὴ τῶν ἰνδιάνων. Ἡ τὴν διατήρησι εὐτυχίας καὶ εἰρήνης σπιν οικογε-νεια καὶ τῆς ψυχικῆς γαλήνης τοῦ ὁ-νμου, οἱ ἀραιοῖται, μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλότερες ἱστικές φυλές, εορτάζουν μιὰ φορὰν τὸν χρό-νον τὴν ἡμέρα τῆς... ἑραιοῖται! Ὅλα τὰ μελ-μῆς οἰκογενεῖας συγκεντρώνονται τὴν ἡμέ-ρα αὐτὴ σ' ἓνα μεγάλο σπίν, κλείνουν καλὰ τίς πόρτες, δουλοῦν τ' αὐτὰ τὰ καὶ ὁ κα-θένας ἀρχίζει μ' ὄλη τὴν δύναμι τὸν πνευ-μὸν τοῦ νὰ ἀραιοῖται ὅλα τοῦ τὰ παρᾶντα κατὰ τοῦ ἄλλου. Δημιουργεῖται ὅμως τέτοιον πανδοῖμιον ἀπὸ τίς φωνές, ὥστε κανένας δὲν καταλαβαίνει τί λέει ὁ ἄλλος. Ὅλοι ὅμως ὠρῶνται μετὰς ἐξαντλήσεως. Ἐτοι ὠγαῶν το ὄχι τοὺς. Καὶ ὅταν πᾶς φωνάζει καὶ ξε-λαρρυγισθοῦν καὶ νοιώσουν νὰ τοὺς φεύγῃ τὴν ψυχὴ τῶν τὸ θάρρος πού τὴν κατεπλάκωνε τόσο καιρὸ, ξεθουλοῦν τ' αὐτὰ τοὺς, δίνουν σ' ἐνδείξι γενικῆς συμφορῆς ὅς ἓνας σπιν ἄλλο τὸ χέρι καὶ ἡ... ὠραία εορτὴ θεωρεῖται λήξασα.

★ Δὲν μισοῦνται μόνον οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα μεταξὺ τοὺς, ἀλλὰ καὶ... τὰ λουλοῦ δια!

Ἀπεδείχθη πράγματι ὅτι τὸ τριαντάφυλλον καὶ ἡ ρεζεντὰ ἀλληλομισοῦνται θανάσιμα. Ἀν τὰ θέσετε κοντὰ σὲ μιὰ ἐνθαδέσιμην καὶ τὰ θέατε μὲσα σὲ νερό, θὰ δείτε ὅτι ἀπὸ λίγο τὴ ρεζεντὰ καὶ τὸ τριαντάφυλλον σφίχται καὶ μαραμένει, ἐνῶ τὰ ἄλλα λουλοῦδια θὰ λάμπουν ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ πρασινάδα. Ἐχουν πνίξει ἀπλοῦστα τὸ ἓνα τ' ἄλλο!

Ἀντιθέτως, τὰ γαρύφαλλα καὶ τὰ ἡλιοτρό-πια ἀγαποῦνται μεταξὺ τῶν μ' ἓνα αἰσθημα-μοιοῖται καὶ δυνατό.

Θὰ ξέρετε τέλος ὅτι κοντὰ στίς κουκκίες φυ-τρῶν ἓνα φυτό πού τὸ λέμε λυκο. Ἐ, λοι-πόν, αὐτὸ τὸ «ἀγρίμι» προκαλεῖ τὸν μαρμαρῶ καὶ τὸν θάνατον σ' ὅσες κουκκίες εἶνε σὲ ἀκτι-να ἐνὸς μέτρου γύρω ἀπὸ αὐτό.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἀνα-κτοῦ ἦταν πλημμυρι-σμένη ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν ἀναμμένων πυρσῶν. Φαίνεται ὅμως πῶς καίγανε μ' ἓνα ἀρω-ματικὸν ρετσίνι, γιὰτὶ μιὰ θα-ραϊὰ καὶ γλυκεῖα μυρωδιά στα-ματοῦσε σὸν λαρυγγί τῶν κα-λεσμένων, πού τὸ στέγνωσε κι' ἔφερε δίψα.

Οἱ συγκινητικοὶ καὶ οἱ πα-τρικιοὶ βλέπανε μᾶλλον ἀδιά-φορα τοὺς δούλους νὰ πηγαί-νεσχηνοῦντο ὁλοένα γιὰ νὰ φέ-ρουνε στὰ στρώματα τραπέζια κρατήρες γεμάτους κρασί καὶ κἀνίστρα μὲ σπάνιους καρ-πούς τῆς Συρίας καὶ τῆς Θη-βαίδας. Ἦταν συνήθισμένοι σὲ τέτοιες πολυτέλειες.

Ὁ Μάρκος Ἰαυλιανὸς καὶ ὁ Πούπλιος Νάβιος, πού σὲ λίγο θὰ γίνονταν ὑπάτοι κι' ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ πιὸ ἐμπι-στοὶ φίλοι τοῦ αυτοκράτορα, εἶχαν νὰ λένε πῶς αὐτὴ τὴ φο-ρὰ ὁ Καλιγούλας θὰ παρουσί-αζε μεγάλες ἐκπλήξεις στῶς καλεσμένων του. Ὅμως ποιὲς θάταν οἱ ἐκπλήξεις αὐτὲς δὲν τὸ λέγανε κι' ὥσπου νάρθῃ ὁ αὐτοκράτορας στὴν αἴθουσα, οἱ καλεσμένοι ἀδμονοῦσαν καὶ ρωτοῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ περιέργεια.

Ἐπρεπε, φυσικὰ, νὰ γίνῃ κάτι ἐξαιρετικόν. Ὁ κραταιὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης θὰ πᾶν-ταρχος ἐκείνη τὴ νύχτα τὸ Γάιο Πείσωνα μὲ τὴν ὁμορφότερη πατρικίαν τῆς Αυτοκρατορίας, τὴν Κορνῆλια Ὁρεστίλλα. Γιὰ πρῶτη φορὰ ὁ Καλιγούλας ἐ-δείχνε μιὰ τέτοιαν εὐνοῖα καὶ μάλιστα σὲ ἄνθρωπον σὰν τὸν Πείσωνα, τίμο καὶ αὐστηρὸν, πού δὲν ἀνακατεῦνταν στὴν πολιτικὴ καὶ δὲν ἔτυχε ποτε νὰ τὸν ἐξυπνοῦσε σὰν τὸν Μάρκωνα ἐξαφνὰ, τὸν ἀρχηγὸ τῶν πραιτωριανῶν, πού τὸν ἐ-πρόσφερε τὴ γυναίκα του ἢ σὰν ἄλλους, πού γιὰ νὰ κά-νουνε τὸ κέφι τοῦ, γλεντοῦσα-νε τίς δύο ἀδερφές του, τὴν Ἀγριππίνα καὶ τὴ Λιβίλλα, μπροστὰ στὰ μάτια του. Γιὰ τὴν τρίτη, βέβαια, τὴν Δρουσίλ-λα, δὲν γινότανε λόγος. Αὐ-τὴν τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ καὶ τὴ σεβότανε.

Ὁ χιλιάρχος Χαίρεας μὲ τὸν Κορνῆλιο Σαβίνο καὶ με-ρικοὺς ἄλλους ἐκάθονταν βλο-συροὶ σὲ μιὰν ἀκρὴ καὶ κου-δεντιάσανε χαμηλόφωνα.

Τί περιμένουν οἱ βλάκες οὐ οἱ; εἶπε ὁ Χαίρεας. Δὲν τὰ ξέρουνε τάχα τὰ γλέντια τοῦ Καλιγούλα; Τὸ πολὺ πού νὰ μὰς παραστήσῃ γυμνὸς μὲ καμμὴν ἀδερφή του τὸ Δίον καὶ τὴν Δανάη!

Ὁ Κορνῆλιος Σαβίνος ἀνα-στένανε.

Τί ντροπὴ, τί ντροπὴ! μουρμούρισε καὶ βῆκε ἔξω σὸν ἄ-ριον ν' ἀνασπῇ λίγο καθαρὸν ἀέρα. Τὸ λειψὸ φεγ-γὸν γλυστροῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πᾶν σὲ κάτι ἀνᾶριον, κουρελιασμένα σύννεφα σὰν ἄ-στρον γαλῆρα δίχως πανιά καὶ ἄστια.

Οἱ ἄλλοι ὅμως καλεσμένοι μέσα στὴν αἴθουσα εἶχαν πολ-λὸ καλὴν διάθεσιν ἀπὸ τὴ συντροφίαν τοῦ Χαίρεα. Πρὸ πάντων ἓνας ὄμιλος νεαρῶν ἀξιωματικῶν χαλᾶσε τὸν κό-σμο μὲ τίς φωνές καὶ τὰ γέ-λια του. Ἦταν εὐνοούμενοι τοῦ Μάρκωνα, πού σὲ μιὰ στι-γμὴ μάλιστα τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε:

—Μὴν κάνετε, φίλοι μου, τόσο θάρρος!

—Ἀδμονοῦμε, στρατηγέ,

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

ν' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι, τόλμησε νὰ πῇ ἓνας ζωηρὸς ἐκατόνταρ-χος μὲ μαῦρα πονηρὰ μάτια. Ὁ κόσμος μιλά ἔδω γιὰ ἐκ-πλήξεις.

—Ναί, καθὼς ἀκούω, θὰ μὰς παραστήσουνε μιὰ τραγωδία τοῦ Σοφοκλή.

Μιὰ φανερὴ ἀπογοήτευσις ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπα τῶν νεαρῶν ἀξιωματικῶν.

—Κοίμα στὴ χαρὰ μας, ἀρ-χηγέ, ξαναπὲ ὁ νεαρὸς ἐκατόν-ταρχος. Τίποτα δὲ μοῦ φέρνει πιὸ δυνατόν χασμουρητὸ ἀπὸ τὸ Σοφοκλή κι' ἀπὸ τὸν Ἔνιο.

Ἡ συντροφία γέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

—Θὰ προτιμοῦσατε τίποτ' ἄλλο; ρώτησε ὁ γέρο στρατη-γός.

—Φυσικὰ, θὰ προτιμοῦσαμε κανένα γυμνικὸ χορὸ, εἶπε ὁ νεαρὸς ἐκατόνταρχος μὲ μιὰ χαριτωμένη αὐθάδεια. Καὶ ποῖος δὲν προτιμᾷ τίς Ἑλλη-νίδες χορεύτριες ἀπὸ τοὺς Ἑλ-ληνες τραγικούς;

Ἡ συντροφία ξαναγέλασε, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γέλιο τῆς ἐκόπηκε ἀτότμη. Στὴν αἴθου-σα, πού λίγες στιγμὲς προτῆ-τερα βογγοῦσε σὰ θάλασσα, ἀ-πλώθηκε μὲ μιὰς μιὰ σιωπὴ

πυκνὴ ἀπὸ συγκατεστημένους ἀνα-πνοές. Στὸ βάθος ἐφάνηκε ὁ αὐτοκράτορας. Ψηλός, λιγνός, μὲ κακοφωτισμένον τὸν τριχωτὸ κορμὶ του, μὲ ὀδύνατο λαιμὸ καὶ ξερακιανὲς γάμπες, μὲ θα-βουλωτὰ μάτια καὶ σκαμμένους κροτάφους, μὲ πλατὺ μέτωπον καὶ μεγάλη φαλάκρα. Ὅσοι ξέρανε πῶς δὲν εἶχε ἀκόμα πα-τρίαν τὰ τριάντα, ἀπορούσανε βλέποντάς τον, γιὰτὶ φαίνότα-νε γέρος καὶ κουρασμένος.

Τὸν ἀκολουθοῦσε αὐστηρὰ ἡ Ἰουνία Κλαυδίλλα, ἡ καρτερικὴ καὶ ὑπερήφανη αὐτοκράτειρα, ἡ ἀγαπημένη του ἀδελφὴ Δρου-σίλλα, ὁ εὐτυχισμένος γαμ-πρός, ὁ Γάιος Πείσων, χλωρός ὅμως καὶ φανερὰ συγκινημένος καὶ ἡ ὑπέρχοη Κορνῆλια Ὁρε-στίλλα μὲ μιαν ἀσπρὴ ἐσθῆτα, πού ἔδειχνε πῶς χτυπητὸ τὸ ὀ-δινό χρώμα τῆς ὄψεως της.

Οἱ καλεσμένοι ὑποκλιθῆκα-νε θαθεῖα. Ὁ Καλιγούλας ὁ-μως ἔκανε μιὰ κουρασμένη χει-ρονομία σὰ νὰ θέλε νὰ τοὺς πῇ: «Ἀφήστε τίς τυπικότητες. Ἐ-σετε καλὰ πῶς δὲ μ' ἀρέσουνε».

Σὰν κάθισε ὁ αὐτοκράτορας, πῆρε ὁ κανένας τὴ θέσι του. Ὁ Κορνῆλιος Σαβίνος ἦρθε

σὰν κλέφτης ἀπὸ τὸ ἄτριον γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρουν εἰσὶ πῶς δὲν ἦταν παρὼν στὴν ὑποδο-χὴ καὶ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ τὸν Χαίρεα. Οἱ ἀρχιτρικλι-νοὶ πέσανε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειὰ τοὺς. Ἀ, θὰ γλεντοῦ-σαν ἀπὸψε περίφημα.

Τὸ φαγοπότι δὲν ἐμπόδιζε τίς κουβέντες, τ' ἀστῆα καὶ τὰ γέλια. Ὅσοσο ὁ ὄμιλος τῶν νεαρῶν ἀξιωματικῶν, πού κάθησε σὲ μιὰν ἀκρὴ τῆς αἰ-θουσας, εἶνε ξαφνικὰ μελαγχό-λικος. Κι' ἀληθινὰ, ἀπὸ κεί-πὸν κάθονταν, ἔπειθε δύσκολο νὰ βλέπῃ κανένας τὴ νύφην, πού ἦταν γιὰ τὴν ὥρα τὸ πιὸ ἐ-ξιοπρόσχετο θέαμα τῆς βρα-δυας. Δὲν ἔπρεπε νάναί κανέ-νας τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἔρω-τα σὰν τὸ Γάιο Πείσωνα, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν Ὁρεστίλλα σὰν ἀγάμα. Ἦταν ἀληθινὰ, ἓνα ἀγάμα τῆς Ἀφροδίτης.

—Εὐτυχισμένη Πείσωνα!, μουρμούρισε ὁ νεαρὸς ἐκατόν-ταρχος σαγκώνοντας μὲ ἡδονι-κὴ δουλειὰ ἓνα καλοφωτισμένον κορμὶ κρέας.

—Νὰ σοὺ πῶ, τοῦπε ἓνας ἄλλος ἀξιωματικὸς λίγον σκε-πτικός. Ἡ Ὁρεστίλλα εἶνε ἄ-γαλμα. Καὶ τ' ἀγάματα, σὰν ἀπὸ μάρμαρον πού εἶνε, εἶνε φυ-γρά. Μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα, πού δὲν ἔχει ζεστὸ αἷμα ἀξίζει πολ-λὸ λιγότερον ἀπὸ μιὰν ἄλλη, πού ἔχει νὰ μὰς τρελλάινῃ, κι' ὅς μὴν εἶνε Ἀφροδίτη.

—Μμ! ἂν

μά το πρόσωπό της έμεινε άσάλευτο σά νάτανε μάσκα από κερι. Μόνο ή Δρουσίλλα έχλώμασε λίγο και ό Γάιος Πείσων πού ένοιωσε μία ξαφνική ζάλη να παρολύνε τους άρμούς του. Ο Καλιγούλας συνήθιζε να γλεντά με τις γυναίκες των φίλων του. Μα όχι, κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να γίνει άποψε μαζί του. Η εύτυχία του τον έκανε να παρολογίζεται.

Η Όρεσιίλλα, πού καθόταν άντίκρου του, τον έκτύπαε σαστισμένη. Αυτή, σίγουρα, δεν έβασε κακό στο νού της. Μόνο στον στενοχωριότανο λίγο, Μεγάλη, βέβαια, τιμή να γίνωνται όλα εκείνα για χάρη της. Μα όλα προτιμούσε να τελειώνουν μίαν ώρα άρχητερα ή κουραστική εκείνη νύχτη και να βρεθεί μονάχη με τον άντρα της. Ο θόρυβος, ή μουσική την είχαε ζαλίσει. Κι έπειτα αυτό το κρασί, το άνακατεμένο με μέλι, πού ό αυτοκράτορας την έβασε σχεδόν με το στανίο να πίνη, της είχε φέρει μία παράξενη κούραση και μίαν άκατανίκητη όρεξη για ύπνο.

Οι φωνές και τά γέλια είχαε δυναμώσει. Οί πιό τολμηροί από τους συμποσιαστές είχαε κιόλας ξαπλώσει στα τρικλινία και άστειούνταν άσημνα με τις όρχηστρίδες, πού σαν έτελείωσε ό χορός άνακατωθήκανε με τους καλεσμένους. Ο Πείσων ένοιωσε το μέτωπό του να καίει σαν καυτό σίδερο. Σε μία στιγμή σκέφτηκε να πάρη την Όρεσιίλλα και να φύγουνε. Μα πώς; Με ποιά δικαιολογία; Η άρετη του και τ' αυστηρά ήθη του δεν είχαε πιά καμμία πέραση μέσ' στην αλή του Καλιγούλα. Σεμνότυφο θα τον έλεγαν και θα γελάσανε μαζί του. Κι ίσως κι ό αυτοκράτορας να τον παρεξηγούσε. Α, ως τη στιγμή πού θα έρισκότανε κάποιος να του πάρη την άναπνοή, φράζοντας το στόμα του με κανένα μαξιλάρι, καθώς έγινε με τον έτοιμοθάνατο Τιβέριο, αυτός κι όσοι τίμιοι άνθρωποι άπομένανε άκόμα στη Ρώμη ήταν άποχρεωμένοι να σκύβουνε ταπεινά το κεφάλι τους.

Ξαφνικά, ό Μάρκος Ίουλιανός σηκώθηκε και ζήτησε από τον αυτοκράτορα την άδεια να πιη για την εύτυχία των μελώνουφών. Ο Πείσων τον άκουσε, μα ήσανε τόσο ζαλισμένος, πού ούτε σκέφθηκε να τον ευχαριστήσει ή να του άπαντήσει καν μ' ένα χαμόγελο. Η Κορνηλία Όρεσιίλλα πού το πρόσεζε, τού ψιθύρισε με μία χαριτωμένη συστολή.

— Έλα, Γάιε! Έλα, να πιούμε για την εύτυχία μας. Ο Καλιγούλας, πού την άκουσε, έγύρισε και την έκτύπαε με τά θαλά μάτια του κι' ένώ το κάτω χέλος του έτρεμε, ύστερα σηκώθηκε άπότομα, έγέλασε ένα γέλιο κακό, πού όφανε να φανούνε τά κίτρινα κι' άσπρά τα δόντια και φάναζε τέλος δυνατά στον Ίουλιανό:

— Να πής, Ίουλιανέ, και σεις όλοι, για τη δική μου εύτυχία, γιατί δεν είνε ό Πείσων μα έγω πού νοιάζω να ζυγώνω ή κρυφή χαρά μίας πρώτης νύχτας γάμου.

Τά λόγια του αυτοκράτορα πέσανε σαν κεραυνός μέσ' στην αίθουσα. Όλοι σάπασανε με μιάς. Ο Πείσων έγινε χλωμός, πιό χλωμός κι' άπ' το κίτρινο κεχριμπαρένιο περιδέραιο, πού φορούσε ό κύριός του. Μέσα

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ξέρετε τί πρέπει να κάμετε για να επιτύχετε στη ζωή; Πρέπει να περιμένετε την κυρίαν ευκαιρίαν, να την αρπάξετε άπό τά μαλλιά και να την υποχρεώσετε να σας εξυπηρετήσει. Αυτό ακριβώς έκαμε και ό "Αντρέβ, "Ανεργός και άρραβωνισμένος, χωρίς κανέναν στον κόσμο, καμμιάν υποστήριξη, και όμως τά κατάφερε μιά χαρά.

— Ένα πρωί έμπήκε σ' ένα μεγάλο κατάστημα επίπλων κι' έπροχώρησε στο γραφείο του διευθυντού, χωρίς να ζητήσει την άδεια.

— Καλημέρα σας, είπε.

— Τί θέλετε; έρώτησε ό διευθυντής.

— Έχετε ανάγκη από έναν καλό πλάσι;

— Δεν έχομε ανάγκη από κανένα.

Τό άλλο πρωί ό "Αντρέβ παρουσιάστηκε πάλι.

— Καλημέρα σας, είπε.

— Πάλι εδώ; Θα είδοποιήσω την άστυνομία!

Ο νέος άπήντησε απαθεί-

στατα:

— Επούλσα για λογαριασμό του καταστήματος ένα πιάνο με ούρα, έξήντα λίρες τοίς μετρητοίς στην κυρία Ουίλκινς, στο "Έντον. Θα περάσω το Σάββατο για τά ποσοστά μου. Έν τώ μεταξύ, αν θέλετε να με προσλάβετε μονίμως θα μου δίνετε δύο λίρες την εβδομάδα και τά ποσοστά μου.

— Για άκούστε, σας παρακαλώ...

— Δεν έχω καιρό, είμαι πολύ άπασχολημένος, είπε ό "Αντρέβ, κι' έφυγε.

Ο διευθυντής του καταστήματος έστειλε κάποιον στην κυρίαν Ουίλκινς, για να βεβαιωθεί αν ή παραγγελία ήταν αληθινή. Και ήταν, πράγματι.

Ο "Αντρέβ έπέστρεψε το πρωί της επομένης.

— Καλημέρα, είπε.

— Για σταθήτε, τον διέκοψε ό διευθυντής.

Αυτός όμως δεν τον άφησε να προχωρήσει.

— Δεν έχω καιρό για χάσιμο. Επούλσα μία τραπεζαρία για λογαριασμό σας, σαραντά λίρες, τοίς μετρητοίς, στην μίς Ντόλτσι, στο Στρήθαμ. Να προσθέσετε την προμήθειά μου στην χρεσινή.

— Αν θέλετε να με προσλάβετε, θα συμφωνήσωμε.

Τρεις λίρες την εβδομάδα και τά ποσοστά μου.

— Τρεις λίρες; Μα είχατε πη...

— Σας παρακαλώ, δεν έχω καιρό για χάσιμο. Με περιμένουν τόσες δουλειές έξω.. Καλημέρα σας.

Ο διευθυντής έτηλεφώνησε στη διευθυντή, πού του έδωσε ό "Αντρέβ κι' έμαθε πώς ή πα-

ραγγία ήταν πραγματική.

— Αν ξαναπεράσει αύριο το πρωί, είπε, πρέπει να τον κρατήσω.

Ο άλλος ξαναπέρασε.

— Καλημέρα σας.

— Ακούστε, σας παρακαλώ.

— Επούλσα δύο χαλιά εις τον κύριον Σνάιπ. Ορίστε ή διευθυντής. Του είπα ότι θα τά στείλετε την Παρασκευή.

Σκεφθήκατε την πρότασι πού σας έκανα; Τέσσερις λίρες την εβδομάδα και τά ποσοστά μου.

— Άλλά βλέπω πως είσαστε άπασχολημένος. Μην άνησυχήτε και θα ξαναπεράσω.

Ο διευθυντής έμεινε λίγο σκεπτικός, μετά έκάλεσε τον γραμματέα του.

— Τον είδες αυτόν πού έρχεται κάθε πρωί στο γραφείο μου; Όταν τον ίδης αύριο να υπαίχει, να μάς κλειδώσει μέσα.

Τό άλλο πρωί ό "Αντρέβ έκα ναυγύρισε. Έμπήκε στο γραφείο του διευθυντού και ό γραμματέας τον έκλεισε μέσα.

— Καλημέρα σας. Επούλσα ένα σαλόνι, σαραντακότλι λίρες. Τό πήρε ό κύριος Τζίμκινς.

— Για σταθήτε! Τί άπαιτήσεις έχετε;

Εξήγησε δέκα λίρες και τά ποσοστά του. Ο διευθυντής έμεινε σύμφωνος και ή πόρτα άνοιξε.

Τώρα ό "Αντρέβ είνε υποδιευθυντής του καταστήματος και παντρεμένος, φυσικά, με την κόρη του καταστηματούχου, γιατί μ' αυτήν ήταν έρωτευμένος άπ' την αρχή.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΚΟΤ

Η σοφία των Λαών

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Τά πλούτη στα χέρια ενός νέου είνε ό,τι το ξυράφι στα χέρια ενός μικρού παιδιού.

— Η γλώσσα άκουμάει πάντα στο πονεμένο δόντι.

— Χωρίς ψωμί κανένας νόμος δεν μπορεί να κρατηθή στα πόδια του.

— Αν έχης φίλο πού τον άγαπάς με την καρδιά σου, πήγαινε ταχτικά να τον θλίψεις γιατί σέ όρόμο πού δεν πατιέται συχνά, φυτρώνουν άγκάθια και τριβόλοι.

— Όποιος κλαίει για όλο τον κόσμο, στο τέλος χάνει τά μάτια του.

— Τό καλό πού γίνεται με προθυμία έχει διπλή αξία.

— Αν άπ' τ' άστέριαν έφεραν φωτιά όλοι θα περιούσαν τις νύχτες στο ύπαιθρο.

— Όσο ψηλό κι' αν είνε ένα δένδρο τά φύλλα του θα πέσουν κατά γής.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ

— Καί μιά μόνο τριχά να πάρης από ένα άγριογούρουνο θα πη πως είσαι άξιος άνθρωπος.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ

— Χίλια δάκρυα δεν πληρώνουν ένα χρέος.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ

— Τό καλό κρασί δεν έχει ανάγκη από διαφιμιοί.

ΓΑΛΛΙΚΗ

— Έκείνος πού άγαπά τά τριαντάφυλλα δεν πρέπει να φοβάται τ' άγκάθια τους.

ΑΥΓΛΙΚΗ

— Κι' αν έχης διακόσιες φορές περισσότερα προσόντα άπ' όσες είνε οι τριχες του κεφαλιού σου, πάλι δεν θα προκόψης αν είσαι άτυχος.

ΠΕΡΣΙΚΗ

— Τό άκονισμένο μαχαίρι κλέβει περισσότερα δάχτυλα, παρά ψωμί.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

— Ζήτω ό κρατάει αυτοκράτορας της Ρώμης!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΠΕΘΑΝΕ Μ' ΕΝΑ

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ...»

Ενας γνωστός μου γιατρός, διευθυντής Κλινικής, πού διηγήθη αυτή την ιστορία:

— Μιά νύχτα σταμάτησε μπροστά στην κλινική μου ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο και βγήκαν από μέσα μία κυρία, άλλόφων κι' ένας άξιωματικός της άστυνομίας. Ο άστυνομικός έχτύπησε το κουδούνι και στο θυρωρό πού πήγε κι' άνοιξε, του είπε:

— Φέραμε έναν τραυματία. Τον χτύπησε το αυτοκίνητο της κυρίας.

Ο θυρωρός με είδοποίησε και κατέβηκα άμέσως μ' ένα νοσοκόμο. Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν ξαπλωμένος ένας νέος όικτρα ντυμένος, άξυρος, άπεριποίητος, σωστός αλήτης.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έλάτε, μη κάνετε έτσι, της είπα, όσον δεν φαίτε σεις για τό δυστύχημα.

— Φαίω, γιατρέ, μού είπε. Φαίω! Έχω κάμει τό μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Εσκούπισε τά δάκρυά της. Καί σαν κάτι να την έσπρωχνε σ' έξομολόγησι, άρχισε να μού διηγείται.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πάνε έφτά χρόνια από τότε, "Ημου μιά ζωνή, άμυαλη κοπέλλα. Σ' ένα σπίτι έγνώρισα αυτόν τον νέο, πού τώρα βρίσκεται στο κρεβάτι του θανάτου. Πόσο διαφορετικός ήταν τότε!

Είχε γραφή στην Ιερατική σχολή και όπως έλεγαν όλοι, ήταν ό πιό καλός σπουδαστής. Δεν ξέρω τί τρέλλα μούρε κι' άρχισα να τον φλερτάω. Αυτός ήταν σεμνός και ντροπαλός. Κι' όσο τον έβλεπα έγω τόσο περισσότερο τον άγαπούσα.

— Μ' έζητησε ένας πλούσιος, να με παντρευθώ, μού είπα. Τώρα σκέφτομαι τί έντύπω-

— Επλησίασε στο κρεβάτι του, άπλωσε τό πάλλευκο, ντελικάτο χεράκι της και χείδεψε τρυφερώτατα το κεφάλι του αλήτη. Έκείνος έστρεψε άργά-άργά τό θολό του βλέμμα και όταν την είδε, έταράχθη σέ τέτοιο σημείο, ώστε φοβήθηκα μήπως έψευχόση εκείνη τη στιγμή.

— Ετράβηξα γρήγορα την κυρία έξω από τό θάλαμο και της είπα:

— Δεν κάνει να μένετε κοντά του, διότι όταν σας θλίπει, ποιος ξέρει γιατί, δοκιμάζει μιά συγκίνηση πού ίσως έπισπεύσει τό τέλος του.

Η κυρία δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια και έξσπασε σ' ένα σπαρρακτικό κλάμα.

— Έ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Περίληψις τῶν

προηγούμενων. — Ἡ Μαρία ντὲ Κρουαμπρ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παραδίδει στὸ δῆμο τὴ μητέρα τοῦ Νουστράδου, τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον λατρεύει καὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀργότερα σύζυγος. Ὁ νέος ἀποκαλύπτει τὴν τραγικὴ ἀλήθεια τὴν τελευταία στιγμή, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπειδὴ διατάσσεται νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο πατέρα του. Στὸ διάστημα αὐτὸ, οἱ δύο φίλοι του, στοὺς ὁποίους εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ Μαρία, ἐπιχειροῦν νὰ τὴν παραδώσῃν στοὺς πρίγκηπα Κάρλο καὶ Ἐρρίκο, ποὺ τὴν ἀγαποῦν καὶ οἱ δύο μὲ ἕνα ἀπαράφορ πάθος. Ἡ νέα ὁμολογία ἀντιστατὰ καὶ δὲν διαφεύγει τὸν θάνατο, παρὰ μόνον γιὰτὶ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δῆμος εἰσέρχεται ἐπὶ τὸν δρόμο, ὁ Νουστράδος φέρε ἐπὶ τὸν κόσμο ἕνα παιδί. Ἀργότερα ὁ Ἐρρίκος τῆς ἀρπάζει τὸ παιδί αὐτὸ καὶ τὴν καλεῖ νὰ ἔλθῃ σ' ἕνα σπίτι ποὺ τὴν περιμένει, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πίσω. Στὸ δρόμο, ὅμως, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κάρλου, ποὺ π. ρακοκοῦνται τὰ πάντα, τῆς θυβρίζει ἕνα μαχαίρι στὴ ράχη καὶ τὴν ἀφήνει, νομίζοντάς τὴν γιὰ νεκρή. Ὁ Νουστράδος ἔχει πέσει τώρα στὰ χεῖρά τοῦ τρομεροῦ ἱεροεξεταστοῦ Ἰγνατίου Λογιόλα καὶ ἐρίσκειτο φυλακισμένος στὸ Τουρνόν. Στὸ ἴδιο μέρος, φθάνει ἀργότερα καὶ ἡ συνοδεία τῶν δύο πρίγκηπων, ποὺ πηγαίνουν νὰ συναντήσουν τὸν πατέρα τους, βασιλέα Φραγκίσκο. Ὁ πρίγκηψ Κάρλος, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τοῦ, εἶπε, δὲν θέλει νὰ κάμῃ τίποτε χωρὶς νὰ εἰρῇ τὴν διαταγὴν ἐκ μέρους σου. Μίλησε λοιπὸν. Ἐρρίκος, ὁ καὶροῦς ἐπείγει! Ὁ Ἐρρίκος ἀφίκε ἕνα ἀνυστέ. νάγμων, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε. — Πῶς; Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ βασιλεύσεις; ἐρώτησε σιγὰ ἡ Αἰκατερίνη. Καὶ προτιμᾷς νὰ εἶσαι παντοτεινὰ ὑποτακτικὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου; Εἶνε διάδοχος ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις σὲ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου. Ὅταν θὰ δάλλῃ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι, θὰ σὲ μεταχειρισθῇ σὰν πραγματικὸ δοῦλο. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, μπορεῖς νὰ πηγαίνεις Μοντεκούκουλι. Ὁ πρίγκηψ Ἰταλὸς διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ μέτωπο τοῦ Ἐρρίκου εἶχε μουσκευθῇ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Τὰ μέλη του ἔτρεμαν. — Δειλὴ ἐφώναξε ἡ Αἰκατερίνη. — Μεινετε! εἶπε μὲ θραχὴ φωνή ὁ Ἐρρίκος πρὸς τὸν Μοντεκούκουλι. — Κάινι! ἀντήχησε μιά φωνὴ μὲ σα στὸ δωματίο. Ὁ πρίγκηψ ἀντερίχισε. Δὲν ὀ.

οὐ ἐορτῆς καὶ οἱ διασκεδάσεις θὰ παρελθόντω.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμμα, ποὺ ἔσφαινε ὅτι ἡ μοῖρα αὐτῶν εἶχε φθάσει.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Μοντεκούκουλι εἶχε ἀποσυρθῇ στὸ δωματίον του καὶ ἀφοῦ ἐκλείσει καλὰ τὴν πόρτα, ἔβριξε μιά ματιά στὸν τίτλο τοῦ βιβλίου.

Ὁ τίτλος ἔλεγε: «Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δηλητηρίων».

Ἐνῶς ἀπερήνκατος τρόμος τὸν κατέλαβε τότε, ὅπως συνέβαινε καὶ ἐπὶ τὸν δῆμο τὸν Αἰκατερίνη τοῦ ἀνέθετε κάποια λεπτὴ ἐντολή.

Τὴν ἐπομένη, ἀφοῦ ἀκούσαν τὴν θέαν λευτοῦργια, οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ ἀκολουθία τὸν διέβησαν τὸν Ῥοδανὸν καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ἐφθάσαν στὸ Τουρνόν.

Ὁ Διάδοχος καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἐρρίκου ἐγκατεστάθησαν στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ μέγαρο.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δείπνον δ. ταν ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἀπεσπύθησαν στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε διατεθῇ γι' αὐτοὺς, εὐρῆκαν τὸν Μοντεκούκουλι νὰ τοὺς περιμένει ἐκεῖ.

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀντήλλαξε μερικὰς λέξεις μαζί του.

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸ σύζυγόν της.

Ὁ θαυμασμός αὐτοῦ Μοντεκούκουλι, εἶπε, δὲν θέλει νὰ κάμῃ τίποτε χωρὶς νὰ εἰρῇ τὴν διαταγὴν ἐκ μέρους σου. Μίλησε λοιπὸν. Ἐρρίκος! Ὁ καὶροῦς ἐπείγει!

Ὁ Ἐρρίκος ἀφίκε ἕνα ἀνυστέ. νάγμων, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

Πῶς; Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ βασιλεύσεις; ἐρώτησε σιγὰ ἡ Αἰκατερίνη. Καὶ προτιμᾷς νὰ εἶσαι παντοτεινὰ ὑποτακτικὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου; Εἶνε διάδοχος ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις σὲ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου. Ὅταν θὰ δάλλῃ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι, θὰ σὲ μεταχειρισθῇ σὰν πραγματικὸ δοῦλο. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, μπορεῖς νὰ πηγαίνεις Μοντεκούκουλι.

Ὁ πρίγκηψ Ἰταλὸς διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὸ μέτωπο τοῦ Ἐρρίκου εἶχε μουσκευθῇ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Τὰ μέλη του ἔτρεμαν.

Δειλὴ ἐφώναξε ἡ Αἰκατερίνη.

Μεινετε! εἶπε μὲ θραχὴ φωνή ὁ Ἐρρίκος πρὸς τὸν Μοντεκούκουλι.

Κάινι! ἀντήχησε μιά φωνὴ μὲ σα στὸ δωματίο.

Ὁ πρίγκηψ ἀντερίχισε. Δὲν ὀ.

πῆρχε κανεὶς ἄλλος μέσα στὸ δωμάτιο ἐκτός ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη καὶ τὸν Μοντεκούκουλι.

Τὸ ὄρος καὶ τῶν δύο δὲν ἔφα νέρωνε ὅτι εἶχαν ἀκούσει αὐτὴ τὴ φωνή.

Ἐὰν παρὰκουσα, ἐσκέφθηκε ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος. Πῶς! Ὁ ἀφῶς λοιπὸν τὸν Κάρλο νὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἕνας ἀπλὸς ὑποτέλης του! Ἐνῶς ὑπὲρ τῆς τοῦ! Ἐνῶς παιχνιδιὰ στὰ χεῖρά του! Ἀς πεθάνῃ λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν χρειάζεται νὰ πῶ παρὰ μιά μονάχα λέξι!

Κάινι! ἐπανελάβε ἡ ἀγνωστὴ φωνή, ἀλλὰ πῶ μακρυνὴ τῶρα.

Ἐστὼ! ἔκαμε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Ἐρρίκος. Δὲν θὰ εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφόν του. Ἡ ἱστορία εἶνε γεμάτη ἀπὸ παρόμοια παραδείγματα.

Ἐπειτα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Μοντεκούκουλι καὶ τοῦ εἶπε:

Κύριε, ἐδιδάσκατε τὸν δ. ἔλιν ποὺ σὰς ἐδόθηκε χθές;

Μάλιστα, ὠηλότατε, ἀπήντησε ὁ ἀσυνείδητος Ἰταλός. Τὸ ἐδιδάσκατε στὴν εἰδίδα ποὺ εἶνε σημεῖωμένη μὲ ἕνα κόκκινον σταυρὸν.

Ἐφτάξατε... αὐτὸ τὸ ποτὸν;

Μάλιστα, ὠηλότατε.

Καὶ εἰσθε ἀποφασισμένους νὰ τὸ δώσετε νὰ τὸ πῇ στὸ πρόσωπο ποὺ ἔρετε;

Μάλιστα, ὠηλότατε, ὅπὸ ὠρισμένους ὄρους, ποὺ ἀφοροῦν τὴν προσωπικὴν μου ἀσφάλεια.

Τοὺς γινώριζε αὐτοὺς τοὺς ὁρους. Ἐὰν καταδιώχθητε θὰ σὰς προστατεύσω. Θὰ γίνετε ἀργότερα μὲν ἀρχιτρίκλινος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Εἰσθε συμφωνοῦ;

Ὁ Μοντεκούκουλι ὀπλεκλῆθη.

Ἡ Αἰκατερίνη παρέμεινε ἀπαθής. Ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος ἔκανε ὁ λόγον καὶ περισσότερο τὸ χρώμα του.

Λοιπὸν, κύριε, ἐπὶ τὸ ἔργον εἶπε στὸ τέλος.

Κάινι! ἐπανελάβε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ φωνή. Ἄλλ' ἦσαν τόσο ἀδύνατοι ποὺ εἰμοιάζε τώρα σὰν ψιδωτά.

Ὁ Μοντεκούκουλι ἀπεσπύθη.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Κάρλου. Ἐκρατοῦσε στὰ χεῖρά του ἕνα δίσκο, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ὑπῆρχε μιά μικρὴ κρουσταλλινὴ φιάλη.

Ὁ πρίγκηψ, ἀκούοντας τὸν ὁρὸν τῶν δημάτων, ἐγύρισε τὸ κεφάλι.

Ἄ, καλὸς ἡλθε! ἔκαμε. Παθαίνω τῆς δίψας.

Θὰ ἔχετε ἴσως πικρετό, ὠηλότατε, ἐτραυλίσε ὁ Μοντεκούκουλι.

Ὁ πρίγκηψ ἐπῆρε τὴ φιάλη στὰ χεῖρά του καὶ τὴν ἔφερε στὰ χεῖρά του. Ἦπτε μερικὰς γουλιές καὶ κατόπιν τὴν ἀπέθεσε καὶ πάλιν ἐπάνω στὸ δίσκο.

Θαυμάσιο αὐτὸ τὸ κρασί, εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ἄλλ.

λὰ γιὰτὶ τρέμεις ἔτσι;

Εἶμαι λίγο ἄρρωστος, ὠηλότατε, ἀπήντησε μὲ στυμμένη φωνή ὁ Μοντεκούκουλι.

Καλὰ τότε, μπορεῖς νὰ πηγαίνεις. Στέλλε μου τὸν θαλάμο πολὺ μου. Θὰ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος του, ὁ πρίγκηψ Κάρλος ἐκρῆψε τὸ κεφάλι μὲ σα στὰ χεῖρά του.

Ὁ, θεέ μου! ἔκαμε. Γιὰτὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ ξεχάσω; Ἀλλὰ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν θανάσιμην ἀνάγκη; Νεκρὴ, σκοτωμένη ἀπὸ μένα, ἡ Μαρία εἶνε πάντα ζωντανὴ μέσα στὴν καρδιά μου. Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν τρομερὴν ἐκείνη νύχτα, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσα βίμα πρὸς ἔθιμα ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς ἐξόδου τῆς ἀπὸ τὸ Νεὸ καὶ ποὺ τὴν ἐξάπλωσα ἐκφινικά νεκρὴ ἐμπρὸς στὰ πόδια μου!

Καὶ πῶς ἀκούω νὰ ξεχάσω καὶ ἡ Μαρία ὑπέκυψε στὸν ἀδελφόν μου Ἐρρίκο, ἐνῶ ἀνθίστατο σὲ μένα! Καὶ πῶς ἀπέκρινε ἕνα παιδί μαζί του!...

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ λυγμοὶ ἐτάραξαν τὸ στήθος του. Γιὰτὶ, ἀκριβῶς, ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὑπόνοια εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ του: ὅτι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαρίας ἦταν ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος!

Ο ΣΩΤΗΡ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴς ἐπὶ τὸ πρωτὶ, τὰ ἀλόγα ἐκπαισθέντα ἀνυπόμονα τὰτάσσοντα πέταλα τοὺς ἐπάκουσιν πλάγια στὸ Τουρνόν.

Οἱ ἀσπληγες ἡχοὺσαν καὶ τὰ τύμπανα ἐκαλοῦσαν τοὺς καθύστε ρημένους.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ διάδοχος δὲν ἐφρονιζόταν ἀκόμη. Ὅστε ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος.

Ἐσφινικά, ἕνας ψιθύρος ἀρχισε νὰ τρέχῃ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ στὴν πλατεία. Ὁ διάδοχος ἦταν ἀρρωστος.

Ἐπέρασε μιά ὥρα. Ἐπειτα δύο Τέλος, κατὰ τὴς δέκα ἐμφανίσθη ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος. Ἀπὸ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του, ὅλοι ἐκατάλαβαν ὅτι ἡ σθένεια τοῦ διαδόχου ἦταν σοδάρ.

Ὁ πολυαγαπημένος μου ἀδελφός, εἶπε, προσεδέληθη ἀπὸ μιά ἀνύστατη ἀσθένεια, ποὺ οἱ ἱατροὶ δὲν θεωροῦν, ἐν τούτοις, σοδάρ.

Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότατε, ὁ διάδοχος, μὲ ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ ἀναλάβω ἐντὶ αὐτοῦ τὴν διοικήσιν τῶν στρατευμάτων καὶ νὰ συνεχίσω τὴν πορείαν. Θὰ ἀναχωρήσω μὲ λοιπὸν, κύριε, καὶ καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ τὸν ἀδελφόν μου.

Ἀμὴν! ἔκαμε ἡ Αἰκατερίνη.

Ἀμὴν! ἐπανελάβε αὐτὸν εὐπαιδιστὴν ποὺ ἔσκαπε γάρον.

Σὲ λίγο, ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Ἡ πολυάριθμη καὶ λαμπρὴ συνοδεία ἐξάχθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε γιὰ τὸν ἀσθενὴ χωρὶς κανένα σοδάρ ἐπὶ ὁδῷ. Στιγμὲς - στιγμὲς, μάλιστα, ἐφαίνετο ὅτι συνήρχετο ἀπὸ τὴν νάρκη στὴν ὁποία εἶχε περῶσει καὶ ὅτι ἐπιστρέφον τότε ὅτι ἡ θερραπεία δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ ἐπέλθῃ.

Κατὰ τὴς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα ὁμως κατελήφθη ἀπὸ ἕνα δυνατό πικρετό, ποὺ συνωδεύετο ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Συγχρόνως, τὸ χροῖμα του εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεταί πελιδνόν.

Οἱ ἱατροὶ δὲν ἀπέκρυπταν πιά ὅτι ἐλάττωσε ἐλπίδες διέσωσιν γιὰ τὴν σωτηρία του. Ὁ ἴδιος ὁ πρίγκηψ προσπαθῶν τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ καὶ σὲ μιά στιγμή, ἀφῆκε μιά τρομερὴ κραυγὴ:

Θὰ πεθάνω! εἶπε.

Τότε μιά φωνὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ δάθος τῆς αἰθούρας.

Ὅχι, ὠηλότατε, εἶπε αὐτὴ ἡ φωνή, δὲν θὰ πεθάνετε, ἀν βελήσετε νὰ μὲ ἀκούσετε.

Ὁ ἀνθρώπος ποὺ μιλοῦσε ἦταν ὁ Ἀνσὲλ Πεζενάκ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Τουρνόν.

ἔκαμε μερικὰ ἐγρήματα πρὸς τὸν κρεβάτι τοῦ πρίγκηπου καὶ εἶπε:

Ξέρω ἕνα ἀνθρώπου ποὺ μπορ.

ρεῖ νὰ σὰς σώσῃ!

Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; ἐρώτησε μὲ στυμμένη φωνή ὁ πρίγκηψ.

Ἐνῶς φυλακισμένος... ἕνας ἀνθρώπος ποὺ κρατοῦμε κλεισμένον μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο κελλί τοῦ μεγάρου, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀιδεομνηστῆ τοῦ πατρὸς Ἰγνατίου Λογιόλα, δὲν ξέρω ἀκριβῶς γιὰ ποῦ λόγῳ. Εἶνε ἕνας νέος ποῦ, πρὶν ἀπομεικῶς μῆνες, ἔκαμε ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα...

Καὶ ὁ Πεζενάκ ἀφῆγησεν τὴν ὡκίρια τῆς παραλυτικῆς νῆας.

Δυὸ μοναχοὶ ποὺ παρῆστεκαν στὸ προσκέφαλο τοῦ πρίγκηπου ἀδεσβαίονσαν τὸ γεγονός.

Ἐρτε μου γρήγορα αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου! ἔκαμε ὁ Κάρλος. Γρήγορα... Πειθαῖον...

Ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον ὠδήγησαν σὲ λίγο μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ πρίγκηπου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Νουστράδου. Τὸ πρόσωπό του ἦταν λοχρὸν καὶ ἕνας πικρὸς μορφὸς παραμόρφωνε τὸ σῶμα του.

Ἀλλὰ τὰ μάτια του διατρίβουσιν πάντοτε τὴν ὑπερόχην ἐκκίνη λυμφίμου, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἕνα ὑπερφυσικὸν δν.

Ἐγύρισε ἀμέσως τὸ βλέμμα του βλόγυρα καὶ εἶπε:

Νὰ θγοῖν ὅλοι ἀπὸ τὸ δωμάτιο!

Ἡ διαταγὴ τοῦ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Τὸ ὄρος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν τέτοιο, ποὺ κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση.

Τότε ὁ Νουστράδος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κρεβάτι, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἀγωνιόυσε ὁ διάδοχος Κάρλος, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο δημῶν τῆς Μαρίας ντὲ Κρουαμπρ. Ἐσκίψε ἀμέσως ἐπάνω του καὶ ἀρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ μὲ μεγάλῃ προσοχί.

Σὲ λίγο, ἡ περιέργεια τοῦ σφοῦ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Στὴ θέα τῆς εἶχε ἐμφανισθῇ ὁ αἰκτός.

Ἐπῆρε ἔπειτα τὸ χεῖρ τοῦ ἐτοιμοθάνατου μέσα στὰ δικά του.

Κυτάξατε με, εἶπε.

Ὁ διάδοχος ὑπήκουσε.

Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; ἐρώτησε.

Ναί, ἀπήντησε ὁ Κάρλος.

Ὁ Νουστράδος ἐσκύψε περισσοτέρῳ. Ἐνα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του καὶ μὲ φωνὴν θαθεῖα, ποὺ μολὶς ἀκούετο ὁ πρίγκηψ, ἐπρόφερε τὰ παρῆξεν αὐτὰ λόγια:

Ἀπόψε, ἀπὸ τὸ δάθος τοῦ κελλιοῦ μου, ἐφώνησα ὅς κάποιον ἐπὶ θὰ ἐγίνονταν Κάιν. Εὐτυχῶς, θάγω ἐγκρίτως. Ἐσυχάζετε, ὠηλότατε, καὶ ἐυλόγηστε τὸ Θεὸ γιὰτὶ ἕνας φανταστικὸς μοναχὸς μὲ ἔριξε μέσα στὰ ὑπόγεια κελλία αὐτοῦ τοῦ μεγάρου. Ἐὰν δὲν ἦσαν ἐδῶ, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς σώσῃ.

Καὶ τὰρσα;

Τώρα θὰ σωθῇτε καὶ θὰ ζήσετε!

Ἀλλὰ ἀπὸ τί πάσχω λοιπὸν; ἐρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Σὰς ἐδηλητήριασιν! εἶπε ὁ Νουστράδος. Ἐξέρω ἀπὸ τὸν περασμένον ὁρὸν ὅτι κάποιος ἐπρὸς κεῖτο νὰ δηλητηριασθῇ, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω ποῖος ἐπρὸς κεῖτο νὰ πεθάνῃ!

Ἐξέρατε! ἔκαμε ὁ πρίγκηψ ἐνῶ ἐνοιαθε ἕνα ρίγος θρησκευτικῆς φρικτασίας νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμα του.

Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ Νουστράδος. Προσπαθῶτε μάλιστα νὰ ἀποτρέψω τὸν δηλητηριαστὴ ἀπὸ τὸ σκεῦός του. Δὲν τὸ κατόρθωσα δυστυχῶς.

Ἄλλ' εἰσάστε φυλακισμένους, ὅπως μοῦ εἶπαν!

Ναί καὶ μάλιστα δεμένους μὲ γερὰς αλυσίδες.

Ὁ πρίγκηψ ἐγίνε πῶς πελιδνὸς ἀπὸ ὅτι ἦταν ἕως πρὸ ὀλίγου.

Ἐτραυλίσε!

Σὰς ἐξορκίζω, ἐν ὀνόματι τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, νὰ μὴ πῇτε ἂν ἐρχοῖσθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τὴν γῆ.

Δὲν ἐρχομαι οὔτε ἐπὶ τὸν οὐρανόν, οὔτε ἀπὸ τὴν γῆ, ἀπῆντησε ὁ Νουστράδος. Εἶμαι μόνον ἀνθρώπος. Ἡ καρδιά μου ἔχει κλωσθεῖ πολλὰς φορὰς ὡς τώρα καὶ κλαίει ἀκόμη. Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ γινώσκω τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ πρίγκηψ τὸν ἐκότταξε μὲ ἕνα σιωπηλὸ θαυμασμό. Ὁ Νουστράδος ὅμως ἔκαμε μιά καθυσυχαστικὴ κίνησιν καὶ εἶπε:

Μὴ φοβῆσθε!

Εἶπατε λοιπὸν ὅτι εἶμαι δηλητηριασμένος; ἐρώτησε ὁ Κάρλος, προσπαθώντας μὲ κόπο νὰ συγκεντρώσῃ τὴν σκέψιν του.

Ναί. Βλέποντας τὸ πρόσωπο, τὸ λαϊμό σας, τὰ δάκρυα καὶ τὰ χεῖρά σας, ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου. Περιγράφεται λεπτομερῶς μέσα σ' ἕνα σπάνιο βιβλίον μὲ τὴν ἐπιγραφή: Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δηλητηρίων.

Μέσα σ' ἕνα βιβλίον; ἐρώτησε ὁ διάδοχος τρεμντάς.

Ἀκριβῶς. Καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον δὲν συγχωρεῖ ποτε. Εἰμεθα ἴσως μόνον δέκα σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ, ποὺ γινώριζομε τὸ ἀντίστοιχόν του. Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοῦς. Μόλις πῆτε τὸ ποτὸν ποὺ θὰ σὰς ἐτοιμάσω, θὰ ἔχετε σωθῇ.

Καὶ εἶπατε ἐπὶ ἐγνώρισται ἀπὸς ποῖος ἦταν ὁ δηλητηριαστής;

Ὅχι. Ἐγνώρισα μόνον ὅτι κάποιος ἐπρόκειτο νὰ δηλητηριασθῇ σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ κελλί ὅπου ἦσαν φυλακισμένοι. Τώρα δὲ μὴν γινώριζω τὸ ὄνομα τοῦ δηλητηριαστοῦ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕ ΧΑΘΗΚΕ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Η 'Ελένη κοντοστάθηκε κοντο στάθηκε στον σιωπηλό διάδρομο του νοσοκομείου. Μία ξαφνική δειλία την έκρυψε τώρα, που πίσω από την πόρτα του θαλάμου δά τον έβλεπε έπειτα από τούτον και ρό.

Θάταν αλλαγήμένος άραγε; Τι θά του έλεγε; Πώς θά έξηγοόσε εκείνος την παρουσία της εκεί; Κι' έπειτα... μήπως ήταν βαρεία χτυπημένος;

Μία άφορητη άγωνία την έκρυψε, κι' έπλησίασε ζωηρά μία νοσοκόμο, που έβγαίνει από τον θαλάμο όπου της είπαν ότι εκείνος βρισκόταν.

— 'Ο Μίλτος Κρινάς είναι βαρεία; της ρώτησε.

Στον θαλάμο μου κανείς δεν κινδυνεύει, της έπέταξε άσπαστικά χωρίς καν να σταθί ή άδελφή.

Ανέπνευσε. 'Ετσι θά προσπασιζόταν ότι είχε πάει τυχαίως για να φέρη μερικά δωράκια στους τραυματίες και θά προσποιόταν, ότι δεν ήξερε καν πώς βρισκόταν εκεί πληγωμένος... Και θά τον έλεπε λίγο.

Αχ! πώς διψούσε την παρουσία του...

Χθές, διαβάζοντας στην έφημερίδα ανάμεσα στα όνόματα των τραυματιών πούχαν μεταφέρει και τούνομα του παλίου τους γείτονα, ένοιωσε την καρδιά της να σταματήσει.

'Ο Μίλτος... η πρώτη και μοναδική της άγάπη!... Τι σημαίνουν όλα είχαν συμβή μετά... Τι έσημαιαν αν την είχε έγκυατεί, πει για χάρη της Λίλας—της καλύτερης φιλενάδας της;...

Μόλις έδιάβασε πώς είναι τραυματισμένος, έξέχασε μονομιάς τὰ δάκρυα που εξ αίτίας του είχε χύσει και μία μόνον λαχτάρα την έκυριεύε, να τον δει, να τον άρει!

Ηταν γείτονες άλλοτε, την έποχη που έκείνη έπληγαν άκόμα στο Γυμνάσιο και εκείνος έσπούδαζε στο Πολυτεχνείο. Στα μαθηματικά δεν ήταν ποτέ της δυνατόν, μάλιστα άδελφικούς ώμους. Κι' ο Μίλτος που φαίνονταν να χαίρεται απ' τις συνηθειές αυτές, τσακίζονταν πάντα να την περιποιηθή με κάθε τρόπο.

Την άνοιξη κατέβαιναν στον κήπο κι' εκεί κάποτε πίσω απ' τὰ δικαιολογητικά παραθύρα του βιβλίου, της πρωτοείπε πόσο όμορφα ήταν τὰ μάτια της.

Τι γλυκές, άξέχαστες ήταν οι άρες εκείνες που και τώρα άκόμα, όταν τις άναπολούσε την έγέμιζαν μ' άνέκφραστη γλύκα...

Ποιά κακιά τύχη την έσπρωξε να του παρουσιάση την Λέλα; Δεν ήξερε τάχα την αίώνια μονία της να φλερτάει με όλους χωρίς ν' αγαπά κανέναν;

Και τὸ κακό έγινε; 'Ο Μίλτος, ζαλισμένος απ' τὰ τεχνάσματα της πολύπειρης Λέλας, άρχισε να ψυχραίνεται με την 'Ελένη. Άρρωστος τις έπισκέψεις του της φερνόνταν άδιάφορα και τέλος, μία μέρα, άνοιγοντας την έφημερίδα, είδε την άγγελία των άρραβόνων του με την... καλή της φίλη!

Ένοιωσε πώς της έδύσαναν κατάρτητα μαχαίρι. Και μία—δύο μέρες άργότερα, η Λέλα είχε τη σκληρότητα να την έπισκεφθή και να της πη με λεπτομέρειες πόσο τρελλά έρωτευμένος μαζί της άσι-

νόταν ο Μίλτος και τί δώρα της έκανε.

Η 'Ελένη εδάγκωσε τὰ χείλη της για να μη φωνάξη απ' τον πονο και μόνο τις νύχτες στο κρεβάτι της έκλαιε σιωπηλά.

'Ο Μίλτος είχε χαθεί πιά για εκείνην.

Λίγες έβδομάδες άργότερα, άναψε η φωτιά του πολέμου. Μέσ' στον μεγάλο αυτόν κατακλυσμό η 'Ελένη άρχισε να ξεχνά τον άτομικό της πονο και είχε οιάζει πιά από τη σκέψη της την άγαπημένη μορφή που την βασάνιζε.

Και ξάφνου, χθες, μία έφημερίδα, έφερε μπρος στα μάτια της τὸ όνομά του. 'Ο Μίλτος ήταν τραυματίας σε κάποιο νοσοκομείο.

Έσκήρτησε όλη, τὸ αίσθημα που ένόμιζε συνημένο έφροντисε πάλι. 'Αχ! πώς ήθελε να τον δει να τρέξη κοντά του, να τον παρηγορήσει, να τον ένδραρύνει.

Τώξερε πώς δεν είχε τίποτε να έλπιση. Μα οίμοι! ολη έβω από κάθε λογική να τον δει, ν' άκουσση τή φωνή του, να βεβαιώση πώς δεν κινδύνευε.

Και τώρα πίσω απ' αυτόν τον τοίχο θά τον έλεπε πάλι.

Ανάμεσα στα λευκά κρεβάτια όπου έκοιτόνταν τὰ πληγωμένα παλληκάρια, η 'Ελένη προχώρησε με θήμα άσταθές: 'Ενω προσπαθούσε να χαμογελάση και να πη δυο λόγια ενθαρρυντικά στους τραυματίες, ο νους της στριφογύριζε ανήσυχος άλλοι.

Ξάφνου, αίσθανθηκε λίγο πιο πέρα δυο μάτια να την παρακολουθούν. Έστράφηκε άδέξια και βεβαιώθηκε πώς ήταν ο Μίλτος.

Μα κι' εκείνος μόλις την είδε να στρέφη προς τὸ μέρος του, έγύρισε άλλού τὰ μάτια ταρταρίζοντας, και προσποιήθηκε πώς ρέμβανε.

Η 'Ελένη κοντοστάθηκε. Δεν σκεδίαζε ακρίβως έτσι τὰ πραγματικά, μα άφού ο Μίλτος είχε αντιληφθή πώς τον είδε, ήταν πιά περιττόν να προσποιηται πώς άγνοούσε την παρουσία του. Τράβηξε κατ' εύθειαν προς τὸ μέρος του και γελαστή σαν να μὴν υπήρχε τίποτε ανάμεσά τους, τὸ άπλωσε τὸ χέρι.

— Κι' εσύ εδῶ, Μίλτο; 'Ο νέος ταραχθηκε, κοκκίνισε, προσπάθησε να χαμογελάση και έδωσε μία τυπική κουτή απάντησι.

— Ποιος θά τώλεγε πώς έπειτα από τούτον καιρό θά συναντιώμασταν τυχαίως στην αθήνα ενός νοσοκομείου... Είχα έρθει να φέρω κάτι μικροπραγματικά στους τραυματίες και ξαφνικά σὰς διέκρινα... έλεγε η 'Ελένη.

— Αλήθεια, ποιος θά τώλεγε... επανέλαβε εκείνος σαν ήχῶ. 'Αν έργάσατε ένωρίτερα, θά θρίσκατε τον πατέρα μου, που πέρασε να με δει για δυο λεπτά, έπειδή η μητέρα είχε άρρωστη, κρεβάτιωμένη, έπρόσθεσε σαν να ζητούσε να δικαιολογηθή γιατί κανείς δεν βρισκόταν κοντά του.

Η 'Ελένη τον κατέρωγε με τὸ βλέμμα.

— Εύτυχώς που δεν έχετε τίποτε σοδαρό... έλεγε γελαστή.

— 'Ετσι σὰς είπαν; —Ναι έτσι μου έλεγε η άδελφή όταν...

Η 'Ελένη εδάγκωσε τὰ χείλη της. Προδόθηκε! Τὰ αίσθηματά αυτά λόγω άναίρετοσαν άπο προηγουμένως τὸ έλεγε και έδειχναν καθαρά πώς όχι μόνον έγνώριζε την παρουσία του εκεί, μα είχε ζητήσει μάάλιστα πληροφορίες για εκείνον.

Τὰ μάτια του τραυματίου καρφώθηκαν επάνω της με άπορία. 'Επειτα τὰ χαμήλωσε πάλι και έ-

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΑΝΟΙΞΙΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

'Ανοιξις ήρθε, ρε παιδιά... Πάει, πέρασ' ο χειμώνας, και με παρέες θελκτικές, αλλά και κατά μόνας,

αυτή την εποχή, πηγαίνουν όλοι να χαρούν λιακάδα κι' έσοχη.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κατ' έξοχην ώμίλησας θαυμάσια και πάλι κι' αίσθανομαι τὸ στήθος μου παταγωδώς να πάλλη,

καθ' ότι τὰ κοράσια που σφόδρα με μευώσιν, οὐ μὴν και τὰ γραβία

με τὰς άγκάλας άνοικτάς θά μοι έπιτεθώσιν και θά ζητήσουν μωτ' έμου, έρωτικά παιχνίδια.

'Ω! τίνι τρόπῳ θά σωθῶ από τὰς παμπογραφίας κι' απ' όσας γάρ θά πάσχωσιν άπό... φ ο υ σ κ ο δ ε ς (δ ρ έ α ς!)

ΣΟΥΣΙΟΥ

Οί τοσκαρίες, άνοιξιν προσμένουνε «μόν σέρ» γιατί δεν έχουν οι «παπασές» ούτε καλοριφέρ κι' όλες πηγαίνουν να λιαστούν λιγάκι στη λιακάδα.

Την άνοιξη προσμένουνε να δάλουν και μπουνάδα, γιατί στεγνώνουν εύκολα τὰ ρούχα στην ταράτσα και τρών από τὰ πλυστικά...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Την κάνουνε... τ α ρ α τ σ α!

ΖΑΜΦΩ

'Ιβοί! Τί θά τραβήξουμε οι δόλιες στην 'Αθήνα π' όλες αυτόν τον μήνα

θά βγούν με κοντομανικά, με μπλουζες ντεκολτέ κι' από τη μύτη θά τραβούν τον κάθε κοντεντέ.

Κι' εκείνες που γερόσανε, κι' αυτές πονούν στα νειάτα τους ξαδιάντρωπα θά δγαίουνε στη φόρα τὰ κριάτα τους.

'Ο κόσμος πὰ ήχλασε... Χρίστε και Παναγία! ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

'Αστες να μάς παρηγορούν στην... ά κ ρ ε ω φ α γ ί α.

ΠΑΓΩΝΑ

'Εγώ σε λίγο, ρε παιδιά, θά φύγω απ' την 'Αθήνα. Θά πάω και πάλι στο δουνό, για να περάσω φίνα.

Θά πάω ζανά στη στρούγκα μου, στα πρόβατα, στα γίδια, στους κάμπους, στα γρασιδία,

θά πάω ψηλά, στα έλατα, στον καθαρό άγέρα, θά φύγω από τη ζέστη

θά πάω εκεί που κελιάδουν τ' αηδόνια κι' η φλογέρα.

πνιξε είναι στεναγμό.

— 'Ωστε οι άδελφές δεν θρίσκουν σοδαρό να χάση ένας νέος τὸ πόδι του; έλεγε με πικρία.

Η 'Ελένη έχλώμισσε. 'Εσφιξε τὸ χέρι του, που ήταν έσπλωμένο στα σκεπάσματα και τὸ έχάιδεψε τρυφερά.

—Οί άδελφές έξερουν καλά πώς ένας άνθρωπος έστω και μ' ένα μόνον πόδι μπορεί να ζήση εύτυχισμένος. Ξέρουν πώς με μία τέτοια άπώλεια ένας άνθρωπος δεν καταστρέφεται, ούτε παύει να κινή τὸ ένδιαιφέρον.

— Λέτε πράγματα που δεν τὰ πιστεύετε παρετήρησε θλιδερά εκείνος.

— Εύτυχώς που δεν έχετε τίποτε σοδαρό... έλεγε γελαστή.

— 'Ετσι σὰς είπαν; —Ναι έτσι μου έλεγε η άδελφή όταν...

Η 'Ελένη εδάγκωσε τὰ χείλη της. Προδόθηκε! Τὰ αίσθηματά αυτά λόγω άναίρετοσαν άπο προηγουμένως τὸ έλεγε και έδειχναν καθαρά πώς όχι μόνον έγνώριζε την παρουσία του εκεί, μα είχε ζητήσει μάάλιστα πληροφορίες για εκείνον.

Τὰ μάτια του τραυματίου καρφώθηκαν επάνω της με άπορία. 'Επειτα τὰ χαμήλωσε πάλι και έ-

Κι' εδῶ θ' άκούσης «ρεσιτάλ» τής άοιδού... Παλαίστη!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Καιρός Ικρύος και κακός ά γίνη ζεσταμένος κι' από καμίνι τὰ γίνη ντουινιάς καθουριτισμένος.

Γι' αυτό κι' έγώ παραγκα μου και μααζι μου άφίνω και με καιρό πολύ ζεστό... Παωταιζής τὰ γίνω.

Σε Πονταράδες τὰ γυνοῦν να δγαίω τσok λεφτά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

'Αστα, καϊμένε Καραμπέτ, και δεν περνῶν αυτά, Κι' αν έχης φίνα κι' έλεκτά

και τὸ ψυγείο παγωτά τής πρωτευούσης τὸ κοινὸν δεν κάνει πιά υποχώρησι.

και παίρνει άραδα «Θησαυρό» με κρύα... έ π ι θ ε ὠ ρ η (σ ι!)

ΧΟΝΤΡΗ

Την άνοιξι που πρόβαλε, χαρούμενη κυττάω κι' απ' τη χαρά πετάω.

Θά δάλω τ' άνοιξιάτικα, πολύ κοντό φουστάνι, κοντό μέχρι τὸ γόνα,

κι' αν ο καιρός ζεστάνη, στην «πλάζ» θά πάω για «μπαιν-μίζε» και θάμαι σαν... (γ ο ρ γ ὶ ν α)

γιατ' είμαι και άραία.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μά πρόσεχε, Χοντρή, πολύ να μη σε δουνε οι 'Ιταλοί και για τὸ ύπεδρυχιο σε παρουν, τον... Ν η ρ έ α.

ΠΑΝΣΠΑΡ

'Εκπλήσσομαι, μα τὸ Θεό, γι' αυτή σας την κατάνυξι. Πώς κάνετε σαν τούς τρελλούς γιατί έρχεται η 'Ανοιξι;

Κι' αυτό, γιατί δεν σκεπτεσθε τὸ τρείς χιλιάδες έτος όποτε δεν θά υπάρχουνε στη γη μας έποχές και ζεστές και βροχές

κι' όλος ο κόσμος θά μπορη ν' άπολαμβάνη άνένως τις έποχές τις τέσσερις. Μ' ένα κουμπι τούτέστι

θάχη στο σπίτι του δροσιά κι' όταν γουστάρη, ζέστη πουλάκια δεν θά κελιάδουν επάνω στα κλαδιά

κι' άνθουν εύωδια ή γη δεν θά παρέχη

κι' άντι βροχές... ά ρ ω μ α τ α ο ούρανος θά δρέχη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

σείς χαρακτηρίζετε ως «μικρολεπτομέρειες» για να μάς δείξουν πώς ένας άνάστηρος είναι άπόμωχος του έρωτα και δεν μπορεί πιά νάχη την άξίωσι ν' αγαπήθῃ.

Η Λέλα ήταν έπιπόλαιη, τὸ ξέρω. Μά τώρα τί να περιμένω;

—Θα παίρνατε έναν άνάστηρο; διεμαρτυρήθηκε ζωηρά ο νέος.

—Γιατί όχι; 'Όταν μ' άρεσε τὸ άτομο του τί θά μ' έπείραξε αν είχε εύλινο πόδι.

Την έκύταζε κατάρτητα.

— Είστε ήρωικό κορίτσι. 'Αλλες δεν θά τὸ έκαναν ποτέ.

Η καρδιά της 'Ελένης έφτερούγισε: Τί έσήμαιναν τάχα τὰ λόγια αυτά;... Μήπως η ποινέμη της άγάπης μπορούσε άκόμη να έλπιση;...

— 'Οχι, δεν είμαι ήρωίδα, ξανόμαε πάλι. 'Όλες οι γυναίκες που αγαπούν άληθινά δεν προσέχουν σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες.

— 'Οχι δά! έξέσπασε ο Μίλτος. Τις προσέχουν! Και πρώτη απ' όλες η γυναιχή σας Λέλα.

Τὸν έκύταζε άφωνη έρωτηματικά ενώ διερωτόταν τί άραγε είχε πληγωθή περισσότερο απ' τη διαγωγή της αυτή, η περιφάνεια ή η καρδιά του.

— 'Εστειλε στη μητέρα μου τη βέρα, συνέχισε εκείνος βίαια, χωρίς καν να λάβη τον κόπο να με δῇ! Βλέπετε, άρκουν αυτά που

σείς χαρακτηρίζετε ως «μικρολεπτομέρειες» για να μάς δείξουν πώς ένας άνάστηρος είναι άπόμωχος του έρωτα και δεν μπορεί πιά νάχη την άξίωσι ν' αγαπήθῃ.

Η Λέλα ήταν έπιπόλαιη, τὸ ξέρω. Μά τώρα τί να περιμένω;

—Θα παίρνατε έναν άνάστηρο; διεμαρτυρήθηκε ζωηρά ο νέος.

—Γιατί όχι; 'Όταν μ' άρεσε τὸ άτομο του τί θά μ' έπείραξε αν είχε εύλινο πόδι.

Την έκύταζε κατάρτητα.

— Είστε ήρωικό κορίτσι. 'Αλλες δεν θά τὸ έκαναν ποτέ.

Η καρδιά της 'Ελένης έφτερούγισε: Τί έσήμαιναν τάχα τὰ λόγια αυτά;... Μήπως η ποινέμη της άγάπης μπορούσε άκόμη να έλπιση;...

— 'Οχι, δεν είμαι ήρωίδα, ξανόμαε πάλι. 'Όλες οι γυναίκες που αγαπούν άληθινά δεν προσέχουν σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες.

— 'Οχι δά! έξέσπασε ο Μίλτος. Τις προσέχουν! Και πρώτη απ' όλες η γυναιχή σας Λέλα.

Τὸν έκύταζε άφωνη έρωτηματικά ενώ διερωτόταν τί άραγε είχε πληγωθή περισσότερο απ' τη διαγωγή της αυτή, η περιφάνεια ή η καρδιά του.

— 'Εστειλε στη μητέρα μου τη βέρα, συνέχισε εκείνος βίαια, χωρίς καν να λάβη τον κόπο να με δῇ! Βλέπετε, άρκουν αυτά που

ΕΝΑΣ ΙΣΚΙΟΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Αύτος ο χωριάτης που συ νανήσαμε τὸ πρωί, εκείνος φταίει. Μας έδωσε στραβές οδηγίες κι' έχασαμε τὸ δρόμο, είπε στεναζοντας ο ένας από τους δυο ταξιδιώτες, ο Μπιχάν.

—'Ο Μπιχάν ήταν ένα στιβαρό παλληκάρι ίσαμε είκοσι χρονών, πάντα χαρούμενο και γελαστό. Οί ταλαιπωρίες όμως και οι περιπέτειες που είχε τραβήξει απ' τὸ πρωί τὸν έκαναν να χάση τὸ ήθικό του.

Και καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που είχαν έπιχειρήσει αυτήν την έκδρομη μαζί με τὸν φίλο τὸν Φερὸν.

—Τί φταίει ο χωριάτης; άπήντησε ο Φερὸν. Φταίμε έμεις που ξεκινήσαμε για ένα άγνωστο μέρος και δεν έφροντισαμε να πάρωμε μαζί μας ούτε έναν χάρτη, ούτε έναν οδηγό.

'Ο Μπιχάν έσταμάτησε. Και άκουσιμένους στο μπαστούνι του, είπε:

—Δεν άντέχω πιά! 'Αδύνατον να σύρω τὰ πόδια μου. Προτιμῶ να μείνω εδῶ όλη τη νύχτα παρά να κάνω έστω κι' ένα βήμα...

'Εξαφνα, ο Φερὸν έδγαλε μία κραυγή:

—Νά!... 'Εκεί, δλέπεις; είπε.

—Τί να ιδῶ; ρώτησε με άπορία ο Μπιχάν. Τί έπαθες;

'Ο Φερὸν με μία λάμψη χαράς στα μάτια, έδειχνε κάτι δέντρο.

—Νά, εκεί, είπε. Πίσω απ' τις καστανιές που φάνηκε πώς είδα μια καλύβα...

Τὰ τελευταία αυτά λόγια ξέκαναν τὸν Μπιχάν ν' άνακτήση κάτω τις δυνάμεις του. Και, σέρνοντας τὰ πόδια του, άκολούθησε τὸν Φερὸν στο μέρος που τὸν έδειχνε.

Πραγματικά, όταν έπέρασαν τις καστανιές, αντίκρυσαν την καλύβα...

Με την πρώτη ματιά που της έρριξαν, τούς έφάνηκε σαν έρημη κι' άκατοίκητη. Μέσα άπ' τὸν θάλασσο, ο Φερὸν ήταν θεοσκότεινα.

—'Ο Φερὸν άναψε ένα σπύρτο κι' έκύταζε γύρω του μήπως δρῃ καμμία λάμπα. 'Αλλά δεν δρῃκε. 'Εμάζεψε τότε μερικά ξερά κλαριά, τάβαλε στο τζάκι και τ'άναψε.

'Επειτα, σε μία σκωροφαγιά μένη πλατοθήκη, δρῃκε ένα κομμάτι κερὶ και τ'άναψε θριαμβευτικά.

Καθώς ήταν και οι δυο κουρασμένοι, δεν έκάθισαν πολύ συζητώντας και έσπλώθηκαν σε μία γωνιά για να κοιμηθούν. Τέλος, έσβυσαν και τὸ κερὶ.

'Επέρασαν έτσι μερικά λεπτά της ώρας.

—Φερὸν! άκούστηκε έξαφνα ή φωνή του Μπιχάν στο σκοτάδι. Φερὸν, άκούσε;

—'Ε, τί συμβαίνει;

—Μου φάνηκε σαν ν' άκουσα κάποιον θάρυδο... σαν κάποιος να κουνήθηκε...

—'Εγώ δεν άκουσα τίποτα. Κοιμήσου.

—'Αναψε τὸ κερὶ, για τὸ Θεό!, έπέμεινε ο Μπιχάν.

—Δεν έχω άλλα σπύρτα, είπε ο Φερὸν.

—Θεέ μου! έπιθύρισε ο Μπιχάν σαν έκατάλαβε πώς θάμεναν σκοτεινά.

Και δυνατόν, με φωνή βραχνή απ' τὸ φόβο, έφώναξε:

—Ποιὸς εἶνε;... Γιατί δεν άπαντάς;... Μίλησε λοιπόν, ποιὸς εἶνε;

Μία σκιά παρουσιάστηκε στο σκοτάδι, προς τὸ μέρος της πόρτας. Μόλις και μεταβάς την έμάντευαν στο χλωμό φῶς που έρριχναν τὰ τελευταία φρύγανα στο τζάκι.

Ωτισθοχώρησαν τρομαγμένοι, αλλά ή σκιά έπροχώρησε και εξακολούθησε να προχωρή προς τὸ μέρος τους.

—Μά ποιὸς είσαι τέλος πάντων, τί θέλεις; ούρλιαζε ο Μπιχάν με τὰ μάτια πεταγμένα έξω. Μίλησε, γιατί...

'Η σκιά άπέιχε τώρα μόνο τρία μέτρα και τούς έχωριζε απ' την πόρτα.

—'Αφσέ μας να περάσωμε!, έφώναζε ο Φερὸν.

'Η σκιά εξακολούθησε να προχωρή. Τότε ο Φερὸν έσηκωσε τις γροθιές του και μ' όλη του τη δύναμη έκτύπησε κατ'έκθελα τή σκιά, που σωριάστηκε άμέσως κάτω.

Μία κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία της νύχτας. 'Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τὸν Μπιχάν.

Τότε ο Φερὸν ώρμησε σαν τρελλός έξω απ' την καταρμένη καλύβα και τώβαλε στα πόδια...

—'Ολη τη νύχτα πλανήθηκε στους άγρούς...

Κατὰ τὰ δημερώματα, βρήκε κάτι χωριάτες και τούς άφηνήθηκε την περιπέτεια.

—'Εκείνοι στην άρχη δεν τὸν πιστεψαν.

—Για να ιδῶμε, είπε τέλος κάποιος, που τὸ δρῃκε τὸ φάντασμα;

—Τρέμοντας απ' τη συγκίνηση, ο Φερὸν τούς άδήγησε στην καλύβα.

—Ποιὸς κάθεται εδῶ; τούς έρώτησε. Μήπως ξέρετε;

—Καί δέβαινα, ξέρεμε! Κάθεται μία φτωχή γρηούλα.

'Ο Φερὸν ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο κοιτόταν νεκρὸς ο Μπιχάν. Και λίγο παρά πέρα, ήταν πεσμένη κάτω, λιπόθυμη άκόμη από τὸ χτύπημα τὸν Φερὸν, ή γρηούλα. Τῆς έρραντισαν τὸ πρόσωπο με λίγο νερό και συνήλθε. 'Αλλά δεν μπόρεσε να έξηγήση τί είχε συμβῆ, δεν μπόρεσε να μιλήσει... Γιατί ήταν κοφάλαη!

Μονάχα τότε ο Φερὸν κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά που την είχαν περάσει για φάντασμα, ούτε άκουγε, ούτε άπαντούσε.

ΕΡΝΕΣΤ ΦΡΕΜΟΝ

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΙΟΥΛΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 126ον, 1—3—41.

Ενέργειαι περιπόλων και πυροβολι-
κού, ποικίλης κατά περιοχάς ισχύος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 127ον, 2—3—41.

Περιωρισμένοι επιχειρήσεις έπα-
φης. Το ήμετερον πυροβολικόν εξηγά-
κασε εις τήν έχθρικόν τούτων εις
περιοχάς τινας. Εύστοχος βολή του έ-
προκάλεσεν έκρηξιν έχθρικών πυροβο-
λικών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 128ον, 3—3—41.

Δράσεις μικρών τμημάτων πεζικού.
Εντονός επιτυχής ενέργεια πυροβολι-
κού. Υπό τής αεροπορίας μας κατεσ-
ρίφθησαν 2 έχθρικά αεροπλάνα. Ούδε-
μία ζημία επηνέχθη εις τήν αεροπλάνα
μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 129ον, 4—3—41.

Τοπική επιτυχής επιχειρήσεις εις τόν
κεντρικόν τομέα επέφερε την καταστρο-
φήν ενός έχθρικού άρματος, την σύλλη-
ψιν δύο άλλων άρμάτων και την αι-

χμαλώσιον 160 περίπου όπλιτών και
5 αξιωματικών. Αφθονόν ύλικόν περι-
ήλθεν εις χείρας μας μεταξύ τού ό-
ποιού πολλά αυτόματα όπλα, 3 άντι-
αεματικά πυροβόλα και 3 άντιαεροπο-
ρικά τοιαύτα μετά τών πυρομαχικών
των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 130όν, 5—3—41.

Άγώνες περιπολιών και δράσεις πυ-
ροβολικού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 131ον, 6—3—41.

Ζωηρά επιτυχής δράσεις πυροβολι-
κού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 132ον, 7—3—41.

Κατόπιν επιτυχούς ενέργειας εις τόν
κεντρικόν τομέα, εξεδιώχθησαν τόν έ-
χθρον έκ τών θέσεών του, φυσικώς ι-
σχυρών και τεχνικώς ώργανωμένων.
Συνελαβόμεν 1050 αξιωματικούς, έν
οίς πολλοί αξιωματικοί. Αφθονώτα
ύλικά περιήλθον εις χείρας μας. Η
αεροπορία μας συνέδραμεν επιτυχώς
την άνωτέρω επιχείρησιν, δομαρδι-
σασα στόχους πεδίου μάχης, μέ κατα-
φανή άποτελέσματα. Άπαντα τήν αε-
ροπλάνα μας επανήλθον εις τήν ά-
σεις των.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)
Ο κόμης Ζιράρ ντε Ζιρά λαβαίνει μία ά-
νύμφη επιστολή ότι η κόρη που μόλις απέ-
κτησε η σύζυγός του Νάντια, δεν είναι δι-
κό του παιδί, αλλά του νεαρού και άδελφι-
κού του φίλου Ροδόλφου ντε Τρεντό. Έξω
φρενών ό κόμης άρπάζει τό παιδί από την
μητέρα, και τό εξοφανίζει. Αυτός φεύγει
στό Μαρκό. Δεν κάνει σκάνδαλο, γιά κατή
ρί του άλλου του παιδιού, τόν τριτοκόνο Άλ-
βέρτου. Άλλά θέτει όρους στη γυναίκα του,
ότι άν ποτέ μάθω ότι ήρθε την κόρη της,
θα σκοτώσω την μικρή. Και άν ποτέ συναν-
τηθώ με τόν Ροδόλφο, θα σκοτώσω τόν
Ροδόλφο. Παρά τήν άπειλή, η κόμησησα δι-
πει τόν Ροδόλφο. Συγχρόνως νομίζει πως
ήρθε και την κόρη της. Την άνύμφη επι-
στολή την έστειλε ό Φερνάνδος Φροντέ, φί-
λος και αυτός του κόμητος, γιά να έκδι-
κηθώ η Νάντια που δέχθηκε ψυχρά τις έρωτι-
κές του προτάσεις. Η μηδιστορα Μαριέττα,
φιλενάδα του, που την εξήπατα διαρκώς με
υπόσχον γάμου, τόν βόηθησε γρήν συκο-
φαντία αυτήν και τόν επέτρεψε να κάνει όλο
τό κακό χωρίς να άποκαλυφθώ. Ο Φερνάν-
δος, που είχε ανάγκη από χρήματα γιά να
καλύψει τήν χρέη που προκάλεσε η άκατά-
στατη ζωή του, σκέπτεται να βοηθήσει τάχα
τή Νάντια να βρή την κόρη της. Τόν βοή-
θει πάλι η Μαριέττα, η όποία πείθει τόν Θω-
μά και την Κατερίνη, δύο πτωχούς γνωστούς
της, να δώσουν την κορούλα τους και να ό-
μολογήσουν ότι τάχα σ' αυτούς είχε παρα-
δώσει ό κόμης την κόρη της Νάντιας να την
αναβρέψουν. Η κόμησησα πείθει και την
γυναικα και παραλαμβάνει με συγκίνηση τό
έξω παιδί γιά δικό της, πληρώνοντας ένα
σεξαστό ποσό, που τό μοιράζονται ό Θω-
μάς και η Μαριέττα (δηλαδή ό Φροντέ). Η
κόμησησα είναι εύτυχης λίγους μήνες με την
ιδέα ότι ήρθε την κορούλα της και άντρεφ-
τει την μικρή Σολάντζ με άγάπη. Μία μέρα
όμως ό Φερνάνδος της λέει ότι τό παιδί
διατρέχει κίνδυνον, ότι ό κόμης έμαθε πως
τό πήρε η Νάντια, και άπειλεί να τό σκοτώ-
ση. Προσφέρεται να τό πάρη αυτός και να
τό δώση σ' ανθρώπους ασφαλούς. Με σπασ-
μό χωρίζεται η Νάντια από την όποτιθεμέ-
νη κορούλα της. Ο Φερνάνδος παραδίδει την
μικρή στον άμαξά. Ιάκωβο, με την έντολή
να την σκοτώση. Άλλά η Μαριέττα, που
έξέρει τό κακούργον αυτό σχέδιο, είδοπαίσε
κρυφά τόν Θωμά και την Κατερίνη, τούς ά-
ληθινούς γονείς της μικρής Σολάντζ, οι ά-
ποιοι σώζουν τό παιδί και τό ξαναπαίρνουν.
Ο Φερνάνδος έλπίζει, πως η Νάντια στη
δυστυχία της, θα άποταθώ σ' αυτόν που
θεωρεί φίλο της.)

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΤΡΩΓΛΗ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

5 μεγάλα ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Η σκληρότης, η δειλία, η γκρι-
νια, η πληξεις, ό σνομπισμός

Επτά είναι τήν μεγάλα ελαττώματα, τήν θα-
νάσιμα άμαρτήματα, όπως άποκαλούνται, γιά
τά όποια άκούμε καθημερινά τούς ήθικολόγους
να μας μιλούν: Η ύπερηφία, η φιλαργυρία,
η άσέλγεια, η λαίμαργια, τό μίσος, η όργη
και η όκνηρία. Άπό μικρά παιδιά άκούμε να
μας μιλούν γιά τήν ελαττώματα αυτά και να
μας τονίζουν ότι πρέπει να τ' άποφεύγουμε.
Ωστόσο, ύπάρχουν και μερικά άλλα ελατ-
τώματα, γιά τήν όποια δεν γίνεται κατ' όσον
πολύς λόγος και όμως αξίζει να μιλώση κανείς
και γι' αυτά.

Η ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ

Υπάρχουν πολλοί που διδάσκουν ότι ό σω-
ματικός πόνος είναι άπαραίτητος γιά τήν ένί-
σχυση τής ψυχής. Νομίζω ότι τό π' άγμα είναι
πολύ συζητήσιμο. Ο πόνος είναι ό χειρότερος
έχθρος τού άνθρώπου. Ο πόνος είναι κάτι τό
άσάχατο. Τό ν' άνεχόμεθα ή τό να προκα-
λούμε πόνον στον άλλον, άποτελεί πράξιν σκλη-
ράν. Τελευταίως έγγνώρισα έναν γιάτρο, ποι
καταγινώσταν διαρκώς στο να θεροπεύει πα-
ραμορφωμένα παιδιά. Όταν τόν ρώτησα, τί
καλό έρίσκει σ' αυτό, μου άπάντησε ότι πι-
στεύει πως κύριον μέλημα τού άνθρώπου είναι
να προσπαθώ να καταπραύνη έστω και γιά
μικρό χρόνο τόν πόνο τού άλλου. Ποσοί όμως
δεν είναι εκείνοι που νομίζουν τήν σκληρότητα
ώς ψυχική δύναμη...

Η ΔΕΙΛΙΑ

Άκούμε συχνά: «Ο άνθρωπος δεν μπορεί
ν' άποφυγή τόν φόβο. Είμεθα θύματα τής ψυ-
χολογικής και διανοητικής μας καταστάσεως.
Τό θάρρος εξαρτάται από τήν έκκρίσεις των
ένδοκρινών αδένων μας και είναι άποτέλεσμα
ψυχικών αντιδράσεων που δεν υπάγουν στον
έλεγχον τής θέλησώς μας.»
Γιά να μη διαφωνήσω, τό δέχομαι όλα αυτά.
Νομίζω, ωστόσο, ότι τόν τελευταίον λόγον
έχει πάντοτε ή θέλησίς μας. Είμεθα δειλοί δι-
ότι δεν είδωχάμεν να έχωμε θάρρος. Διότι
δεν θέλωμε να έχωμε θάρρος.

Η ΓΚΡΙΝΙΑ

Η θάσις τού ελαττώματος αυτού είναι ή ό-
κνηρία. Επεμβαίνουμε έτσι στις άπολαύσεις

16

τήν διασκεδάσεις των άλλων, γιάτι δεν θέλω-
με να ταραχθώ ή δική μας ήσυχία. Ο γκρινι-
άρης άποδοκιμάζει κάθε τί που τόν ένοχλεί.
Προσπαθεί να σκοτώση τήν χαρά των άλλων,
γιάτι θέλει να μη χάση τήν άπόλαυσή τής τε-
μ' ή άπόλαυσή, είτε γιάτι αυτός δεν είναι σε θέσι
ν' άπολαύση όταν άπολαύδουν οι άλλοι.
Εκείνος που τήν τήν, γιά τόν χορό, γιά
ένα σωρό πράγματα και προσπαθεί να επιβά-
λη σ' όσους εξαρτώνται άπ' αυτόν, να στερη-
θούν τήν άπολαύσεις αυτές. Όλα τήν μικρά
έκείνα πράγματα που όμορφύνουν τήν ζωή, ή
γκρινιάρης τήν δηλητηριάζει με τήν επέμβασι
του, τήν καταστρέφει. Είναι ό δολοφόνος τής
χαράς των άλλων.

Η ΠΛΗΞΙΣ

Άκούμε συχνά ανθρώπους να λένει: Πλήτ-
τω. Πλήττω φοδερά. Και όταν θή τούς άπαν-
τησετε ότι είναι δυνατόν κάτι να κάμουν, σή
θα τους άποχοληθούν, ώστε να μην πλήττουν.
Θα σάς άντιτάξουν ένα σωρό δικαιολογίες.
Άλλοτε σάς λέγουν ότι δεν έχουν με τί ν'
άποχοληθούν, άλλοτε πως τούς λείπουν τό λε-
φτά κλπ. Και όμως: Η πληξίς δεν είναι παρά
ένα άμαρτήμα. Πλήττω γιάτι είμαστε όκνη-
ροί. Πάντα υπάρχει κάτι που μπορεί να μας
άποχολήση. Άρκει να θέλωμε. Ένα ώραίο
είδηλο, ένα πρόχειρο έργο, κάτι τέλος πάντων
που θα τό έρωμε άρκει να τό θέλωμε.

Ο ΣΝΟΜΠΙΣΜΟΣ

Άλλο αυτό ελαττώμα, άλλο άμαρτήμα,
που άσχημίζει τήν ζωή μας, μάς κάνει σκλη-
ρούς, άπρεπείς, θάρσους και π' προκαλεί
ένα σωρό βενά και πόνους γύρω μας. Κυ-
τάξτε τήν δακτυλοδείκτη που από σνομπι-
σμού περιφρονεί τήν ύπηρεσία, τήν άπονομι-
πιδιά τούς γονείς των — που έδωκαν ώστό-
σο τό αίμα τής καρδιάς της — που έδωκαν ώστό-
φύσους — τόν νεόπλουτο που περιφρονεί τόν
πτωχό φίλο του και πέστε μου άν ό σνομπι-
σμός δεν είναι τό πιο θανάσιμον άμαρτήμα.
Ενα από τήν μεγαλύτερα ελαττώματα.
Θα μπορούσα να προσθέσω και άλλα στον
κατάλογο, άλλα... θα έβανα πολύ μακριά.

ΑΕ ΣΛΙ ΧΟΥΑΡΝΤ

ΤΙΜΙΑ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ο δικηγόρος. — Τί θα μου δώσης άν άπο
δείξω τήν άθωότητά σου γιά τήν κλοπή που
σέ κατηγορούν;
Ο λαοδότης. — Τά μισά... από όσα έχω
κλέψει!

Η ΣΥΝΕΠΕΙΑ

— Έμαθα πως συμπαιθείς ύπερβολικά τήν
Φωφό.
— Άνοήσιες, φίλε μου! Δεν θέλω πιά ούτε
να τήν βλέπω.
— Τσακωθήκατε λοιπόν;
— Όχι. Παντρεύθήκαμε.

παιδί δεν είναι τής Νάντιας, αλλά δικό μας.
Κι' έτσι έφυγε ή Μαριέττα εύχαρητημένη
με τόν έαυτο της. Γιατί είχε τήν γενναίωσα.
ρία να τούς δώση, σε μία στιγμή καλωσύνης,
τά χίλια φράγκα που τής είχε έμπιστευθώ ό
Φερνάνδος, μέρος από τήν τυχή τού αίματος
της άδώς μικρούλας, γιά να τούς βοηθήση
να σώσουν τό παιδί τους.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΤΡΩΓΛΗ

Ήταν όμως γραμμένο ό Θωμάς κι' ή Κα-
τερίνα να πληρώσουν άκριβά τό φταίξιμό
τους, τό διπλό τους φταίξιμο, να δώσουν τό
παιδί τους σε ξένα χέρια και ν' άποτίσουν
τήν κόμησα.

Μόλις μπήκαν μέσα, ό Θωμάς έπεσε βαρύς
στό στρώμα του.

Η Κατερίνα άπορροφημένη να θαυμάση
τά όμορφα φουστάνια που φορούσε ή κορού-
λα της, δεν τόν έπρόσεξε. Σε λίγο όμως ά-
κουσε τήν φωνή του, πνιγμένη:

— Γυναίκα! Δέ θάστω άλλο!...

— Έτρέφε κοντά του κι' είδε ένα ποτάμι αλ-
μα να έγαινη από τό στόμα του.

— Θεέ μου! ψάχνουν τρέμοντας σύγκορ-
μη. Τί είναι αυτό; Τί έπαθε;

— Πειθαίνο! Έκάμε άγνά ό άρρωστος. Αλ-
μύπησις, δεν έλπεί;... Ήταν ό θάνατός
μου αυτή ή κόρυσις μέσα στη νύχτα.

— Να φωνάξω; έπεσε σαν τρελή ή Κατε-
ρίνα.

— Όχι, τήν έμπόδισε αυτός. Τί θα κατα-
λάσθω; Τί μπορούν να βοηθήσουν οι άνθρω-
ποι;... Κι' ό Θεός δεν μπορεί να βοηθήση,
γιάτι είμαστε άμαρτωλοί.

— Έγινερά σ' αμαρτωλίας του θάρρος. Η Κα-
τερίνα έβλεπε τήν φωνή. Μά ώσπου να μα-
τευτούν οι γειτονίσσες ό Θωμάς ήταν κίχλας
νεκρός.

Η Κατερίνα έβλεπε έρημη στον κόσμο ν'
αναβρέψω στή φτώχεια και στή δυστυχία τό
κοριτσάκι της, που γιά μία στιγμή είχε όνει-
ροπλήσει να τό ίδω σε παλάτι.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Όταν παρουσιάστηκε ό Φερνάνδος στή
Νάντια γιά να τής άναγγείλει τόν πνιγμό τής
κόρης της, πήρε τό πιο θλιμμένο ύφος που
μπούσε να πάρη.

Στήν άρχή, ή Νάντια φαινόταν να μην κα-
ταλάσθω τό λόγιον του. Τόν έκτύπησε με μά-
τια σπληνισμένα πέλους. — Έπειτα, έσφηνά,
άρχισε τό θρήνη. Θά έργάζηκε και πέτρες τό
κλάμα της. Μά ό Φερνάνδος καθώς τήν έ-
βλεπε έτσι λυγισμένη μπροστά του, δεν έπρό-
σεχε τίποτε άλλο παρά πόσο άμυρφη ήταν
ήταν και στή μεγάλη της λύπη άκόμα.

Εσφηνά, ή φωνή της Νάντιας άκούστηκε
άγρια μέσα από τό θρήνη της:

— Φύγε, φύγε από μπροστά μου Φερνάν-
δε! Έσύ μου πήρες τό παιδί μου στο λαϊμό
σου...

Τόν έκτύπησε με μάτια τρελλά, γεμάτα μί-
σος.

Προσπάθησε ό Φροντέ να τήν ήσυχάση με
λόγια ύπομονητικά. Άλλά σ' αυτή τήν κατάν-
της έδιδάσκει πως δεν είχε έλπίδα να τόν ά-
γάπηση ποτέ αυτή ή γυναίκα. — Έδάγκωσε
τά χείλη του με λύσσα, έσπηνσε τούς ώμους
του κι' έφυγε όχι με τήν κόρη γιά τήν λύπη που
είχε δώσει και γιά τό έγκλημα που είχε κάνει
(άφωτο έννομίζε πως είχε σκοτώθώ ή μικρή Σο-
λάντζ), αλλά με τό πολύ πείσμα και με τό πιο
μεγαλόν πόθο να κατακτήσει τήν Νάντια.

Κι' ή δύστυχη αυτή μάνα, που θρηνούσε έ-
τσι γιά τό παιδί που δεν ήταν δικό της, τό
θράδυ όταν ήρθε στή συνθημένη έπισκεψή
του ό Ροδόλφος, τότε μόνο έννοιωσε πως μπο-
ρούσε ν' άφείθω στή λύπη της και να πη τόν
πόνο της σ' έναν άντρα που θή τήν έννοιωσε.

Ο Ροδόλφος ήταν άκόμα άδύνατος. Δύο
μήνες είχε μείνει στό κρεβάτι μετά τό «τυ-
χαίο» του δυστύχημα. Δύο μήνες έπαύθηκε
σχεδόν μεταξύ ζωής και θανάτου. Τό άναθώ
παιδιάτικόν του πρόσωπο ήταν άκόμα χλωμό,
και γύρω από τά μεγάλα γαλανά του μάτια,
κύκλοι μαύρου έδειχναν πως είχε ύποφέρει πο-
λύ. Ο άμαξάς που τόν είχε χτυπήσει, δεν
είχε κατορθώθώ ν' άνακαλυφθώ.

Η Νάντια τόν είχε περιποιηθώ στήν άφρώ-
στεια του σή να ήταν παιδί τής ή μικρότερής
της άδελφής. Τώρα στή δυστυχία της αυτός
της παραστάθηκε σαν άβλητον άδελφό. Γιατί
ή θλίψη έρίσκει στο στρώμα τής Νάντιας.

Τρεις μήνες χαροπύλαψε κι' αυτή. Η κυ-
ρία ντε Σεβέριας δεν έκλεισε μάτι τρείς μή-
νες. Ο Ροδόλφος δεν έλειπε ούτε μέρα από
τό σπίτι. Κι' ό Φερνάνδος έρχόταν τακτικά,
κι' έκανε τόν συντετριμμένο.

Όταν έπί τέλους σηκώθηκε από τό κρε-
βάτι ή κόμησησα φαινόταν νάχη γεράσει σε
κα χρόνια. Τό χαμόγελο δεν έαφανήκε από
χέλη της. Ο μικρός Άλβέρτος, μάταια προσ-
παθούσε με τά παιχνιδάκια του να τήν κάμη
να χαμογέλαση.

Σή να τήν είχαν έρριζώσει τήν καρδιά
της, ή κόμησησα δεν έννοιωσε πιά κανένα έ-
κ διαφέρει γιά τή ζωή. Άρχισε ν' άποχολήται
με φιλονεικίες. Έγύριζε τήν φτωχογειτο-
νίες μαυροφορεμένη, χλωμή, θλιμμένη.

Τόν Φερνάνδο τόν έδεχόταν όπως και πρὶν.

τα. Δεν τού έδειχνε ούτε πιδ πολλή έχθρότη-
τα. Ούτε πιδ μεγάλη φίλια. Όταν έβλεπε
τόν Ροδόλφο μέ άνεπαίδητη λάμψη περ-
νόσσε από θλιμμένη τήν μάτια, αλλά κι' α-
πό έσθυνε γρήγορα. Ένοιωσε πως δεν μπο-
ρούσε να γίνη πιδ δυστυχισμένη.

ΔΥΟ ΦΤΩΧΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Είχε χιονίσει έκείνη τήν θραυά τού Φε-
βρουαρίου. Οι δρόμοι τού Παρισιού ήταν ά-
γνώριστοι κάτω από τόν λευκό μανδύα τους.
Τά φώτα τών φαναριών έφαινονταν άσπρα.
Τουρτουρίζοντας, οι διαδότες έτρεχαν στή
σπίτια τους. Μόνο έξω από τήν Όπερα παρε-
τρείτο ζωηρά κίνησις. Άμαξια έφθαναν και
κυρίες κομψοτεμένες με θραυδές τουαλέ-
τες έγγαιναν από μέσα κι' έτρεχαν συνοδευ-
μένες από κομψούς κυρίους στό θέατρο.

Ένα κοριτσάκι έως έπτά έτών στεκόταν
κοντά στή σκαλοπατία. Η φωνούλα του ά-
κουγόταν όλη τήν ώρα τρεμουλιαστή, δειλή:

— Λουλουδία, όραία λουλουδία, Πάρτε,
κύριοι, γιά τίς κυρίες!

Κανένας όμως δεν άταματούσε μέσα στο
τούρτουρο ν' άγγόσση τά φτωχά λουλουδάκια
της μικρούλας. Κι' όσο περνούσε ή ώρα, τό-
σο ή φωνή τού παιδιού γινόταν πιδ τρεμου-
λιαστή, τόσο τά χεράκια της εξόλιαναν και
με δυσκολία μπορούσαν να κρατήσουν τό πα-
χέρι με τό έλαφρό φορέο του.

Όταν σταμάτησαν τ' αμάξια πιδ νάρχων-
ται ή μικρούλα έκβησε στή σκαλα, έπάνω
στό χιόνι, κι' έμέτρησε τά λεπτά που είχε
μαζέψει. Ήταν λίγα, λίγα...

Έσταύρωσε ή μικρούλα τά μελανισμένα
της χεράκια κι' έμεινε έκκλητική με τά χείλη
της σφιχτά, σαν μικροσκοπικό άγαλμα άπεί-
ποιάσις.

Ένας άργυροφορμένος κύριος έπέρασε έ-
κείνη τήν στιγμή, μπαίνοντας με όχημα στυτό
στό θέατρο. Μ' άχναν, τό κοριτσάκι έφώνα-
ξε:

— Πάρτε λουλουδία γιά τίς κυρίες!

Έγύρισε ό άνδρας και στάθηκε. Άπλωσε
τό χέρι του έπασε τό τρεμουλιαστό σαγόνι
της μικρής, τό σήκωσε και τήν έκτύπησε κα-
λά. Η μικρούλα ήταν ξανθή, και τά μεγάλα
της μάτια έφαινονταν θαυμάσιμα στο μισο-
σκόταδο. Τά μαγουλάκια της όμως ήταν όλο
χλωμα και τά ρουχαλάκια της άτημλητά.

— Χι! Έκάμε ό άνδρας δεν είσαι κι' ά-
σχημη. Κρίμα γιά μην είσαι κάμποσα χρόνια
πιδ μεγαλύτερη. Όταν μεγαλώσης όμως, φαν-
τάζομαι ότι δεν θα ξεφύγης κι' έσύ από τά
δίκτυα τού Φερνάνδου Φροντέ.

Έταίπησε τό μαγουλό της μικρής έγέλα-
σε εύχαριστήμενος με τόν έαυτο του, και άνε-

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

θηκε τίς σκάλες της Όπερας.

Τό κοριτσάκι τόν έκτύπησε με τήν άπογοή-
τευσι στήν μεγάλη του έκφραστική μάτια.

— Καλησπέρα, Ύβέτι! άκούστηκε μία παι-
διάτικη φωνούλα έκείνη τήν στιγμή κοντά της.

ΚΑΤΙ, πού ξαναζήσε...

ΔΙΣΩΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΗΣΕ

— Κυρίες και κύριοι, έφωνει ο σπηκέρ της «Αρτεμίνιας», σε λίγο θα ήθετε το νέο μας νούμερο, την διεθνή εφ'ετησίαν Πόρα σ' ένα ταχυδρομικό χορό!

Ο Κώστας, με γυρισμένη την πλάτη στην πίστα, πίνει άφεκα και μελαγχολικά το τρίτο του ούισκου. Σε μία στιγμή, γυρνάει και κυττά την χορεύτρια. Είναι μία μελαγχολική κοπέλλα, που χορεύει ρυθμικά, χτυπώντας ένα με γάλο ντεφι.

«Κάπου την ξέρω», σκέπτεται. Το κόκκινο φως των έμποδίζει να ιδεί καλά τα χαρακτηριστικά της. Με το άναμμα των φώτων, η κοπέλλα φεύγει μ' ένα χαμόγελο θριαμβικό.

«Περιέργω σκεπτεται ο Κώστας, κάπου την ξέρω, μα πού;»

«Α, όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν! Θα είναι μια φοδερή όμοιότης!»

«Όχι, δεν μπορεί η Καίτη και η Νόρα να είναι το συτό πρόσωπο!»

Σε λίγο, μέσα σ' ένα άφωγο φράκο, η Νόρα τραγουδά διάφορα κουτά τραγουδάκια. Ο Κώστας πλησιάζει για να την ιδεί καλύτερα. Αυτή είναι, δεν υπάρχει αμφιβολία. Η ίδια έλαθε κοντά στο στόμα, η φωνή, τα μάτια. Τα μεγάλα μαύρα μάτια, που έχουν χάσει την άθωα παιδική τους έκφραση.

«Αβελά, η Νόρα στρέφει το κεφάλι προς το μέρος του. Παρ' όλο που ο Κώστας, είναι σκέτος ο Κώστας, ο Κώστας που άναψε μ' όλο το πάθος της παιδικής της καρδιάς, αυτός που πρώτος της έπροσφερε το γλυκό πιστό της γάστρι, για να την ιδωθεί ύστερα από ένα άπλο καπνιστικό του. Και όταν έμεινε μόνη, κουρασμένη, άπογοητευμένη, έφυγε μακριά από την πατρίδα της, από τους δικούς της.

«Εξη χρόνια έπέρασαν. Έγινω ρισε τη ζωή καλά με τις πίκρες της και τα θάσανά της. Τώρα τίποτα δεν είναι δυνατόν να την πληγώσω... Το κοινό χειροκροτεί. Φαίνεται, θα τελειώσει το τραγούδι.

Μπαίνοντας στο καουρίν της, η Νόρα βλέπει ένα μπουκέτο έλ ολέττες. Τα λουλούδια της! Μία κάρτα είναι επάνω. «Έχει ήδη μαντέψει. Επάνω από το δνομό, διαβάσεις: «Σας συγχαίρω για την εξέλιξη!»

«Τέρας, σκέπτεται, είναι και θα μείνεις ο ίδιος!»

Τον μισεί. Ντυνεται διαστικά και έβγαίνει.

Μόλις την βλέπει, την πλησιάζει.

— Καλησπέρα σας, της λέει ερωτικά, ενώ σκύβει και της φιλεί το χέρι.

«Αχ, αυτή η ερωτική του, η άπαισία του ερωτική!»

— Μόνον σαμπάνια! άπαντα με περιφρόνησι.

«Εκείνη τη στιγμή είναι δυο Ι. σόπαλοι αντίπαλοι. Η ζωή την έχει διδάξει. Δεν είναι πλέον το κοριτσάκι που του έγκρημιαν τα άνειρα ένα χειμωνιάτικο δειλινό.

— Χορεύουμε; την ρωτά.

— Όχι, είμαι λίγο κουρασμένη.

— Νομίζω, λέει θυμωμένος, πως μία κυρία που κάνει κονσολμασίον δεν άρνιεται τίποτα.

Πόσο ήταν σκληρός, πόσο ήταν ο ίδιος! Σηκώνεται άμυλητη.

«Είμαι θάνατος», σκέπτεται μετανοήμένος.

— Κυττά με, της λέει, μήπως και πάλι φοβάσαι σαν τότε; Πές μου, θυμιάσαι τον παλιό καιρό, τότε που η μικροσκοπική Καίτη ζούσε μόνο για μένα;

18

«Επάνω στο πέτο του κυλούν δυο δάκρυα.

— Καίτη μου, άγάπη μου, μ' κρό μου κοριτσάκι, κλάεις; «Ωστε άκόμη!...»

«Ο πάγος έχει διαλυθεί, οι προ σωπίδες έπεσαν.

— Σε περιμένω στην είσοδο, πήγαινε να ντυθείς.

Σε λίγο, το άυτόκινήτο του σταματά στο σπίτι του.

— Ω, Κώστα, άκόμη έδω κά θεοσαι;

— Ναί, Καίτουλα, ζούσα με τις άναμνήσεις μου. Πές μου κάτι από τα περασμένα, της λέει, ενώ την βοηθεί να έβγαλει το παλτό της.

— Άς μη μιλάμε τώρα γι' αυτό. Μα τίποτα λοιπόν δεν άλλαξε. Σε έδω μέσα; Τα τρία πιάτα στην ίδια θέση. Το κάδρο με τα λευκά τριαντάφυλλα επάνω από το ντινέζι. Τίποτα δεν άλλαξε; Κι' εσύ είσαι ο ίδιος; Πές μου είναι πάντα τόσο ίδιότροπος, τόσο είρων, τόσο άπότομος και λιγάκι...κακόγος.

— Τρελλά, θεότρελλο παιδί! Μά σλήθεια, Καίτη, δεν πρέπει να ξανατραγουδήσεις!

— Μην άρχιζεις σκηνές, ξέρεις ότι έχω συμβόλαιο.

— Θα το έξαγοράσω.

«Έτσι κι' έγινε. Ζήσαν μαζί τρεις μήνες χαρούμενοι κι' ετού χαίμενοι. Την έλάτρευε όσο ποτέ άλλοτε. Αυτό όμως δεν τον έμ

πόδιζε να την κάνει να άποφέρει. Έχθες το θράδυ άκόμη της είπε ότι κάθε φορά που την κρατά στην άγκαλιά του, του προκαλεί φόβη, γιατί σκέπτεται τόσους άλλους που έχει γνωρίσει. Της έλεγε και άλλα πολλά λόγια σκληρά. «Όλα αυτά τον έδασάνιναν τώρα και δεν τον άφηναν να έργασθ. Φεύγει από το γραφείο για να πάει σπίτι. Θέλει να την δει, να της μιλήσει, να της ζητήσει συγγνώμη, να την σφιχτεί στην άγκαλιά του. Άνοιγει την πόρτα, φωνάζει, αλλά κανείς δεν άπαντά. Ένα κακόδ προαίσθημα σφίγγει την καρδιά του. Το σπύτι είναι άδειο με επάνω στη μηχανή διέδοθηκη είναι ένα γράμμα. Το άνοιγει τρέμοντας και διαβάει:

«Κώστα, άγάπη μου,

»Συχαρώ με, μα καταλαβαίνω πως ζούμε μία χίμαιρα. Πάντα μεταξύ μας θα ζή το παρόν. Μ'ήθα σε σένα παιδίωλα άγνή, μ'ά μ' έβιαζες. Τώρα φεύγω μόνη μου. Μη λυπηθείς, μ' έκανες εύτυχισμένη.

Δική σου,

Κ α ί τ η

— Πάλι έγώ την έβιαζα, λέει με πόνο, ενώ δυο δάκρυα κυλούν άργά άπό τα χείλη του. Μένει εκεί άκίνητος. Ξέρει καλά πως όλα τώρα πιά τελείωσαν για πάντα.

ΑΔΩΝΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ...

ΕΝΑ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ο πόλεμος για το ήσυχο χωριό της Γκιουλούμ δεν είχε άκόμη τελειώσει. Ο άμυνότατος είχε έδωκε, θεία, τον τελεάλη του χωριού, τον Τοπάλ Ιοισήλ, που ήταν ο μόνος άντρας που είχε μείνει με τους γέροντες στο Γεσίλκιοι, να γυρίσει, με το νταούλι του το χωριό και να διαλαλήσει πως είχε άπογοησθή άνακαχή, μα όλοι έκούνησαν το κεφάλι. Στ' άργαστηρια στην κεντρική πλατεία του χωριού, με τον πολυκρουνο ετασμένο άπ' έπου γάργαρο και κρουσταλένιο έτρεχε νυχτοήμερα το νερό, κανείς δεν έπίστευε ότι σπ' άλγηθα είχε τελειώσει πιά το μακελειό. Μπορεί να τώλεγε και η μοναδική έφημερίδα που είχε φέρει από την Πόλη ο γέρο Χαρής, ο άμα νετζίρ, αλλά πάλι τα κεφάλια, που τα είχε άσπρισει η ήλικια και η πείρα της ζωής κουνιάνταν με άμφιβολία.

— Άν δεν γυρίσουν τα παλληκάρια μας, έλεγε ο Ταχρή μπαμπάς, ο δημογέροντας, που είχε δυο γιουσίς στο στρατό, δεν πιστεύω πως τελείωσε ο πόλεμος.

Μά περισσότερο άπ' όλους δεν το πίστευε η άομορφή Γκιουλούμ, η πιο φτωχούλα σε προικία, μα η πιο πλούσια σε χάρη και βροσία κοπέλλα του χωριού. Και δεν το πίστευε διπλά και τριπλά αυτή από τους άλλους, γιατί δεν έβλεπε να της έναγογυρίσει ο Γιουσούφ, το καμάρι του χωριού, το φως και η έλπίδα της ζωής της, ο λεβεντονεύς που του είχε χαρίσει την καρδιά, έδω και πέντε χρόνια.

Φτωχός αυτός, φτωχά και σά τη, είχαν ζευγαρώσει τις καρδιές και τις φτώχειες τους, με την άποφασι, μόλις τελείωση ο πόλεμος, να παντρευτούν και να γλυκάνουν με τα χάδια τους το μαύρο ψωμί που θάβγαζαν, δουλεύοντας και οι δυο για ένα κοινό, τώρα πιά, σκοπό, την εύτυχία του σπιτικού τους.

Την είχαν άνατήσει κι' άλλοι από χωριό την Γκιουλούμ, και παίδα και έιος, και την έχανε ζητήσει από την Γκιουλούμ, μα η Γκιουλούμ δεν μπορούσε να δώσει σε κανέναν κάτι που είχε πιά δοθεί. Έτσι, όλοι ήσαν την άπόφασι τους, παράμυζοντας μπρος στον Γιουσούφ, τ' άξιο και εύγενικό παλληκάρι,

που όλοι το άγαπούσαν στο χωριό. Όλοι, έκτός από τον Τοπάλ Ιοισήλ, τον τελεάλη του χωριού. Είχε άνατήσει και αυτός την Γκιουλούμ, μ' όλη την άρωστική φλόγα που νιώθουν σ' αυτές τις περιστάσεις, οι άσκιημένοι από τη φύσι άνθρωποι. Κουτσός και άλογικοιμήμενος ήταν, μολονότι νέος, το άποκρουστικό του μοῦτρο μέσα στο χωριό, γιατί, μέσα σ' άλλα, ήταν και μοχθηρή ψυχή.

«Όταν μ' εύγένεια το έκοψε η Γκιουλούμ τον έθα, ωρκόθηκε και έλεγε μέσα του: «Η έμένα η κανόνει!»

Και έμ' έλανε άλλο. Έκρυψε όμως μέσα στη μούρη του ψυχή τη μετ' έλπίδα που τον έκανε να χαίρεται στη μοναξιά του: να άκοιμήθ. στον πόλεμο ο Γιουσούφ και έτσι να μείνει η Γκιουλούμ έλευθερη. Άχρηστος για το στρατό, όπως ήταν, είχε μείνει στο χωριό και δεν άφηνε μέρα να μην περάσει από το σκακάκι της κοπέλλας, νιώθοντας, ήμερα με την ήμερα, να βερτεύει μέσα του το άνομο πάθος του.

— Θα γίνης δικιά μου, Γκιουλούμ, μονολογούσε. Αυτός που έχεις στο νοῦ σου δεν θα γυρίσει. Θα τον φάει το έδω! Μήπως δεν έχεις φάει ως τώρα τον Χαλήλ, που σ' είχε το ίδιο άγαπήσει και αυτός; Μήπως δεν ήταν άκόμη τον Άλήλ, που ήταν τρελλάς από άγάπη για σένα; Γιατί να άφήσει τον Γιουσούφ; Πέντε μήνες έχει να πάρη γράμμα ο γέρος του. Ποιος ξέρει πού άπορίζουν τα κόκαλα του κάτω από τον ήλιο!

Και έλπιζε ο Ιοισήλ να μην έναγογυρίσει ο Γιουσούφ με τόση άιγουρη, με όση λαχτάρα τον έπείριμαν η Γκιουλούμ και ο γέρος ο πατέρας του.

«Όταν ο μόνος άνθρωπος ο Τοπάλ Ιοισήλ, που είχε λυπηθεί γιατί έγινε άνακαχή.

Όστόσο έλπιζε.

Μία μέρα, ήρθε στο χωριό η πρώτη φουρνιά από άποστρατευμένους έφένους, και όλοι έπύσσαν πως τελείωσε ο πόλεμος. Όλοι, έκτός από την Γκιουλούμ, γιατί άνέμενα στα μαρτυροκατακρινμένα έκείνα παιδιά δεν είδε τον Γιουσούφ. Ο θάνατος σπερνούσε άμέσως μέσα στην ψυχή της. Όχι όμως για το.δ. Κάποιος γνωστός της στην πληροφόρησε πως ήταν κι' άλλοι

μαζί τους για ναρθούν. Άλλ' έμειναν στο γεγονικό χωριό, γιατί δεν είχε άλλα ζώα να τους μεταφέρουν. Θα περιμένανε να περπάσουν αυτά που είχαν φέρει τους πρώτους που είχαν την χη να έναδοῦνε το χωριό και τους δικούς τους.

Άναμεσα τους και ο Γιουσούφ, ζωντανός και άκέραιος... «Όταν άπομονωμένος μ' άλλους συντρόφους, σε κάποιο δούνο, γι' αυτό και δεν έπαρναν ειδήσεις του τόσον καιρό. Έκεί τον έρθε η άνακαχή. Έμάτη χαρά, περίμενε η Γκιουλούμ να έμπερσεί η άλλη μέρα, όχι όμως και ο Ιοισήλ. Νύχτα αυτές ξεκίνησε σαν το άγριμ που έγαλινε ζητώντας την τροφή του, μ' ένα παλιό μούσερ στο χέρι. Κανένας δεν τον είδε, κανένας δεν τον άκουσε. Όλη τη νύχτα περπάταγε χωρίς να τον σταματήσει ούτε στιγμή το πονεμένο του πόδι. Πηδούσε χαντάκια, άνέβαινε βουνά, περνούσε ποτάμια χυμμένος ως τη μέση στο νερό. «Όταν βέβαιος πως ο Γιουσούφ, τρελλάς από λαχτάρα, δεν θα έμεινε να στείλουν πίσω τ' άλογο για να κινήσει κατά το χωριό. Άφηνε μόνος του, πετίζοντας να ριχτεί μία ώρα άρχητρα στην άγκαλιά της άγνημένης του.

«Η αύη ήρθε κοντ' τον Τοπάλ Ιοισήλ καρτέρι πίσω από ένα βουναλάκι από χωμα και κοπριά, που είχαν ύψώσει οι χωριάτες ένα χωράφι, κοντά στο δρόμο που άδηγούσε στο χωριό του. Δεν έπεριμενε πολύ ο άποδωγμένος τον άντεραστή. Ένας στρατοκόπος ψηλός και λυγροκόμος έφάνηκε ξαφνικά άπ' το στοίψιμο του δρόμου. Περπάταγε άσπικα τραγουδώντας ένα νοσταλγικό τραγούδι και το περπάτημά του δεν έβεινε διόλου τον άνδρα που του δλε νύχτα δεν είχε σταματήσει ούτε λεπτό. Στ' όνομα του ναί για έδω, είχε τώσα ένα ράβδι γεμάτο ρόζους που από την άλλη άκρη του κρεμόντου ένας μεγάλος μπόγος. «Όταν ο Γιουσούφ!

«Η φλόγα του μίσους ζώηρε μέσα στα μάτια του Ιοισήλ. Τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν, μα όχι και το χέρι του την ώρα που έβγαζε το όπλο.

— Δε θα την ξαναζήεις, ψιθύρισε ο κουτσός.

Και κράτησε το λόγο του. Ένας έφρος κρότος, και το τραγούδι του στρατοκόπου δεν ένακούστηκε.

Πέρασαν τα χρόνια από τότε. Η Γκιουλούμ έγέρασε χωρίς να νιώσει τις γλ'ύκες που δίνει ο έρωτας στα νεύια. Και όμως άκόμη, δεν πιστεύει πως έτέλειωσε σ' όληθινά ο πόλεμος...

ΑΧΜΕΤ ΡΑΜΙΖ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΟΙΜΑ ΓΑΜΩΝ

«Ολόκληρη την ήμερα από γάμου τους, οι χωριατοπούλες της Δανάας είναι στεφανωμένες μ' ένα στεφάνι από μυρινίνες. Και η μοναδική προίκα που παίρνουν είναι ένα μεγάλο και κομψότατο σκαλισμένο σεντούκι από έρ, με σα στο όπιο υπάρχουν τ' άπαιράτητα άπορόρηχά τους.

Στην Κορέα για να παντρευθ. μετ' ένα γυναικά, πρέπει προηγουμένως να καθήσετε ένα χρόνο δούλος στο σπίτι των γονιών της.

Στ' έ Βιρμανία, ο γαμπρός άγοράζει τη νύφη. Όταν μάλλιστα είναι πλούσιος, έχει όσες γυναικές θέλει.

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

Στο Μπαμπούκ, της Άφρικής, οι γυναίκες δεν άξίζουν σχεδόν τίποτα. Με μία φούτα άλάτι, παίρνεται την πιο άμορφη συζυγία...

Στο Θιέτ, όταν θελήσει ένας νέος να παντρευτεί, είναι άποχρεωμένος τ' άπ' στον μεγάλο του έδωλό, που θα του διαλέξει μία γυναίκα και έπί ένα χρόνο, να την έχουν μαζί.

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

Η Σουρπούτσα έζηπνε προέπρω! Έκανε την τουαλέττα της, έφόρεσε μία παρδαλή πυτζάμα που παρήγγειλε στην ράφτρα της έπ' άνω σ' ένα Άμερικάνικο μοντέλλο, που είδε να φορή με μία ταινία η Μπέττυ Νταίβις, και φώναξε στον άντρα της:

—Καραμπέτ, ξύπνα, γιαβρούμ! Πολύ όπνο άσπας, τζάνεμ!

—Ε καλά τί θα κάνω; Μααζι ντέν έκω, ντουλαί ντέν φήννε, να κάνω τί τέλει; Κατομμπουόχο κ' άνω, 'Ιστε μπου, αυτός ένεταί!

—Καραμπέτ, άγασημένος ένηκα. Όδλο μέρα κασιμένος, κασιμένος, τεμπέλ χανά ένεταί! Ράψιμο ντέν κάνει μαγειρέμας ντέν κάνω, τίποτα ντέν κάνω, Άλρα μου άμα πως τα περάσει;

—Σιργιάνι να πασίνωω.

—Έφτακίτηος ντέν έκομε, μπεντζήνα ντέν ντινουν...

—Περπάτηχτός τ' ένεταί.

Η Σουρπούτσα έβγαλε από το συρτάρι του λαβαμπό της ένα έδυος φασαμάν, τ' άνοιξε με προσοχή και τα έβαλε μπροστά στα μάτια της.

—Καραμπέτ, έλεπε περιφρονητικά Μπασιρ ματζή γενήντη, και μπασιρματζή πεταμέ, νος τα ένεσαι! Περπάτηχτός τ' άμα σιργιάνι;!!

Ο δυστυχιμένος Καραμπέτ μη δρόκοντας έδωλιν άσχολία για να συστήσει στην κυρία του έλε:

—Ε! Κάνε ό,τι θέλεις! Έγκω ντέν άνακατεύομαι. Βίβια να πάς, έκκλησά να πάς, στο λουτρό να πάς, ό,τι άσπας καμώμε, νος να ένεταί.

—Καραμπέτ, τέλω ν' άοράσω ένας πιάνος!

—Πιάνος!!

—Ναί, πιάνος, γιατί άμα σαστισμένος κ' άνω; Ένα πιάνος λιστί μέσα κρεασιμένος κ' άνω;

—Καλά, μα πούος τ' άπαιζέ άμα;

Η Σουρπούτσα τον άπένισε κατ'όλην το και το έλε:

—Έγκω τ' άπαιζώ!

—Ηέρεσι πιάνος; Έσ'ό μόνόχα τουμπλέ, κ' άταμπουόλος ήπιας;

—Τι πιάνος; Τι ταμπουόλος, όδλο ένα ένεταί!

Με όλη του την κουταμάρα ο κακομοίρης ο Καραμπέτ πήγε να χάσει το νοῦτο. Άλλά δεν μπορούσε και να φέρη αντίρρηση στην Σουρπούτσα, πρώτον γιατί την έλάτρευε και κατόπιν διότι τα λεφτά ήταν δικά της, ό,τι ήθελεν έκείνη μπορούσε να τα κάνει.

Κατάπτε το σάλο του και έλε:

—Πιάνος τέλει, πιάνος τ' άπαιζώ.

Φώναξαν έναν μεσίτη και του άνέδωσαν να τους άγοράσει ένα πιάνο.

—Πας το θέλεις κυρία κονσόλα;

—Τι κονσόλα; έφώνησε ο Καραμπέτ, πιάνο τέλει, ταίπα—τοί! που, χορός και τραούτια να ένεταί.

—Μήπως θέλετε πιανόλα;

—Τι τ' άπαιζώ;—μανόλα! Πιάνος γ'όρε, όμοιο καταλαβόμενος ένηκε;

Ο άνδ' όπως όμως ένοσούσε να συνεινηθή καλά σε κάθε λεπτομέρεια.

—Μήπως σας κάνει ένα με ούρά;

—Ούρά;!! Τι τ' άπαιζώ;

—Ναί, ούρα, από πίσω μακρά...

Ο Καραμπέτ έγινε έξω φρενών:

—Άντε μπέ! Γκεβέζελήκια κανείς; Γάτα είναι το πιάνος, νάχη ούρά!

—Μά... δεν με καταλάβατε κύριε...

—Όέω, έδω μπέ, κονσόλα, πιανόλα, μανόλα, ούρά, σουρά, γκεβέζέ, τ' άρεμας έμένα Κογιονάμεντο κανείς; Μασκαρέμας μπέ!

Άναγκάστηκε το άντρώγιο να γράσουν σε μία έφημερίδα σχετικήν ειδοποίησι:

«Ζητείται πιάνο μεταχειρισμένο λαγ έπει, φωνάξ δια όλιγομηνή οικονέμειαν»

Μετά δύο ήμερες, παρουσιάστηκε μία κυρία και τους έλε ότι ζητεί λίγο ένοίκιο και έγυυαται για τη φωνή του πιάνου της.

—Μά τ' άναμ μαντάμ, έμεις νοίκιο ντέν τέμ. Έμεις παρά έχομε, άορασμένος τ' άναμ.

—Άρασί! Νά τ' άγοράσετε, είναι πιάνο Γκαέθ, πρώτης τάξεως.

Ο Καραμπέτ σήκωσε έλαγχρυσμένους άφ'ό καλόος ένε, μάτια ντέν έκει, καλό πιάνο ντέν ένεταί...

—Μά, κύριε, τ' ά καλύτερα πιάνα είναι τα Γκαέθ.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Κάνει μέχρι σήμερα δεν μπορεί να γνωρίσει από κοντά την ιδιωτική ζωή και τους παράξενους και μυστηριώδεις έρωτες του Ρόμπερτ. Τελευταίως όμως ένας Αμερικανός δημοσιογράφος κατόρθωσε να του αποσπάσει μιάν δημοσίευση σχετικά με την πρώτη του ερωτική περιπέτεια.

«Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ είχε μιά μικρούλα και πεντοσφορη θουμάστρια στην Νέα Υόρκη, την Ντόλλυ Τζόνσον, την κόρη ενός από τους τσούους Αμερικανούς βασιλείς του χρήματος. Ο πατέρας της μικρούλας αυτής, η οποία ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, είχε τρεις ορανοξύστες στην Νέα Υόρκη και συνεκέντρωνε στα χέρια του όλο το εμπόριο γουναρικών που έρχονταν από την Καναδά και την Αλάσκα.

Και τώρα ως αφήσαμε τον ίδιο τον Ρόμπερτ να μάς μιλήσει για αυτήν:

— Δεν μπορείτε να φαντασθείτε την χάρη και την όμορφη που είχαν τα γράμματα της μικρούλας

αυτής. Η Ντόλλυ μου έγραφε τι με αγαπούσε σαν μεγαλύτερο αδελφό της. Καθημερινώς μου έξιπορούσε την ζωή της, μου ζητούσε διάφορες συμβουλές και με διασκεδάζε με τις παιδικές ιδέες της και την άπιστευτη αβώδητά της. Και όσο περνούσε ο καιρός τόσο έγώ συνήθιζα στα γράμματα της ωραίας θαυμαστίας μου και τα περίμενα ανυπόμονα σαν ένα από τα πιο πολύτιμα δώρα.

«Επειτα από μιάν εκνευριστική εργασία στο στούντιο έπληγαν ο λόγος στην βίλλα μου και ήμουν βέβαιος ότι έπαινα στο γραφείο μου θα έβρισκα έναν μεγάλο γαλάζιο φακέλλο από την Νέα Υόρκη. Μέσα σ' αυτόν ή μικρή Ντόλλυ μου διηγείτο τα διάφορα μικροπεισδία της καθημερινής ζωής της τις πρώτες επιτυχίες της στους χορούς και στις κοσμικές δεξιότητες τους θριάμβους της στο τένις και στο γκολφ. Έγώ πάλι της απαντούσα με την ίδια ειλικρίνεια, της περιέγραφα τις μαρτυρικές ώρες της εργασίας μου ανάμεσα στους έκτυφλωτικούς

προβόλους, τα κωμικά γεγονότα της ζωής μου τις φάρσες που έσκάρωνα στους φίλους μου και τις μεγάλες επιτυχίες μου στο μπρίτζ. Ήταν μιά αθάνα αλληλογραφία που μάς διεσκέδαζε και τους δύο.

Σιγά... σιγά στα γράμματα της μικρούλας Ντόλλυ άρχισε να εκδηλώνεται μιά μεγάλη αγάπη, που δεν ήταν καθόλου αδελφική. Έβλεπα πια μέσα σ' αυτά μερικώς παραγράφους τις οποίες δεν είχε γράψει ένα άθωο κορίτσι, αλλά μιά έμπειρη γυναίκα. Τέλος δέ, μιά μέρα, μου έστειλε ένα γράμμα το οποίο έτελειωνε ως εξής:

«Μπόμπυ μου, αγάπη μου, σε κοιμώμαι! Απόψε δεν μπορέσα να κοιμηθώ. Έπληρα λοιπόν μιά μεγάλη απόφαση. Έφυγα από το σπίτι μου και σ' ε λίγο θα έρσκαμαι στην άγκαλιά σου. Μη θυμώσης. Μπόμπυ, μου είναι αδύνατο να ζήσω μακριά σου. Μπόμπυ, αγάπη μου, σ' ε λίγο θα είμαι δική σου για πάντα!».

Στασιμενός από την άπρόσπτη αυτή απόκαλψη, άρπαξα το τηλεφώνο και συνενώθηκα με τον πατέρα της Ντόλλυ, που πήγαινε να τρελάσει ή μπορούσας να εξηγήσει την παράξενη εξαφάνισή της κορη του. Τού είπα, ότι η Ντόλλυ ήταν ένα ζωηρό και έλευθερο κορίτσι και ότι μπορούσε να της τυχού άλλες περιπέτειες με ανθρωπούς λιγότερο τιμίους από μένα.

— Άκούστε, λοιπόν, εξακολούθησα, έγώ θα την θεραπεύσω μιά για πάντα από τον έρωτα! Μου έχετε απόλυτη έμπιστοσύνη; Μπο-

ρείτε να την αφήσετε μιάν εβδομάδα στο σπίτι μου, κάνοντας τάχα ότι έχετε χάσει τα ίχνη της; Θα λήπτε ότι ή Ντόλλυ θα έπιστρέψει πολύ πιο λογική και πιο φρονιμή από πρώτα.

Ο μίστερ Τζόνσον έδεχθηκε πρόθυμα την πρότασή μου και όταν ή Ντόλλυ έβρισσε στο Χόλλυγουντ, την υποδέχθηκα με ένα κουρασμένο ύφος, την εφίλησα αδιαφορικά και της είπα:

— Έκανες πολύ άσχημα που ήλθες στο Χόλλυγουντ! Μά τώρα πια ό,τι έγινε, έγινε. Πάντως πρέπει να ζήρης ότι είμαι άφωστος μένος στην τέχνη μου και ότι δεν θα παντρευτώ ποτέ μου.

— Σ' αγαπάω, Μπόμπυ, άπλητη σε εκείνη, τίποτε άλλο δεν με ενδιαιφέρει.

— Κι' εγώ σ' αγαπάω, της είπα χωρίς τρέμματα. Άλλα τώρα πρέπει να φύγω... Το δουμάτιό σου είναι στο δεύτερο πάτωμα... Μη με περιμένεις το βράδυ, γιατί θ' άργησω να έπιστρέψω.

«Έφυγα και δεν έπέστρεψα πια στη θάλα μου. Ο μαύρος ύπνρε της μου είπε τότε στην Ντόλλυ ότι είχε πάει στο σπίτι της φίλης μου, μιάς χορευτριάς από το Λος Άντζελες. Απογοητευμένη τότε, ή κορη του άσασίλεως των γουναρικών, έδωσε τις θαλίτζες της και έγύρισε στο πατρικό σπίτι.

Μη νομίστε τώρα τίθι δεν την άναπούσα την Ντόλλυ, όχι την ελάτρευα. Μά δεν μπορούσα να την παντρευτώ. Ο γάμος καταστρέφει όλα τα όνειρα και εγώ είμαι τόσο άφωσιωμένος στην τέχνη μου!...»

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Κατά τις εξη το άπόγευμα ο πλούσιος βιομήχανος Έντουαρ Ροσφέρ, κατέβαινε τη κεντρική λεωφόρο με το πορτο στα χείλη. Χίρος, χωρίς παιδιά χωρίς έννοιες, κρατιόταν ακόμη πολύ καλά για τα πνήνια χρονάκια του.

Όσοι τον έκυριεσε κομμιά φορά ένα είδος μελαγχολίας. Ένοιθε τον έαυτο του πολύ μόνον ανάμεσα στους πολυάσχολους ανθρώπους που τον έτριγύριζαν, με όλη αυτή μελαγχολική και ξεφρυμαμένη, πότε χαρούμενη και ξεγνοιαστή.

Βυθισμένος σ' αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις, έπροχώρισε άφηρημένος στη μέση του σταυρού δρομίου Ντρουά.

Απότομα, ένα άναπήδημα τράβηξε τον κάρφωσά επ' τάπου, ένα παράξενο βουητό τον έξάλισε, ένα βίαιο τράνταγμα στα πλευρά τον έκαμε να κλονισθί όταν ένοιωσε να τον σπκώνη μιά άγνωστη δύναμις.

Φωνές άκούστηκαν και σαν χαμένο, ενώ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, βρέθηκε άκουμπισμένος σ' έναν πάγκο του πεζοδρομίου.

Τον περιτριγύρισαν τρομαγμένοι διαβάτες.

Φηγά την γλώττωσε, έφώναξε κάποιος

— Τον κακομοίρη, τί πήγαινε να πάθι έφώναζε κάποιος άλλος.

Ο Έντουαρ Ροσφέρ έκατάλαβε τότε ότι παρ' όλίγο να τον έκοβε κάποιος αυτοκίνητο.

Τώρα έμάνοντες τον σωτήρα του. Ήταν αυτό το όμορφο ψηλό παλληκάρι των είκοσι χρόνων ντυμένο με έργατικά ρούχα πολύ καθαρά.

θαρά, που στεκόταν κοντά του και φαινόταν να τον αναλύει με το βλέμμα.

— Έσείς μ' έσώσατε; έρώτησε ο βιομήχανος.

— Καί βέβαια αυτός! έφώναξε κάποιος χαμίνι από το πλήθος.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ με δλη μου την καρδιά! έλεε ο Ροσφέρ σπληγνώντας θερμά το χέρι του σωτήρα του. Άν δεν ήσαστε εσείς...

— Θα είχα γίνει κιμάς! έφώνωζε το άδιόρθωτο χαμίνι.

— Πάμε να καθίσουμε κάπου έλεε ο βιομήχανος ενώ σπκωνόταν με κόπο και τραβούσε μαζί του εκείνον που τον έσωσε.

— Έχω πολύ λίγον καιρό, έλεε ο νέος.

— Έλατε, έλατε λοιπόν να μιλήσωμε λίγο... Τι δουλειά κάνετε;

— Ηλεκτρολόγος.

— Α! Σ' ε ποιά κατάσταση;

— Στο Λεκλέρκ, Λεωφόρος Βολταίρου.

— Ω, είναι φίλος μου. Θα του μιλήσω για σ' ε.

— Όσο για την άπώλεια του χρόνου σας μην ανησυχίτε...

Εκάθισαν σ' ένα καφεείο και ο έογάτης διηγήθηκε την άπλη του ιστορία.

Ήταν ένα εξάγαμο παιδί μιάς άσυγκρίτης μητέρας, της οποίας άποτέλωση δλη τη χαρά και δλη την εύτυχία Κατοικούσαν στην όδον Σαιν—Άντουάν, σ' ένα μικρό σπιτάκι και ήσαν πολύ εύτυχημένοι.

— Θάρβω να σ' ε δώ κανένα θράσιν, έλεε ο βιομήχανος το όποιο έκινεσε το ένδιαφέρον αυτής ή άπλη ειλικρίνειας... Το δνομά σας;

— Ζητήστε την κ Ροζιέ.

— Πώς;... Ροζιέ;

— Ναι. Είναι το δνομα της μητέρας μου.

— Ροζιέ;... Ροζιέ; Κάπου το έχω άκούσει αυτό το δνομα... Λοιπόν άρθρώσει και θάρβω χωρίς άλλο.

Οι δύο άνδρες έχαιρετήθησαν διά χειραφίας και έχωρίστηκαν.

Ο Έντουαρ Ροσφέρ έπήδησε σ' ένα αυτοκίνητο έγύρισε σπίτι του, κι' άναζητούσε με έπιμονή μέσ' στη μνήμη του να θυμηθί πού είχε άκούσει αυτό το δνομα. Μάταια όμως. Δεν μπορούσε να θυμηθί κατ' ούδένά τρόπον.

Σ' αν έπεσε να κοιμηθί, έχασε τον ύπνο του προσπαθώντας άκόμη να θυμηθί πού είχε άκούσει αυτό το δνομα που στριφογύριζε στο μυαλό του.

Ξαφνικά θυμήθηκε Ροζιέ, Μάρθα Ροζιέ!... Μά ήταν ένας παλιός του έρωτας, ένα κορίτσι μάλλον Είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε.

Ήταν όμορφη, αίσθηματική, φύσις λεπτή και άπλη, λαχώνη από κάθε χυδαιότητα. Την είχε γνωρίσει κατά μιάν μακρά παραμονή της μακαρίτισσας κ Ροσφέρ στην έξοχή.

Ένα είδυλλιο χαριτωμένο που διηρκεσε μόλις δεκαπέντε μήνες, όσο διαρκούν τα ρόδα το διαστήμα ενός πραιντού στη ζωή ενός άνδρος πολυάσχολου.

Από την ήμερα που διέκοψαν, δεν την είχε άνασσανατησει.

— Ω! αυτή είναι ή ζωή! Άλλωστε θα είχε παρηγορηθί, παντρευτή ίσως...

Θέλει να ήταν αυτή ή μητέρα του σωτήρα του;... Τι ιδέα! Ροζιέ ήταν ένα δνομα πολύ συννησιμένο.

Οπωσδήποτε για ν' άποφύγη μιά δυσάρεστη συνάντησι, θα έγραφε άμέσως την έπομένη έσωκλειότας στο γράμμα του ένα πεντοχίλιάρο.

Έτσι και έκαμε μ' το ίδιο βράδυ, το χαρτονόμισμα των πέντε χιλιάδων φράγκων του έπεστράφη, χωρίς καμιάν εξήγησι, πλειρανμένος στον έγώισμό του σαν άνθρωπος πλούσιος, ο βιομήχανος έδαγκώθηκε.

— Αυτοί οι φτωχοί έχουν μιάν ακατανόητη υπερηφάνεια!... Είνε βλακώδες!...

Πέντε ήμερες άργότερα, εν τούτοις κάποια άσπρη δύναμις έσπρωξε τον Έντουαρ Ροσφέρ να πη άς το σπίτι της κ Ροζιέ.

Έκείνη τον υποδέχθη με σόδα-

ρη άξιοπρέπεια.

— Θέλησα, κυρία, άρχισε κάπως στενωχώνμένος, να σας φέρω μόνος μου το δείγμα της έγνώμοσύνης που όφείλω στον γυίο σας.

Τελειώνοντας άκούμπησε με διά κριτικόντας στο πλησιέστερο έπιπλο, έναν κλειστό φακέλλο.

Η κ. Ροζιέ έπέστρεψε τον φακέλλο.

— Σ' ε εύχαριστώ, έλεε σσαδρά και λυγρά δεν έχω άναγκή καμιάς άμοιρίας και σ' ε παρακαλώ να μιάς έπιμείνετε. Ο γυίός μου έξετέλεσε άπλάς το καθήκον του σαν τίμιος άνθρωπος.

— Μά...

Έχει άπαλλάξει από κάποια νομική υπερηφάνεια.

— Θα ήμουν εύτυχης ώστόσο αν θέλατε να δεχθήτε...

— Τίποτε. Εμάθαμε να μην όπολογίζουμε σ' ε καμιάν εύγνωμοσύνη.

— Είμαι βέβαιος κυρία πώς εν ο γυίός σας ήταν εδώ να έδεχέτο.

— Όχι περισσότερο από έμένα.

— Μου έπιτρέπετε τότε να τον περιμένω;

— Περιττόν... Έπιθυμώ μάλιστα να τον άπαλλάξω από μιά νέα συνάντησι μαζί σας.

Και ή κ. Ροζιέ ώδηγήσε τον έπισηκέτη της ώς την πόρτα.

— Δεν σας καταλαβαίνω, έπέμεινε εκείνος.

Εκείνη τότε χόχλασε και με φωνή γεμάτη συγκίνηση του έλεπε:

— Κύριε Ροσφέρ, έξεχάσατε το παρελθόν... Ο έγώισμός στον άνδρα άφαιρεί τη μνήμη. Τα δνόματα τα πρόσωπα που έγνώρισε άλλοτε, που άγόπησε ίσως για λίγους μήνες, δεν του άφήνουν κανένα ίχνος στο μυαλό του. Είμαι ή κ. Ροζιέ!

— Η Μάρθα! Έσύ!... Έσύ!... Όποτε δεν μ' έγέλασαν οι πρόσωπες μου. Ναι θυμάμαι!...

— Τότε θυμάστε τη σκληρή σας έγκατάλειψη... άς την πούμε καλύτερα: άναδρρη!

— Κυρία!

ΠΩΣ ΝΑ ΑΡΕΣΙΤΕ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

πρέπει να έχει ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ;

«Ο χαρακτήρ έχει τσση σημασία, όση και το πνεύμα για την άσκησι του γυναικείου βελήτηρου. Είνε βέβαια πολύ δύσκολο, να άλ- λάξη ή να μεταβάλη κανείς τον χαρακτήρα του. Άλλα θα όπρη, χαν άσφαλός πολύ περισσότεροι χαριτωμένοι χαρακτήρες έάν τσσοι άνθρωποι δεν ήσυχάζοντο σαν έκ πρόσδεας, με το, άς θέτουν τα φαινόμενα εναντίον των

Για να έχη κανείς ένα βελτικό χαρακτήρα, πρέπει πρό παντός άλ- λου να άνήκη σφαώς στο φύλο του. Για πολλούς άνθρώπους λέγειται ότι έχον ένα βελήτηρο κάπως γυναικείο από τσση σημεία, αυτό άς την πλήρη περιφρόνησι, δεν ύπάρχει παρά ένα μόνον έδημα. Το άμφίβολο αυτό βελήτηρο, που μπορεί να διασκεδάσι για μιά στιγμή, δεν μπορεί να έμψυ- σή έμπιστοσύνη.

Άκόμη περισσότερο μιά γυναι- κά που άναδρφέρνηει δεν έχει κανένα βελήτηρο.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΝΔΡΟΦΕΡΟΥΝ

«Εκείνο που μάς κάνει να γε- λιάσαμε είναι οι φιλοφρονήσεις και ή έπιμονή που δείχνουν πολλοί άνδρες για τις γυναίκες που άναδρφέρνηουν. Άλλ' έάν οι γυναίκες αυτές άρέσουν στους άνδρες, αυτό συμβαίνει γιατί φα- νούνται να ζητούν, λιγότερη προσοχή, λιγότερο άσθημα και λιγώ- τηρη πίστι. Και οι άνδρες άρέσκονται πάντα στις εύκολες κατα- κτήσεις που δεν τους άπασχολούν υπερβολικά και που πρωτίστως ελ- νε χωρίς συνέπειες γι' αυτούς.

Πολλές γυναίκες φανταζονται ότι, δίνοντας κάτι το άνδρικό εις τον χαρακτήρα τους, άποκτούν προσωπικότητα. Στην πραγματικό- τητα, είναι ύποχρεωμένες να χά- σουν τη δική τους προσωπικότητα, για να άκολουθήσουν ένα γενικόν τύπον. Τύπον που όμως δεν είναι καθόλου άπανάσι, αφού άνήκει στο ήμισυ της ανθρωπότητας.

Άκόμη και όταν ή γυναίκα έ- χη άσπρη χαρακτήρα, πρέπει να παραμείνη ήρεμη και τρυφερή.

«Η μορφή άείζει εδώ όσον σχεδόν και το βάθος.

Έάν οι άνδρες ώμολογούσαν τα πάντα στις γυναίκες, θα έλε- γαν:

— Έάν σας άποκαλούμε τρυφε- ρές, κυρίες, που αυτό δεν γίνεται γιατί είσθε πράγματικά. Μπορεί- τε τσνώναν να είσθε όπως ε- μες άνασθητες, σκληρές, πεισμα- τάρες ή κακές. Σας άποκαλούμε τρυφές για να σας κάμωμε τέ- τοιες, γιατί έχωμε άναγκή από την τρυφερότητα σας (κατά τον ίδιο τρόπο όταν μιά γυναίκα λέη σ' έναν άνδρα ότι είνε γενναίος, αυτό σημαίνει ότι έχει ά- ναγκή από τη γενναϊότητα του).

Έχετε κάμει πολλά για την δροσερότητα και την τρυφερότητα του δερμάτος σας; το τσιμπάκι για τις τρίχες και ή μικρή λίμα του μανικιούρ έχον άσσει κάποια άπαλότητα στα φρυδιά και τα νύ- χια σας. Η οικογένεια σας σας έχει συνηθίσει κάπως να μη μεταχειρίζεστε χονδρές λέξεις. Θα ήταν έξισου σημαντικό να μην χρησιμοποιήτε μεγάλες λέξεις.

Ένας άνδρας που σκέπτεται για μιά γυναίκα έμιας με πολλή έμφαση, δεν θα την πιστέψη ποτέ ως ειλικρινή και δεν θα συγκινή- θη γι' αυτήν.

ΜΗΝ ΜΙΛΑΤΕ ΜΕ ΕΜΦΑΣΙ

Θα έκπληγίτε ίσως και θα ά- ναρωτήσετε: «Έγώ μιλώ με έμ- φασι;»

Άλλα θεέ μου μην μεταχει- ρίζεστε συχνότατα παρ' όσον πρέ- πει μεγάλες φράσεις και δυνατές εικόνες. Έπ' παραδειγμάτι:

— Θα ήθελα να πεθάνω άν...

Άλλ' όχι κυρία! Δεν θέλετε να πεθάνει με κανένα τρόπο και για κανένα λόγο. Και όμως χιλιάδες γυναίκες λένε αυτή τη φράσι κά- θε μέρα σχεδόν.

Για μερικά πιάτα που έσπασαν για ένα φόρεμα που σας πηγαίνει άσχημα, για πέντε λεπτών άργου- τριανό σ' ένα ραντεβού, για ένα τραγικό που έχασατε δεν σπευδείτε άμέσως να πείτε:

— Αυτό είνε φρικώδες... είνε τρομακτικό...

Τι περισσότερο θα μπορούσατε να πείτε για μιά πυρκαϊά ή για ένα ναύαγιο;

Άλλωστε οι πονηρές γυναίκες χρησιμοποιούν την έμφασι σαν ά- μυντικό όπλο. Όταν προκειται να μιλήσουν για έναν άνδρα, λένε πάντα:

— Είνε ένας άγγελος, τον λα- τρεύω!

Θα ήταν όμως πολύ προτιμότε- ρο, έάν έλεγαν άπλά:

— Μου άρέσει λίγο.

Οι έμφαντικές λέξεις είνε μιά περίοδη άπώλεια δύναμης και για εκείνον που τις προφέρει και για εκείνον που τις άκούει.

Και οι μεγάλες λυπητερές λέ- ξεις είνε πιο μεταδοτικές από τις μεγάλες χαρούμενες λέξεις.

Γιατί δεν μεταχειρίζεστε την ύ- περόχη εύγένειας των χωρικών που λένε:

«Ήταν πολύ κουρασμένος και πεθανέ!;

Η τσούκα ναυτικού που άποκα- λούθ, άεράκις έναν άνεμοστρόβι- λο που θα ήταν ίκανός να έκελ- λησι από τη θέσι τους και αυτά τα κέρατα των έωδιών;

Δεν λείπουν οι συγκινήσεις κα- τά την διάρκεια της ήμερας. Α. φού έμεις οι άνδρες θέλωμε να είσθε τρυφές, πρέπει ή συνοι- μλία σας να είνε πολύ άπλη και να συντελή εις το να μάς έκεου- ράξη.

Νομίζετε ότι χωρίς τις μεγά- λες λέξεις δεν έχετε τη δύναμη να μάς συγκινήτε;

Έάν, άπ' να μιλάτε διαρκώς για δυστυχίες για φρικτά έσασ, να και να διατυπώνετε διαρκώς παράπονα εναντίον της ζωής, έ- λέγατε άπλά: «Είμαι σχεδόν εύ-

τυχισμένη», θα έβλεπατε τους άν- δρες να συγκινήθουν πιο πολύ ά- πό την διαβεβαίωσι σας αυτή και να κάμουν τα πάντα για να έ- παυήσουν την εύτυχία σας.

Γιατί ή γυναικεία τρυφερότης δεν πρέπει ποτέ να φθάνη μέχρι ενός άνοητου και ένοχλητικού κλαυθμησμού.

ΤΟ ΘΕΛΗΤΗΡΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗ, ΡΙΟΥ

Ένα από τα μεγάλα μυστικά του γυναικείου βελήτηρου είνε το να έξωμε να άντισταθείμε την τρυφερότητα με το μυστήριον.

Η δυνατή γυναίκα είνε εκείνη της οποίας ο άνδρας δεν γνωρί- ζει τις πιο δυνατές συγκινήσεις. Εκείνη που έφερε να σιωπά για ένα μέρος των αισθημάτων της, σαν να ήσαν ιερά.

Εκείνη της οποίας ο άνδρας προσπαθεί εις μάτην να μαντεύση, πίσω από τα γελαστά μάτια της, την έσωτερική ζωή της. Εκείνη που δεν κά- νει έκμυστηρεύσεις ούτε στους πιο στενούς φίλους της.

Με μερικές φράσεις, με μερικά όπνοουμένα ή έμυστηρώδη γυ- ναίκα θα άφήση τους άλλους να μαντεύσουν ότι έχει ώραια όνει- ρα. Άλλ' όταν θελήσουν να μαν- τεύσουν αυτά τα όνειρα, θα χα- μογελάση για να πη όχι, για να έναδρρήνη και να άπελπιση συγ- χρονώς.

Η γυναίκα άποκτά πολύ άργά και θασμάτως την σιωπήλη σχε- δόν αυτή τέχνη του να μπορεί να δημιουργή μιά άμυστοφωρα μυστη- ρίου γύρω της. Άλλα το θέλη, τρώ της είνε τότε άκατανίκητο.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΔ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΛΤΕΣ ΣΑΣ

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά είνε άναγκή σήμερα να γί- νεται οικονομία σ' όλα τα πρά- γματα. Και οι γυναίκες καλ- τες δεν είνε κάτι που μπορεί ν' άντικαθίσταται και τόσο εύκο- λα. Άκούστε λοιπόν μερικές πρα- κτικές συμβουλές με τις οποίες θαμιασά μπορείτε να συντηρή- σε τις κάλτσες σας για άρκετο καιρό, κυρίες μου.

— Μη δαίτε ποτέ τις κάλτσες σας σ' ε θραστό νερό. Μεταχειρί- ζεστε νερό χλιαρό, το δέ σασπώ νι που θα μεταχειριζήτε τριψέτε το σ' έναν τρίφτη μέσα σ' ε λίγο κρύο νερό.

— Μη φορέστε ποτέ κάλτσες καινούργιες δίχως να τις έχετε πλύνει προηγουμένως ή τσούλα- σον να τις έχετε έθρέσει σ' κρύο νερό για να μαλακώση μ' αυτό τον τρόπο περισσότερο το μετάξι.

— Μη φοράτε ποτέ τις κάλ- τσες σας μονοκόμματος. Γυρίστε της από την άναποδη, φορέστε το κάτω μέρος και έπειτα σιγά- σιγά ξεδιπλώνετε και άνεβάστε την κάλτσα επάνω στο πόδι. Μ' αυτό τον τρόπο άποφεύγετε να σας φύγη κανένας πόντος από το τράχημα ή από το σκάλωμα νυ- χιού.

— Μη σιδερώνε ποτέ τις κάλ- τσες σας. Το σίδερο καίει το με- τάξι και χαλάει το γυαλισμό του μετάξιου. Οι κάλτσες πρέπει να είνε μάτ και όχι γυαλιστερές.

— Άν σας φύγη κανένας πόν- τος, πίνστε τον με μιλό βελονάκι όπωσ όποτε ή επιδιόρθωσις να μη διαρκίναται.

— Έχετε πάντοτε μαζί σας στο ποσάκι σας ένα κομματάκι σασπών στεγνό. Μόλις όπτε, όπτε φύγει κανένας πόντος, τρίψτε από πάνω έως κάτω τις γραμμές και έτσι προσβαίνετε το σκάλωμα που σχηματίζεται.

Τα χρόνια όταν περνοβν, μάς κάνουν μιν γερούς, μά συ- χνά όχι και φρονιμούς.

Κοροής

σπεκουλίζαν ότι μέσα σε χρονικό διάστημα, δυο ή τριών το πολύ μηνών θα έσσι κέρσις

ὁ «Ἀνθρώπος χωρίς κεφάλι» ἀνέλαβε νά τόν

ΤΡΟΠΟΣ ΑΣΦΑΛΟΥΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

○此字

‘Ο Τόυ ΚΑΘ’ ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΟΝ

★ Τα προτερήματα του άνδρ

ὅτι πάντα ἀ- καὶ με καπολὸν τρόπον ἔστιν
ἔσθαι καὶ μὴ ἀσπινὴν διςτακτὴν

—

καὶ μετὰ ἐ.

1875

την είχε κάνει τούτες φορές να στεναίει.
—Σας πηγαίνει θουμιάσα, κυρία.
—Ναι, είναι ωραίο. Βοηθήστε με να το θυά
λω, σάς παρακαλώ.
—Όταν έβγαινε από το καμαράκι της πρόδας
ο άγνωστος είχε γίνει άφαντος. Η Σουζάνα
ανατριχίλασε στη φέψη ότι την είχε κοροϊδέ-
ψει. Τι άσχημο άστείο, αλήθεια!
—Δεν το θέλω το φόρεμα, έλεγε τρέποντας.
—Και όμως ο κύριος είπε ότι θα το πάρε-
τε, έκαμε ο υπάλληλος και μάλιστα το πη-
ρωσε.

—Αλήθεια; Τότε καλά. Κάντε το πακετάκι
σας παρακαλώ. Και... ο άνδρας μου δεν είπε
τίποτε.

—Όχι τίποτε.
—Περίεργο! έμουρμούρισε η Σουζάνα.
'Αλλά δεν πειράζει, θα τον έρω στο σπίτι.
'Επηρε το πακετάκι που της είχαν έτοιμά-
σει εν τώ μεταξύ και έγινε κρύμα. 'Εκεί
όμως στάθηκε απορώντας για όσα είχαν συμ-
βεί. 'Ο άγνωστος είχε γίνει άφαντος σαν να
τον καταπίε η γη. Και η Σουζάνα είχε κάθε
δικαίωμα να πιστέψει πως άνιερύτηκε αν δεν
κρατούσε το πακέτο με το φόρεμα. Τότε, ένα
αίσθημα απογοητεύσεως την κατέλαβε, αίσθημα
να της δέκοσαν ξαφνικά ένα ωραίο παραμυθί
και δεν θα μάθαινε ποτέ το τέλος του.

Με το κεφάλι σκυφτό έστράφη κατά το
σπίτι της. Το πακέτο ήταν έλαφρο, αλλά ογ-
κώδες και σε κάθε όψη της χτυπούσε ανά
γύατα. Και το κά-ου προσπαθούσε να πι-
στεί πως είχε εύχρηστη για την πράγμα.
τοποίησεν το όνειρο της. Γιατί τώρα που
είχε την τουαλέτα, έκαταλάβαινε ότι της ή-
ταν άχρηστη, αφού δεν θα παρουσιαζόταν πο-
τέ η ευκαιρία να την φορέσει.

Πού να πάη ντυμένη έτσι πολυτέλεια
και τι θα έλεγαν οι γνωστοί της, αν την έ-
βλεπαν ντυμένη τόσο άσυνήθιστα;

—'Εξαιτίας έπηρε μιά απόφαση, "Ερριξε μιά
ματιά τριγύρω και δεν είδε κανέναν. "Εμπή-
κε τότε στην είσοδο ενός μεγάλου σπιτιού, α-
φής στο πακέτο κι' έβγαλε διαστική. Στην
πρώτη γωνία έστριψε στενακίζοντας με άνακού-
φια. Και στάθηκε στην πρώτη στάση, περι-
μένοντας το λεωφορείο, ενώ μια άπεραντη θλί-
ψις της έλημυμύριζε την καρδιά κι' ένα αί-
σθημα μίσους κατά του άγνωστου που ήταν
ή αιτία όλης αυτής της περιπέτειας.

Σε μιά στιγμή, άκουσε μιά φωνή δίπλα
της, που έλεγε:

—Τι σάς έκαμε αυτό το κακόμοιρο το πα-
κετάκι και τ' αφήσατε; "Ετσι λοιπόν έγκατα-
λείπετε τα όδρα που σας κάνουν;

Η Σουζάνα τινάχτηκε κι' έκυτάζε τον α-
γνωστο κατάματα. Τά είχε χάσει κυριολεκτι-
κά και δεν ήξερε τι ν' απαντήσει.

—Γιατί τ' αφήσατε το φόρεμα; έπανελάβε
ήρεμα αυτός.

—Δεν ξέρω... 'Αλλά φερθήκατε τόσο παρά-
ξενα. Σας έχασα ξαφνικά και στενοχωρήθηκα.

—Γι' αυτό έφυγα. Σας είδα στενοχωρημέ-
νη, τώας έπειδή δεν ξέρατε πως να μ' εύχα-
ρισήσατε.

—Κι' εγώ ένόμισα πως μετανοιώσατε...
—'Αλλά κι' αυτό δεν θα δικαιολογούσε αú.
το που έκαμπε.

Και η φωνή του λέγοντας αυτά είχε πάρει
κάποιαν άσυνήθτητα. Η Σουζάνα προσπαθή-
σε να δικαιολογηθεί.

—Το φόρεμα το ήθελα, έλεγε. "Ηταν τό ο-
νειρό μου. Τώρα όμως καταλαβαίνω ότι το ο-
νειρο αυτό ήταν πολύ κουτό. Γιατί, ποτέ θα
το φορέσω; Πού θα πάω;...

—'Αν είναι αυτό μονάχα... Μπορούμε να πα-
με σε κανένα κέντρο και να χορτάσουμε μαζί.
αν θέλετε. "Εγώ έλειπα χρόνια απ' την πα-
τρίδα και τώρα δεν έχω κανέναν πια σ'ότι κά-
σιμ. Γι' αυτό ήθελα να κάμω κάποιον εύχρη-
στέον και ο κληρός έφυγε σε σας. Θέλετε
λοιπόν, να πάμε μαζί σε κανένα χορό;

—Όπως θέλετε. Έκαμε αυτή χαμηλώνοντας
τά μάτια.

Εχωρίστηκαν για μισήν ώρα. Ός που να
αλλάζουν και οι δύο φόρεμα και σε λίγο έ-
σπευδίζαν μαζί στην πολυτέλεια αθούσα
ένος μεγάλου κέντρου. Η Σουζάνα ένόμιζε
πως πετάει έπάνω στο γυαλιστερό παρκέ μέ-
σα σε μιάν ασύλλη ετυχίας.

—Πήτε μου τώρα γιατί εί- κάματε όλα
αυτά για μένα; έρώτησε ξαφνικά τον καθελ-
λίρο της.

—Γιατί σάς άσπασε και δεν ήθελα να σάς
χάσω! έμουρμούρισε εκείνος καθώς την έ-
σφιγγε για πρώτη φορά στην άγκαλιά του.

ΜΑΙΡΗ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

Μεταξύ φίλων:

—'Αστα, φίλε μου... "Επαθα ένα κάλο
μ' ένα κορίτσι στην πλάξ που δεν λέγεται.
Της έκανα κόρτε και εκείνη άμέσως φώναξε
έναν πόλιμαν.

—Είσαι τυχερός. "Εγώ κορτάριζα στην
πλάξ ένα άλλο κορίτσι και άμέσως φώναξε...
έναν παπά!

24

—'Όσα δεν αναφέρουν τα έπίσημα άνακοινωθέντα

—ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΚΟΣ ΔΙΟΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

Την μονάδα εκείνη την άποτελούσαν
καμιά σαρανταριά φαντάροι, που δεν μπο-
ρούσαν να το χανέουν αυτό το πράγμα,
ότι δηλαδή θα πενούσαν τούτες μέρα στις
κουφάλες των όραγων, περικυκλωμένοι στο
χιόνι που ξεπερνούσε το μπόι του άνθρου-
που.

—Θα περιμένουμε πολύ ακόμα, κύριε
άνθυπολογέ; ρωτούσαν κάθε μέρα
τον διμοιρίτη τους.

—Κάντε ύπομονή, έρε παιδιά, τούς έ-
λεγε εκείνος. "Όπου νάναι θα πάρη νοτιά
και θα έρθει. Να κατέβη λιγάκι το χιόνι
να δούμε τί θα γίνουμε.

"Ετσι έλεγε μιά και κείνου η καρδιά τό
ήξερε, πόση πληγή του έφερε αυτή η ύπο-
χρεωτική παραμονή στις ίδιες θύσεις. "Ο
έγθρος δεν ήταν μακριά. Περισσότερο από
τετρακόσια μέτρα δεν ήταν η άπόσταση που
χωρίζε τα χαρακώματα. "Όλη την ημέρα
τουφεκίζονταν κι' από τη μιά μεριά κι'
από την άλλη, μιά τα φανταράκια μας δεν
το έβρισκαν αυτό αρκετά διασκεδαστικό
και στενοχωριόνταν που δεν άνοιγαν γρή-
γορα οι δουλειές, να γουστάρουν λιγάκι
φροστέλλο να τους φωνάζει με σηκωμένα τή
χέρια, «αίκο, αίκο». "Ενα έράδου σκο-
τεινό από κείνα τα όλομαυρα έράδουα που
δεν μπορείς να διακρίνεις σε ποιά μεριά
πατάς το πόδι σου, ο διμοιρίτης που είχε
και αυτός τα μεράκια του, συνταριμίστηκε
τον άνθυποσπιστή και μάζεψε όλα τα πα-
διά σ' ένα μέρος του χαρακώματος και
τούς έλεγε:

—'Ακούστε, παιδιά, άπόψε που είνε πο-
λύ σκοτάδι, λέω να πάω ως τα χαρακώ-
ματα άπέναντί να πάρω έναν 'Ιταλό και
να τον φέρω εδώ να γλύνω ήρωμα. Θα πα-
ρω μαζί μου τον άνθυποσπιστή σας και έξ
από σάς, όχι παραπάνω.

Τί ήταν να πή τέτοιο πράγμα. "Εβαλιν
όλοι τις φωνές, γιατί όλοι ήθελαν να τον
συνοδεύσουν, έβελοντο το κινδύνου και
έραστοι της παλληκαριάς. Σεχώρισε όμως
τους πρώτους έξ και παρηγόρησε τούς άλ-
λους, ότι θα οργανώση και άλλα τέτοια
ταξιδάκια άναμυχής, έως τα έχθρικά χα-
ρακώματα, για να μην αφήση κανέναν πα-
ραπονέμενο. Και διάταξε τούς έξ να ε-
ξοστύουν τις μπαλάντες τους για να αλα-
φρώσουν και να άφήσουν τα όπλα τους.

—Μόνο τη έξιφολάχη σας, παιδιά, θα πα-
ρετε. Τίποτε άλλο δεν χρειάζεται.

Και ξεκίνησαν. Η άπόσταση τούς ήταν
γνωστή, ακόμα και όλες οι πτυχές τής
χιονισμένου εδάφους, γιατί τούτες μέρες
άλλη δουλειά δεν έκαναν από του να του
έκανε τον έγθρο και να μελετήσει τη χρη-
σιμοποίηση του εδάφους. Ξεκίνησαν άόρου
έξ πάνω στο χιόνι, θουτήθηκαν ως τη με-
ση και κράτησαν τις άστυπρες διαταγές
που είχαν λάβει να μη μιλήση κανείς για
τίποτα. Γλώσσα συνεννοήσεως είχε όριση
η μουγκή. Με γνεψίματα μόνο μπορούσαν
να ρωτάνε και δεν είχαν άλλως τε τίποτα
να πουν. Τέτοιο σκοτάδι δεν είχε ξανα-
γίνει. Κατάμαυρος ο ουρανός και καμιά
άνατύγεια δεν έφευγε πάνω στο χιόνι. "Ο-
ταν έφτασαν καμιά πενήνταριά μέτρα α-
πό τα έχθρικά χαρακώματα, έγινε στάσις
άνιχνεύσεως. "Όλα τ' αυτιά τεντώθηκαν
και σαν ν' άκούονταν κουέντες. "Ηταν
οι πρώτοι ψίθυροι που έφταναν ως την καρ-
διά των έβελοντών του κινδύνου και την
έκαναν να χτυπή δυνατά. Είχαν φτάσει.

—'Από κεί και πέρα, έπρεπε τώρα να κρατή-
με και την άναπνοή τους και έπρεπε να
συρθούν ένας - ένας πάνω στο χιόνι, πρή
γυια που ήταν κάπως δυσκολότερο, γιατί
δουλούσαν. "Ο άγέρας έρχόταν εύχρησ-
τά τα χαρακώματα και η σურτή αυτή πα-
ρεία άσπασε, για τα τελευταία πενήντα
μέτρα, μιά ώρα περίπου. "Ο άξιωματικός
είχε καλά ζυγίσει τα πράγματα και τούς έ-
χε οδηγήσει στο άκρο βείδι των έχθρικών
χαρακώματων. Είχε από πως θα πηγαί-
νε να πάρη έναν 'Ιταλό από τα χαρακώματά
τους για να τον φέρη στα δικά του να
γλυντήσουν, μιά κατά βάθος η διάθεσή του
ήταν πολύ πιο σοβαριότερη και θα του κα-

λοάρεσε να ξαφνιάση όλη την έχθρική φρου-
ρά και με μιά πάλη σώμα προς σώμα να κά-
μη όσο μπορούσε μεγαλύτερη καταστροφή.
"Ηταν όκτω οι έβελοντοί του κινδύνου και
ψυχωμένοι όπως ξεκίνησαν, θα μπορούσαν
να τα βάλουν με σφάρτα, με δόκλχη δι-
μοιρία.

Πρώτος έσύρθηκε μέσα στο σκοτάδι
άξιωματικός, και έφτασε κρατώντας την
άναπνοή του ως το χείλος του έχθρικού
χαρακώματος. Σάν να του φάνηκε ότι δι-
έκρινε λίγο πιο πέρα ένα άνδρα όρθιο
μέσα στο σκοτάδι, έξω από την τάφρο
ίσως τον φρουρό. "Εσφίξε τα δόντια του
και άνασκήκωσε το κεφάλι να κυττάξη μέσα
στο χαρακώμα. Και έλεε:

Δυό 'Ιταλοί στρατιώτες δεν είχαν κοι-
μητή και κουένταζαν χαμηλόφωνα, εκεί
στην άκρη του λάκκου. "Όταν είδε, σύρρη
και πάλι πιο πίσω, πήρε και τούς άλλους
και έσανε έθηκαν. Δυό από τούς έβελον-
τας του έσκυφαν και αυτοί με τη σειρά
τους και είδαν. Ζυγίστηκαν καλά, ο κα-
νας πάνω από ένα 'Ιταλό και μ' ένα σά-
λο που θα τον ζήλευε και η πιο νεαρή
πάνθηρ της ζούγκλας πήδησαν μέσα στο
χαρακώμα, όπως πηδούν οι άθληται στο
αίμα επί κοντώ, χωρίς να έγνισουν τα ά-
νοχώματα. Σε τέτοιες στιγμές η δουλειά
τελειώνει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. "Ε-
τσι και έγινε. Και οι δυό 'Ιταλοί που थे
λησαν να φωνάξουν και να άντισταθούν
δέχτηκαν το χείδι της έλληνικής λόγχης
στα στήθα. Μέσα στα ίδια δευτερόλεπτα
έναν 'Ιταλό που ήταν λιγάκι πιο πέρα
άντελήθη το ύποπτο πράγμα και άμύλησε
μιά χειροβομβίδα την ώρα που πηδούσε
μέσα στο χαρακώμα και άλλος φαντάρος
μας. Και τον τραυμάτισε στο πόδι. Φοσι-
κά το έχθρικό τμήμα άναστατώθηκε μέσα
στο σκοτάδι και ο πανικός είχε ακόμα πιο
μεγάλος όταν δεν έβρη από που έρχεται ο
κίνδυνος. Τότε ο άξιωματικός μας διάταξε
να τραβήξουν έξω των πληγωμένων μας
και όλοι έρέθηκαν με μιάς μέσα στο γιό-
νι. καμιά δεκαριά μέτρα μακριότερα από
το χαρακώμα. "Εκεί θάφτηκαν μέσα στο
χιόνι και είχαν πάρει έπάνω τους τον πλη-
γωμένο για να άνδέρξη και να είνε όσο μπο-
ρεί πιο θουδός ο πόνος του.

Η σύγχυσις των 'Ιταλών άκούσαν και
η ταραχή τους ήταν μεγάλη. Τί έγινε;
Ποιός σκότωσε τούς δυό στρατιώτες τούς
μέσα στο χαρακώμα; Μά και ποιάς τολ-
μούσε να έγρη λιγάκι παραέξω να δη μι-
πως υπάρχει έγθρος;

Και λίγο άργότερα οι δικοί μας γύρισαν
στα δικά τους χαρακώματα θλιμμένοι που
σκότωσαν μόνο δυό και δεν έφεραν και κα-
νένα ζωντανό...

Μά πόδες, λοιπόν, μπορεί να καταβάλη
τέτοια παλληκαρία, με τόσο δυνατές ψυ-
χές; Κανείς. Τα παιδιά τα δικά μας τα
τρέφει ο κίνδυνος και τα θεριεύει η περιπε-
τεία. Και γι' αυτό δεν μπορεί να τό κατα-
λάβη ακόμα ο 'Ιταλός πως τώλησαν τα
έννηα έκατομμύρια να τα βάλουν με τα σφ-
ράντα πέντε.

Α.Ο.Δ.Ο.

★ Στη νήσο Τζαμάικα υπάρχει ένα
φυτό, όνομαζόμενο «άθανάτος», που είνε ά-
πολύτως άδύνατο να το «θανάτωση» κα-
νείς, αν μπορεί να χρησιμοποιηθή ο όρος
«θανάτων», προκειμένου περί φυτού. "Α-
μα κόψετε απ' αυτό το φυτό ένα φύλλο
θ' άρχιση εύθως να πετάη ρίξεις και να
δράξη άλλα φύλλα, έξ αίτίας της ύγρα-
σίας της άτμοσφαιρας. "Ακόμα και αν πα-
τήση κανείς ένα κλαδί ή ένα φύλλο του φ-
τού αυτού μέσα σ' ένα βάζο, θα έξακο-
λουθήσουν να μεγαλώνουν και να θυάξουν
νέα φύλλα. Μόνον αν θουτήση κανείς το
φύλλο του «άθανάτου» σε ζεμτιστό νερό
μπορεί να το νεκρώση.

—'Η γυναίκα

και η όμορφιά

—'Η κυριότερη σκέψις που άπα-
σχολεί κάθε γυναίκα, είναι το πως
θα είναι και θα διατηρηθή φρέ-
σκια και ώραια. "Ο μόνος της πρό-
θος—που τόσο και μεγαλώνει όσα
περνάει η ηλικία — είναι η ό-
μορφιά της. Ν' άρέση σ' ό-
μορφία παντού και πάντοτε, και κα-
νείς δεν δικαιούται να την κακο-
λογήση στην καλαισθητική αυτήν
προσπάθειά της. "Όλες οι γυναί-
κες έχουν δικαίωμα στην όμορφιά
κι' όλες, με τις σημερινές πρό-
βους που έκαμε η αισθητική έπι-
στημη, μπορούν να γίνουν ώραιες.

"Αλλά για να διατηρήση κάθε γυ-
ναίκα την όμορφιά της, δεν πρέ-
πει από της τρυφεράς άκμης ήλι-
κίας της, να παραμελή τον έαυ-
τόν της, τόσο από αισθητικής, ό-
σον και από υγιεινής γενικής ά-
πόψεως. Πρέπει προς τούτο να κα-
τέχει τις άπαραίτητες πρακτικές
γνώσεις με την έφαρμογή των ά-
ποιών θα διατηρήση και σε προ-
χωρήμενη ακόμα ηλικία την θα-
χωρήμενη ακόμα ηλικία την θα-
λερότητα και την φρεσκάδα της.
"Ο χρόνος βέβαια έργάζεται — για
την καταστροφή της όμορφιάς.

"Όταν, όμως έργάζεται μόνος, άρ-
γει να την καταβάλη, να την μα-
ραζώση, να την άφανήση. Τις πε-
ρισσότερες όμως φορές η κατα-
στροφή έπέρχεται και με την συν-
εργασία των ίδιων γυναικών. Οι
περισσότερες γυναίκες έξ άγνοιας
των χρησιμοποιώντας πολλά και
άκατάλληλα με την ποιότητα της
έπιδερμίδος των καλλυντικά ή πα-
ραμελώντας τούς στοιχειώδεις κα-
νόνες υγιεινής, ύποβοηθούν τον
χρόνο στο καταστρεπτικόν του έρ-
γον. Κάθε γυναίκα πρέπει να κα-
τανοήση καλά, ότι η βάση της
ωριότητας είναι η υγεία. "Όταν
η υγεία κλονίζεται, συμπαρασύρει
αφαιρώς και την όμορφιά. Οι πε-
ρισσότερες άσθενείες έπιδρούν ά-
μέσως στην έπιδερμίδα του προ-
σώπου, βροκαλώντας την εμφάνι-
ση διάφορων άντισυμμετρικών έλατ-
τωμάτων ως π.χ. έξανθήματα,
λειχήνες, κηλίδες, έκζεματων κ.
τ.λ. ως και τον πρόωρο μαρasmus
και την ρυτίδωσή του. Είναι λοι-
πόν άλοφάνερο πως το πρώτο μέ-

—'Ο διακεκριμένος δερματολόγος και της αισθητικής Ια-
τρός της πόλεώς μας και επί πολλά έτη ειδικός έπιστη-
μονικός συνεργάτης εν τώ περιοδικώ τύπω

Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

άναλαμβάνει από του παρόντος τεύχους μας να γράφη ά-
πο κ λ ε ι σ τ ι κ ώς στον «Θησαυρό» εκλαϊκευτικά άρ-
θρα σχετικά με την Αισθητική, την 'Υγιεινή και τον Κα-
λωτισμό.

Οι άναγνωστές μας θα έχουν έτσι έναν πολύτιμο σύμ-
βολο και οδηγό για ό,τι περισσότερο τις ενδιαφέρει
την ΟΜΟΡΦΙΑ τους.

Εκτός τούτου, κάθε άναγνώστης μας δικαιούται να ζη-
τήση δι' έπιστολής του, χρησιμοποιών έσω και ψευδώνυ-
μον, οιαδήποτε συμβουλή σχετική με ζητήματα υγιεινής
και καλλωτισμού, άπευθυνόμενος «Προς τον Δερματολόγον
'Ιατρόν, Γραφεία «Θησαυρού», Σανταρόζα 5, 'Αθήνας»

Διά κάθε άπάντησιν, δικαίωμα δημοσιεύσεως άραχμαί
πέντε (5), εις γραμματόσημα.

Οι άδελφοί του Γερο-Παρατατικού

«ΒΑΡΔΑ ΦΟΥΡΝΕΛΛΟΝ»

Τό έαρ έπανεκάμψεν τα μάλα μωροφόρον
κι' ένεπλησε τα στήθη μου έρώτων παροφάρον.
Τόν έαυτόν μου αισθανόμην ύπέρ ποτε χυμώδη
κι' άγρίως έρωτώδη.

Έν άλλους λόγους έγινον και πάλιν ως μωροφύτιον
τα μάλα έπικίνδυνος διά τας πτωχάς γυνάς
καθ' ό,τι σ'ον προτίθεμαι να κάμω μακροδούτιον
εις τας άγκάλας των γυνών τας τόσο γάρ τερπνάς.
Καρδίας λίαν τρυφεράς θηλέων θα πατήσω
θα σφάξω και θα θύσω

θα δρέψω μεϊδιάματα γλυκά ως σοκολάς
θ' άκούσω άναστεναγμούς και φράσεις τρυφλάς
δλέμματα όνειροπαθή άφθόνας θα τρυγεύσω
και μ' ένα λόγον στών γυνών τόν νούν θα πρυτανεύσω.
"Ω, γυναίκα! Φυλάσθητε, σάς προειδοποιώ
άπό έμε των καρδιών τόν ταραχοποιό!

Τό έαρ με κατέστησε πάλιν τυριφλεγή
κι' όπόθεν θα διέρχωμαι θα φλέγεται η

(γῆ).

Έ'αν κανένα θήλεον, όπερ να μοι άρέση
έντος δολής θελητήρων μου τό άτυχον έμ-

(πέση)

θα μείνη κεραυνόπληκτον, πριν τό άντλη-
(φθῇ)

έπάνω στην καρδίαν μου να θέσω μιάν
(ταυδέλλαν)

ήτις τα μάλα εύχερώς κι' εύκόλως να δια-
(βάξεται)

κι' ήτις να γράφη τα έξής προς πάσαν
(οὐν κοπέλλαν)

«Βάρδα φουνέλλον, ώ γυναίκα! Μακράν,
(μη πλησιάζετε)...

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΦΙΛΗ

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΝΑΝ ΦΙΛΟΝ

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ Δ. Σ.

Πραγματικά, άγαπητέ μου, η
θέσις σου είνε πολύ δύσκολη. 'Αλ-
λά δεν πρέπει να χάνης το θαρρος
και τη δύναμη. Η σοφία για
τον άνθρωπο είνε καταστρεπτική
και στη δική σου περίπτωση, θα σε
ζημιώσει άκομη περισσότερο. Πι-
λαίμε με έπιμονή και ύπομονή και
άσφαλώς θα κατορθώσης να βγής
απ' την περίπλοκη αυτή καταστά-
ση. Στον άδελφό σου, είνε προτι-
μότερο να πής όλη την αλήθεια.
"Όσο για την μητέρα σου, βέβαια
είνε καλύτερα να της την άποκρύ-
ψης.

ΣΥΛΒΑ

ΜΥΡΝΑ

Διεπράξες μεγάλο σφάλμα ά-
γαπητή μου, όταν δεν έδινες την
λύση που έπρεπε στη κατάλληλη
στιγμή. Οι πέντε μέρες που είχες
μπροστά σου ήσαν υπερασπίσι-
μες για να γίνη αυτό που έπρεπε. Για-
τί να μ'η το έλεγες στους γονείς
σου; 'Εφ' όσον μπορούσαν να τα-
κτοποιηθούν τα πράγματα, ώφει-
λες να το πής σ' αυτούς οι όποιοι
θα ένδιεφέροντο περισσότερο ά-
πό κάθε άλλον. Τώρα βέβαια έγι-
νε και δεν είνε άσπτό να κλαίς έ-
πί των έρειπίων. Ξέχασε το πα-
ρελθόν και προσπάθησε να φτιά-
ξης μιά καινούργια ζωή. Το πρό-
σωπο αυτό για το όποιον πονείς
σημερα και εξακολουθείς να το ά-
γαπάς, δεν μού φαίνεται να είνε
τόσο έν τάξει. Δεν είνε μάλλον
βιάζον έν τάξει. Για να μάθω που
βρίσκεται δεν το νομίζω κατορθώ-
τό. Πάντως θα φροντίσω και άν
μάθω τίποτα θα σου ξαναγράψω.
Δεν γνωρίζεις κανέναν φίλο του η
γνωστόν του, ο όποιος θα μπορού-
σε τουλάχιστο να σου δώση στον
χειώδεις πληροφορίες;

ΜΙΑ ΦΟΒΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Δεν είνε βιάζον κακό αυτό που
κάνεις. Έχεις ύποχρέωση μάλ-
ιστα να το κάνης. Δεν υπάρχει κα-
νένας φόδος να έκτεθής, ούτε και
να παρεξηγηθής. Όστε και πρόκει-
ται να σου γράψουν τα φανταρά-
κια μας, αυτές τις άνομιές που

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ.
Ν. Παπαγεωργίου & Σία

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

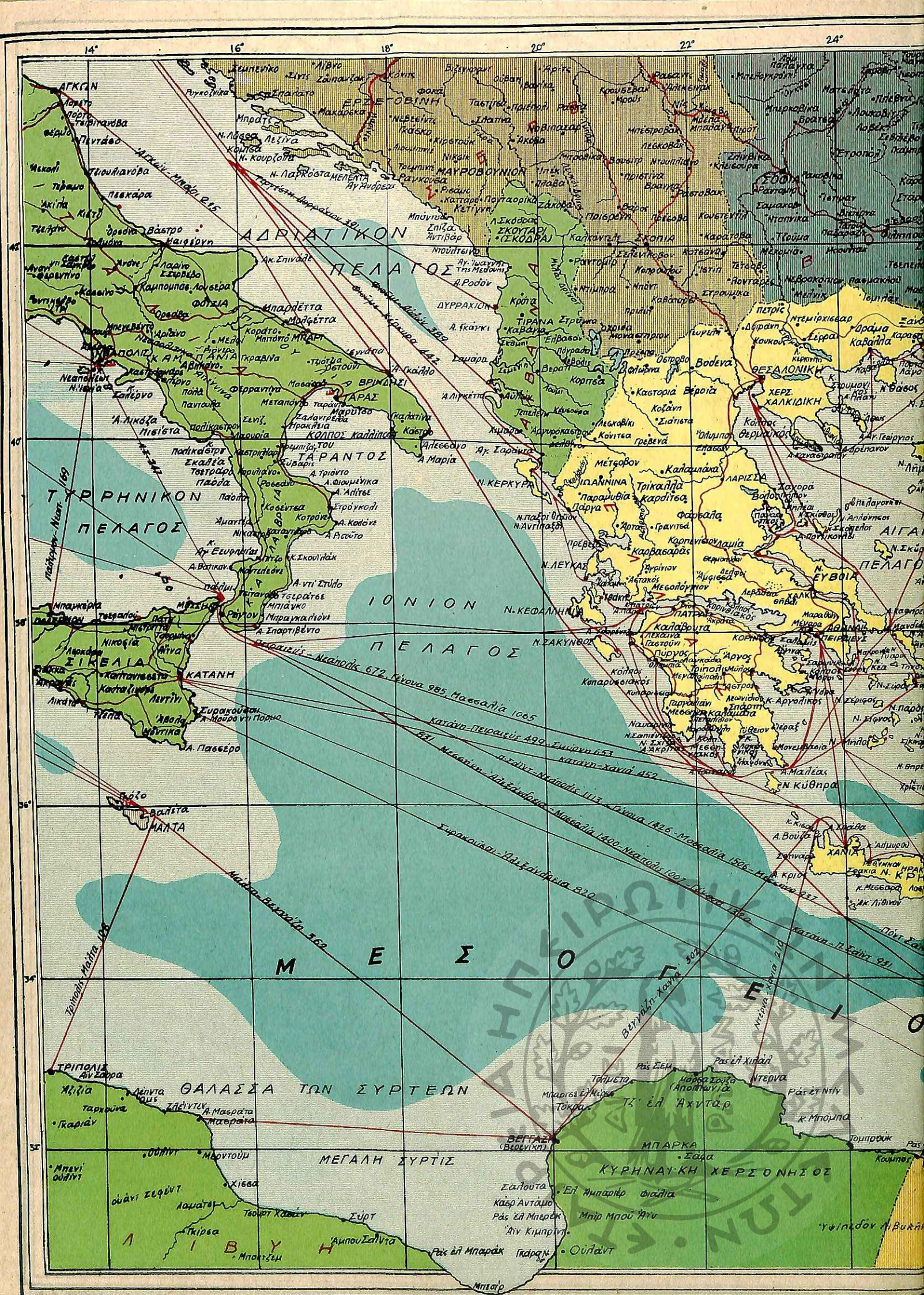
'Ετησίαν έσωτερικού άρχ. 300
'Εξέμηνος " 150

Ετησίαν έξωτ. λίρ. 'Αγγ. 1.10
» 'Αμερικής δολλ. " 6
» Τουρκίας Α. Τ. " 6

'Εμβόσματα και επιταγαι
εις διαταγήν : Περιοδικόν
«Θησαυρό»—'Αθήνας, Σαντα-
ρόζα 5.

'Υπεύθυνος Συντάξης
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάνη 10)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Σύνορα Κρατών — — — — — Ποταμοί — — — — —
Σιδηροδρομ. Γραμμαί — — — — — 'Αποστάσεις εις Ναυτ. μίλια

№ 145
ΔΡΧ. 6

